

Coloseni - comentarii H. Rossier

Introducere - Coloseni

Colose era o cetate din provincia Frigiei, în Asia Mică, situată nu departe de Laodiceea și de Hierapolis, care sunt numite în epistolă (capitolul 2.1; 4.13-16). Aceste două cetăți, ca și Colose, au primit Evanghelia; și adunările care se aflau acolo par să fi fost, mai ales cea din Laodiceea, în legătură intimă cu adunarea din Colose (4.15-16).

De cine a fost dusă Evanghelia la Colose? Fără ca aceasta să ne fie spus într-un mod sigur, putem trage concluzia din versetul 7 al capitolului 1 că a fost dusă de Epafras, acel slujitor credincios al lui Hristos și preaiubit tovarăș de slujbă al lui Pavel. Apostolul, cu toate că a fost în Frigia de două ori (Faptele Apostolilor 16.6; 18.23), nu s-a oprit la Colose. Sfinții din Colose nu au văzut deloc „fața lui în trup” (Coloseni 2.1). Dar noi știm că el avea pe inimă toate adunările, mărturie fiind cea din Roma, unde el nu a fost înainte de a scrie sfinților care o compuneau. „Și pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate adunările” (2 Corinteni 11.28).

Oh! să ne fie dat să avem aceeași grijă pentru adunările lui Hristos! Ceva trezise grija lui Pavel față de adunarea din Colose. Epafras, care a propovăduit Evanghelia la Colose, se afla atunci la Roma lângă apostolul întemnițat pentru Hristos (4.3,10,12). El i-a adus vești bune privitor la credința, la dragostea și la propășirea Colosenilor, dar în același timp, fără îndoială, i-a adus la cunoștință pericolele care îi amenințau din partea anumitor învățători mincinoși. Cine erau aceștia din urmă? Învățăturile și îndemnurile din epistolă ne fac să cunoaștem erorile pe care ei le răspândeau și prin care căutau să înșele pe sfinți și să nimicească, dacă se putea, credința lor. Nu erau ca la Galateni, iudaizanți care voiau să stabilească pentru creștini necesitatea de a fi tăiați împrejur și de a păzi Legea (vedeți Faptele Apostolilor 15.1-5; Galateni 2.12; 5.2,11,12), anulând astfel harul Evangheliei. Învățătorii mincinoși, fiind împotriva învățăturilor cărora Pavel îi pune în gardă pe Coloseni, erau, într-un sens, și mai periculoși, căci ei se legau chiar de Persoana lui Hristos. Pe de o parte ei erau cu adevărat iudaizanți, voind să-i supună pe creștini la tăierea împrejur, la păzirea ceremoniilor și a rânduielilor legii, ca și la tradițiile omenești. Dar pe de altă parte, plini de idei gnostice pe care le împodobeau cu numele de filozofie, ei aveau spiritul plin de speculații asupra lumii vizibile, asupra îngerilor cărora le atribuiau o mare putere și chiar asupra creației, micșorând Persoana lui Hristos, pe care ei o reduceau la rangul creaturilor. Astfel ei nu se țineau „neclintii de Cel ce este Capul”. Plecând urechea la învățăturile lor, Colosenii pierdeau conștiința și bucuria unirii lor cu Hristos, Capul Trupului. În plus, acești eretici, văzând în trup izvorul răului, căutau prin abțineri și suferințe la care își supuneau carnea să ajungă la o stare duhovnicească, pe care o împodobeau cu numele de sfințenie. Se înțelege că prin acest mijloc, de asemenea, adevăratul sens al răscumpărării era pierdut și că el era pus, nu în Hristos, ci în eforturile omului și în închinarea pe care omul o aducea creaturilor: aceste erori au încolțit mai târziu și au produs roadele lor triste în Biserică.

Împotriva acestor erori, apostolul se ridică, înălțând Persoana lui Hristos, așezându-L înaintea ochilor sfinților și legând din nou astfel inimile lor de Capul de care, fiind credincioși, erau uniți în cer, pentru ca ei să se bucure de sentimentul prețios al acestei uniri, înțelegând toate comorile care se află în această Persoană adorabilă. În același timp el arată lucrarea desăvârșită efectuată de Hristos.

Este imposibil, ca citind epistola către Coloseni, să nu vezi în ea legături izbitoare cu cea adresată Efesenilor. Dar în același timp, există deosebiri interesante de notat. Nu va fi fără folos să spunem câteva cuvinte despre acestea.

O primă deosebire esențială este poziția în care creștinii sunt priviți în cele două epistole. În aceea către Coloseni, ei sunt văzuți ca fiind înviați cu Hristos, dar încă pe pământ. În aceea către Efeseni, dimpotrivă, ei sunt așezați în Hristos în locurile cerești. Aceasta vine din faptul că, în epistola către Efeseni, Duhul Sfânt desfășoară sfaturile lui Dumnezeu față de Biserică și privilegiile acesteia. Pentru aceasta, Dumnezeu a ales o Biserică credincioasă căreia în acel moment nu i se putea reproșa nimic. El poate astfel să pună înaintea noastră toate harurile care aparțin Bisericii în general în baza unirii ei cu Hristos, Capul slăvit, și de asemenea pe acelea care aparțin în chip individual copiilor lui Dumnezeu. Pericolul care îi amenința pe Coloseni din partea învățătorilor mincinoși, pericol care, micșorând slava lui Hristos, putea să-i facă să piardă conștiința și bucuria unirii lor cu El, Capul Trupului, îl obliga pe apostol să pună înaintea lor slava lui Hristos, mai degrabă decât privilegiile Bisericii, și astfel să reînsuflețească afecțiunea lor spirituală pentru acest Cap binecuvântat, sau cel puțin să o împiedice de a slăbi.

De aceea vedem că, în timp ce în epistola către Efeseni, Biserica este „plinătatea Celui care împlinește totul în toți” (Efesenii 1.23), în aceea către Coloseni, „toată plinătatea dumnezeirii locuiește trupește în Hristos” și noi suntem „desăvârșiți în El” sau „noi avem totul deplin în El” (Coloseni 2.9-10).

O altă deosebire importantă este că, în Coloseni, nu este deloc menționat Duhul Sfânt, afară de expresia „dragostea voastră în Duhul” (1.8).

Vedem, dimpotrivă, că se vorbește destul de mult despre Duhul Sfânt în epistola către Efeseni, ca Acela care pecetluiește pe credincios, ca Acela care este arvuna moștenirii noastre, ca Acela prin care Iudei și Neamuri au împreună intrare la Tatăl, ca locuind în Biserică și în creștin, ca descoperind taina apostolilor, ca puterea în cel credincios pentru a se bucura de Hristos și de dragostea Sa, ca legătură de unire între creștini și formând singurul Trup, ca trebuind să-l umple pe creștin și să depărteze astfel de el toate lucrurile rele, pentru a produce laudele și lucrările de har, ca îndrumându-l în rugăciunile sale, trezind vegherea sa și învățându-l să mănuiască arma Cuvântului împotriva dușmanului (Efesenii 1.13,14; 4.30; 2.18,22; 3.5,16; 4.3,4; 5.18; 6.17-18).

De altă parte, Hristos este mai complet prezentat ca viața noastră în epistola către Coloseni. Formarea sufletului în vie asemănare cu Hristos se află mai mult aici pusă în relief. Este Hristos în noi mai degrabă decât noi în Hristos, ca în Efesenii.

Odată stabilite aceste deosebiri, să intrăm în studiul epistolei noastre și vom putea vedea și altele pe parcurs.

(versetele 1-2) Epistola începe aproape ca aceea către Efesenii. Ca și aceea, a fost scrisă din Roma, unde Pavel era prizonier, și trimisă prin Tihic, care a fost de asemenea purtătorul epistolei către Filimon (Efesenii 6.21; Coloseni 4.7-9). „Pavel, apostol (sau trimis) al lui Hristos Isus, prin voia lui Dumnezeu.” Pavel nu uită niciodată, mai ales în epistolele care expun într-un chip special fie învățăturile mântuirii, fie adevărurile

care se referă la Hristos și la Adunare, ca să-și arate titlul său de apostol prin Hristos. Autoritatea sa, fie pentru a predica, fie pentru a învăța, a îndemna sau a mustra, îi vine direct de la Capul slăvit al Bisericii, și prin „voia lui Dumnezeu” care a dat lui Hristos acest loc de slavă ca Om (Efeseni 1.20-23), și al cărui sfat îl destinase pe apostolul Pavel pentru misiunea sa (Galateni 1.15). El scrie având această calitate și Biserica trebuie să primească învățătura sa și îndemnurile sale. Acesta nu este mesajul unui om, ci acela al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu.

Dar aici apostolul Pavel își asociază pe „fratele Timotei”, ceea ce nu face scriind Efesenilor. Oare pentru a adăuga putere mărturiei pe care el o dă despre marile adevăruri pe care el le va explica, conform cu un cuvânt de mai multe ori reamintit în Scripturi? (Matei 18.16; 2 Corinteni 13.1). Oricare ar fi motivul, noi îl vedem adesea pe apostol asociindu-și fie pe toți frații care sunt cu el (Galateni 1.2) — și aici este evident pentru a arăta că ei sunt una cu el în reproșurile pe care le va adresa — fie pe unul sau doi pe care îi indică (1 Corintei 1.1; Filipeni 1.1; 1 Tesaloniceni 1.1; Filimon 1) și care au fost tovarășii săi de lucru pe lângă sfinții cărora le scria.

Titlul dat creștinilor din Colose este: „sfinții și credincioșii”, ca în epistola către Efeseni; dar aici el adaugă „frații”. Caracterul de „sfinți și credincioși” se referă la legătura creștinilor cu Dumnezeu și Domnul, și se potrivește în mod mai exclusiv acelora din Efes care sunt luați în considerare într-o poziție cerească, în timp ce „frații” exprimă părtășia sfinților unii cu alții pe pământ, totuși ca înviați cu Hristos.

Apoi vine salutarea obișnuită: „Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos.”

(versetele 3-8) Aceste versete și rugăciunea care urmează corespund versetelor 15 și următoarelor din Efeseni capitolul 1. Dar noi nu găsim în Coloseni planurile lui Dumnezeu, chemarea și privilegiile moștenirii, binecuvântări minunate care, numai gândind la ele fac să țâșnească din inima apostolului aceste cuvinte: „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos” (Efeseni 1.3-14). Aici, ca în Efeseni, la versetul 15, apostolul aduce mulțumiri pentru creștinii cărora le scrie și el motivează mulțumirile sale în cele două cazuri, pentru că a auzit vorbindu-se despre „credința lor în Hristos Isus și despre dragostea pe care ei o au pentru toți sfinții.” Ca întotdeauna, apostolul găsește plăcere în a recunoaște binele care este în ei. Este pentru el un izvor neîncetat de recunoștință față de Dumnezeu și de bucurie pentru inima sa, iar în același timp aceasta îl face să-i aducă totdeauna înaintea lui Dumnezeu în rugăciunile sale, pentru ca acest bine să se întărească și ca sufletele lor să fie înviorate. În măsura noastră, n-ar trebui să avem ceva din această grijă a apostolului? Deoarece „am auzit despre credința voastră în Hristos Isus și despre dragostea pe care o aveți față de toți sfinții”, iată pentru ce mulțumește el. Aceasta era o bună mărturie.

Hristos Isus — și aceasta cuprinde Persoana și lucrarea Sa — era obiectul credinței lor, al încrederii lor; privirea lor spirituală se oprea asupra Lui. De aici decurge neapărat iubirea, căci credința este lucrătoare prin dragoste. Fără iubire, ea este ca un arbore fără roade. Și această iubire nu avea nimic exclusiv; ea îi îmbrățișa pe „toți sfinții”, pe toți aceia care, ca și ei, au fost puși deoparte pentru Dumnezeu și erau părtași la privilegiile copiilor Săi. Caracterul dragostei creștine este de a fi cuprinzător.

Dacă apostolul mulțumește și se roagă necurmat pentru Coloseni, este și din „cauza nădejii care le este păstrată în ceruri”. Apostolul știa ce le era păstrat în ceruri, în afara pământului, el se bucura de lucrul acesta pentru ei și îndrepta privirile lor spre această țintă cerească. Înviați cu Hristos, un Hristos acum în ceruri, ei nu puteau să aibă altă nădejde cerească; aceasta îi caracteriza și trebuia să caracterizeze mersul lor.

Nici iudaismul cu poruncile sale, nici filozofia cu speculațiile ei deșarte nu puteau să le dea această nădejde care desprinde de pământ și alipește de cer, unde se află obiectul credinței și al iubirii. Evanghelia singură ne luminează cu o lumină cerească, căci ea vine de sus și cheamă acolo inimile noastre.

Colosenii, în pericol de a fi târați în practicile unei religii pământești, sunt readuși la adevărata lor destinație prin acest singur cuvânt al apostolului: „nădejdea care vă este păstrată în ceruri”. Să dea Dumnezeu ca noi, expuși cum suntem să cedăm preocupărilor pământului, să ne amintim fără încetare de „nădejdea care ne este păstrată în ceruri” și care trebuie să facă din noi oameni cerești, înțelegând că suntem înviați cu Hristos, nu pentru pământ, ci pentru cer, unde se află izvorul vieții noastre.

Colosenii nu erau în necunoștință că exista pentru ei o nădejde cerească. Evanghelia, vestea bună „a ajuns” până la ei. Această Evanghelie, cuvânt al adevărului, pentru că ea vine de la Dumnezeu, ne pune în legătură cu Dumnezeu în cer. Iudaismul nu putea face aceasta, căci Dumnezeu rămânea ascuns dincolo de vâl, și atâta timp cât iudaismul dăinuia, drumul la locurile sfinte — din cer — nu era arătat. Dar acum, prin moartea lui Hristos, perdeaua a fost sfâșiată, noi avem prin sângele lui Isus o deplină libertate pentru a intra în locurile sfinte, și Isus a intrat acolo (în cer) ca înainte mergător pentru noi (Evrei 9.8-12; 10.19-20; 6.19-20). Evanghelia ne dă deci în Hristos o nădejde cerească (vedeți 1 Petru 1.3-4), și Colosenii, la care ea a ajuns, aveau prin ea cunoștință despre nădejdea aceasta. La fel este pentru noi. Ce har să avem astfel pentru inimile noastre o nădejde care ne descătușează de lumea aceasta și de lucrurile vizibile care ni-l ascund pe Dumnezeu!

Dar această Evanghelie, cuvântul adevărului care aducea o religie cerească, în contrast cu ceea ce pretindeau că dau iudaismul și filozofia, nu era numai pentru un popor deosebit, nici pentru singurii adepți ai unei pretinse științe. Ea era pentru toți și se răspândise în „toată lumea, unde dă roade și merge crescând”. Evanghelia mântuirii este pentru lumea întreagă. Aceasta este sfera ei; ea este destinată să pătrundă pretutindeni pentru a aduce roadă și a crește, așa cum se întâmplase cu Colosenii: „ca și între voi” (versetul 6), zice apostolul. Noi nu putem de altfel să ne înțelegem deloc că Evanghelia chiar din timpul apostolilor a fost dusă mai departe decât poate n-am fi dispuși să credem.

Ea nu a rămas deci fără roadă la Coloseni. Ea a adus roadă prin întoarcerea sufletelor la Dumnezeu, prin rezultate în mersul creștin, sfânt și divin, vrednic de Domnul, și ea creștea acolo. Cât de însemnat este lucrul acesta! Colosenii propășeau; ei nu stăteau pe loc, mulțumiți cu ceea ce cunoșteau deja, sau cu punctul în care ei ajunseseră în viața creștină. Ei înfăptuiau îndemnul apostolului Petru: „Cresteti în harul și în cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3.18). Și acest mers înainte începuse și se continuase „din ziua în care auziseră și cunoscuseră harul lui Dumnezeu”, pe care Evanghelia li-l vestea. Ei l-au auzit și l-au cunoscut „în adevăr”, adică într-un chip real, în inima lor.

Cât de mult ar fi de dorit să fie așa și cu noi! Aplicând rău ceea ce este adresat de Domnul Bisericii din Efes ca un reproș: „tu ai părăsit dragostea dintâi”, se vorbește ca și cum această slăbire ar trebui să se întâmple neapărat în viața creștinului.

Din nenorocire este prea adesea astfel. După prima bucurie a mântuirii, se lasă năpădiți, dacă nu de plăcerile, cel puțin de ocupațiile pământului, și nu se fac deloc progrese. Și nu numai atât, dar, conform cu o lege inevitabilă, se dă înapoi, căci nu se poate rămâne pe loc în

viața creștină. Dar trebuie neapărat să fie așa? Cu siguranță NU. Pavel nu încetinea în alergarea sa și nu se lăsa oprit de greutatea și de lucrurile pământești. „Fac un singur lucru” zicea el: „uitând ceea ce este în urma mea și aruncându-mă spre ceea ce este înaintea, alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus” (Filipeni 3.13-14). Să călcăm pe urmele lui, cum suntem îndemnați aici (versetul 17), având inimile eliberate de tot ce este afară de Hristos, și să dea Dumnezeu ca Evanghelia, în rezultatele sale binecuvântate să crească printre noi și în noi!

Pavel menționează după aceea, la versetul 7, unealta de care Domnul S-a servit pentru a-i face să audă cuvântul adevărului. Acesta este Epafras, despre care nu avem alte amănunte decât acelea date aici la capitolul 4 și în epistola către Filimon (versetul 23); dar puținul pe care Duhul Sfânt ni-l spune despre el este de ajuns pentru a ne zugrăvi caracterul său și a ne face să prețuim pe acest slujitor al lui Dumnezeu. Este însușirea specifică a Cuvântului lui Dumnezeu de a descrie astfel în puține cuvinte calitățile celor care sunt plăcuți Domnului, și cărora El le dă un loc în Cartea Sa, unde numele lor este păstrat, necunoscuți de lumea care înalță pe eroii ei, dar prețioși în ochii lui Dumnezeu, care le-a rezervat un loc în slava Sa.

Două lucruri îl caracterizează aici pe Epafras. La sfârșitul epistolei găsim și alte trăsături. El era „preaiubitul nostru, rob împreună cu noi”.

Se știe ce inimă fierbinte avea apostolul și cât era lipsită de orice gelozie. Lui îi plăcea, din dragoste pentru Hristos, să vadă lucrători care sunt angajați în slujba Domnului. El nu avea asupra lor nici o autoritate, ei erau împreună lucrători cu el. Pentru ei, el simțea o prietenie adevărată și știa să recunoască felul lor de a fi și lucrul lor. Astfel, el dă mărturie despre Epafras că „este un credincios slujitor al lui Hristos”, făcând pentru binele Colosenilor slujba pe care a primit-o. O, de-ar fi lucrătorii Domnului însușești de același duh ca Pavel! Lucrarea nu va putea decât să se resimtă în bine, datorită dragostei lor devotate și sincere unii pentru alții.

Epafras, aducând lui Pavel vești din Colose, îi vorbește despre ceea ce bucură inima apostolului: „dragostea în Duhul” care îi însușește pe Coloseni. Am remarcat deja că versetul 8 este singurul din epistolă în care Duhul Sfânt este menționat. Să adăugăm că, în timp ce în epistola către Efeseni, Duhul Sfânt este înfățișat ca o Persoană divină lucrând în sfinți și în Biserică, în aceea către Coloseni, și aceasta în acest singur verset, nu-l vedem îndeosebi ca o Persoană divină în această lume, ci numai ca determinând iubirea lor. Aceasta nu era o simpatie sau simpatii firești, ci dragostea în Duhul, roadă a vieții care este în Hristos. Și, lucrul acesta este arătat pretutindeni în epistolă. TOTUL aici duce la HRISTOS.

(versetul 9-10) Aici, cu versetul 9 începe rugăciunea apostolului pentru sfinți. Astfel, ca la versetul 15 din primul capitol către Efeseni, Pavel începe prin „de aceea”, referindu-se atât în una cât și în cealaltă epistolă, la ceea ce el a expus, și motivând astfel rugăciunea sa. Dar în prima epistolă, el a dezvoltat privilegiile minunate și binecuvântările spirituale pe care sfinții le au în Hristos și care rezultă din sfaturile lui Dumnezeu față de ei. Și în rugăciunea sa, Pavel cere pentru ei ca să aibă „duhul de înțelepciune și de descoperire” pentru a înțelege sfaturile Sale și a cunoaște puterea prin care ei aveau parte la ele. În Coloseni, „de aceea” se leagă fără îndoială de credința lor și de iubirea lor pentru binele pe care el l-a recunoscut în ei, și la care el dorește ca ei să adauge „cunoașterea” voii lui Dumnezeu; dar mai ales în vederea „nădejdi păstrate în ceruri” el se roagă, pentru ca mersul lor practic să corespundă scopului pus înaintea lor. El cere deci în rugăciunile lui stăruitoare (să remarcăm acest caracter de perseverență în rugăciuni, atât de în armonie cu îndemnul Domnului — Luca 18.1) pentru Coloseni, ca ei să se umple de „cunoașterea deplină a voii lui Dumnezeu” care rezultă din legătura noastră cu El ca oameni înviați și astfel ieșiți din legăturile unei religii pământești, și având o viață în stare de a-L cunoaște cu adevărat. Această cunoaștere a voii Sale nu poate decurge decât dintr-o părtășie intimă cu El, părtășie care este specificul acestei vieți. Acolo, în adevăr, noi cunoaștem cu adevărat caracterul și firea Sa. Pentru aceasta apostolul adaugă „în orice înțelepciune și pricepere duhovnicească.” Înțelepciunea constă mai ales în discernământul sau aprecierea exactă a lucrurilor și priceperea de aplicare a acesteia în împrejurările diferite prin care ai de trecut. Dar observați că nu este priceperea și înțelepciunea firească. Sunt însă produsul vieții spirituale, al vieții lui Dumnezeu în suflet, a acțiunii Duhului. Ele depind deci de starea noastră spirituală, de apropierea în care noi suntem față de Dumnezeu, și se aplică la mersul nostru ca creștini în această lume. Potrivit cu această înțelepciune și această pricepere spirituală noi avem cunoașterea voii lui Dumnezeu și nu prin porunci. Cu cât veți trăi mai aproape de Dumnezeu, în părtășia Sa, în gândurile Sale, cu atât veți avea această înțelepciune și această pricepere, și veți cunoaște mai bine ceea ce Dumnezeu vrea de la voi și prin voi. Dar apostolul nu se mărginește în rugăciunea sa să ceară ca sfinții să cunoască ceva din această voie. El cere ca ei să fie umpluți sau ca ei să fie desăvârșiți „în cunoașterea voii lui Dumnezeu”. Aceasta presupune nu o cunoaștere intelectuală a ceva care este în afară de noi, și pe care noi îl căutăm; este o cunoaștere intimă, lăuntrică, încât ea nu ne lasă deloc în nesiguranță sau ezitare cu privire la ceea ce este. De aici rezultă, așa cum a spus cineva, că Dumnezeu a legat descoperirea căii voii Sale de starea lăuntrică a sufletului, și El ne face să trecem prin împrejurările diferite ale vieții în această lume, pentru ca să experimentăm și să ne facă să descoperim noi înșine ce este această stare. Potrivit cu starea sa spirituală, creștinul cunoaște căile lui Dumnezeu; și Cuvântul lui Dumnezeu este mijlocul pentru aceasta (vedeți Ioan 17.17-19 și 7.17). Dumnezeu are o cale a Lui, cale pe care ochiul vulturului nu a zărit-o, care nu este cunoscută decât de omul spiritual, care se leagă de cunoașterea lui Dumnezeu și care provine din ea (vedeți Exod 33.13). Versetul 10 ne arată că într-un scop practic, în vederea mersului creștin al Colosenilor, al unui mers care în această lume să corespundă nădejdi lor cerești, Pavel a cerut pentru ei, ca ei să fie plini (umpluți) de cunoașterea voii lui Dumnezeu. „Ca să umblați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-l fiți plăcuți în orice lucru, aducând rod în tot felul de fapte bune și crescând în cunoașterea lui Dumnezeu.” „A umbla (a se purta) într-un chip vrednic de Domnul.” Această expresie este măsura mersului sau a purtării creștinului. Noi o regăsim în alte epistole, dar sub forme diferite în ce privește motivul mersului. Astfel, în epistola către Efeseni citim: „Vă îndemn să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o” („cu care ați fost chemați”) Efeseni 4.1. Această chemare era că ludeii și Neamurile sunt împreună un singur trup și o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt care rămâne în Adunare. Această măsură a mersului este în raport cu conținutul epistolei. Chemarea sfântă și înaltă cu care ei au fost chemați rezultă din sfaturile lui Dumnezeu relativ la taina Bisericii. În epistola către Filipeni, o altă măsură a mersului creștin ne este înfățișată: „Numai purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos” (1.27), vrednic de această veste bună care, aducând mântuirea, îl eliberează pe om de sub puterea păcatului și îi prezintă pe Hristos ca viață, ca model, ca țintă și ca putere. Filipenii care au experimentat puterea acestei Evanghelii pe care le-a adus-o Pavel și care gustau binecuvântările ei, luau parte din inimă la predicarea Evangheliei (1.5) și, rămânând în credință, în ceea ce le făcuse cunoscut, ei puteau să reziste neadevărurilor și să se poarte, să cărmuiască viața lor, într-un chip care să glorifice Evanghelia. Tesalonicenilor, Pavel le scria: „... și să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și slava Sa” (1 Tesaloniceni 2.12). La Dumnezeu se întorsese ei părăsind idoli; pe acest Dumnezeu viu și adevărat trebuiau să-L slujească ei acum; ca adunare, ei erau în Dumnezeu Tatăl; ei aveau drept nădejde Împărăția și slava acestui Dumnezeu, și ei sunt îndemnați să se poarte într-un fel vrednic de Dumnezeu, în sfințenia care se potrivește caracterului Său (vedeți 3.13; 4.1-8; 5.23). Dar aici, în această epistolă care aduce totul la Hristos, care îl pune fără încetare sub ochii creștinilor, măsura mersului este

„într-un chip vrednic de Domnul." Tot ceea ce Hristos este, ur-mează să fie pus înaintea ochilor lor, dar El este Domnul; acest cuvânt exprimă autoritatea cu care El este îmbrăcat; noi Îi aparținem; umblarea noastră să corespundă și să fie spre slava Domnului nostru. Există în același timp în această expresie ceva care se adresează responsabilității noastre față de El. După ce deci a învățat în părtășia cu Dumnezeu ceea ce este voia Sa, fiind umplut de cunoașterea acestei voi prin înțelepciunea și priceperea spirituală care rezultă din această părtășie, creștinul poate să umble „într-un chip vrednic de Domnul, ca să-l fie plăcut în orice lucru". Să remarcăm această expresie „a plăcea Domnului", a-l fi plăcut, a se bucura astfel de aprobarea Sa, ce poate fi mai prețios și în același timp mai potrivit ca să ne încurajeze! Viața creștină nu este o viață împărțită în bucăți din care o parte va fi pentru Hristos și cealaltă pentru noi înșine sau lume. Nu, ea este un tot, se imprimă asupra tuturor aspectelor vieții. Nimic în creștin nu trebuie să scape acțiunii Sale; „în orice lucru" el este chemat să placă Domnului. Să remarcăm de asemenea cum aceasta se leagă de a fi „umpluți de cunoașterea voii lui Dumnezeu". Este această voie a lui Dumnezeu în care Hristos Își găsește desfătarea Sa în această lume (vedeți Ioan 4.34; Evrei 10.7), astfel că El putea să spună: „Totdeauna fac ce-l este plăcut" (Ioan 8.29). Este de asemenea acest ceva din care cunoștința, când suntem plini de ea, ne va face „să umblăm într-un chip vrednic de Domnul, pentru a-l fi plăcuți în orice lucru". Ce motiv de activitate pentru creștin de „a plăcea Domnului său" (vedeți Luca 19.17; Matei 25.21). Înțelegem astfel importanța rugăciunii lui Pavel. Să dea Dumnezeu ca noi să ne asociem din inimă la această rugăciune! Apostolul precizează acum gândul său prin aceste cuvinte: „Aducând rod în tot felul de fapte bune". Astfel plăcem Domnului în orice lucru. Viața în creștin se arată în practică: el aduce roadă în orice faptă bună. Rода, adică rezultatul evident al vieții, așa cum se întâmplă cu un arbore, este „orice lucrare bună". Acesta nu este deloc limitat la cutare sau cutare lucrare, după cum noi o vom găsi de cuviință, sau vom fi conduși de gusturile noastre sau preferințele noastre. Ce caracterizează un lucru bun? Ce face ca el să fie bun înaintea lui Dumnezeu? Faptul că el este roada vieții din Dumnezeu, care rezultă din cunoașterea voii Sale; este orice lucrare făcută conform cu voia Lui, corespunzând firii Sale, împlinită în Numele Domnului Isus și arătând ceea ce este enumerat în aceste cuvinte: îndurare, bunătate, umilință, blândețe, îndelungă răbdare, îngăduință reciprocă, duh de iertare și de pace, dragoste (Coloseni 3.12-17). Din toate aceste lucruri se va compune viața practică a creștinului, sfântă și plăcută Domnului. Aceasta dorea apostolul pentru Coloseni și aceasta trebuie să dorim pentru noi. Dar o altă trăsătură vine să se adauge la acelea de mai sus și anume progresul în această viață practică: „crescând în cunoașterea lui Dumnezeu". Cum am observat, nu se poate să rămâi staționar; clacă nu înaintezi, rămâi pe loc sau dai înapoi. De aici îndemnul de a crește, de a fi din ce în ce mai plin de dragoste, de sfințenie, de cunoștință, pe care le găsim în Cuvânt (Efeseni 4.15; 1 Petru 2.2; 2 Petru 3.18; 1 Tesaloniceni 3.12). Dar aici, noi avem mijlocul lăuntric care va produce această creștere, această umblare înainte a sufletului „prin cunoașterea lui Dumnezeu". Nu este vorba aici de cunoașterea voii Sale pentru a ne îndruma, ci de cunoaștere deplină și întreagă în inimă și nu numai în inteligență; cunoașterea caracterului Său, a iubirii Sale, a înțelepciunii Sale, a bunătății Sale, a legăturii noastre cu El; cunoaștere care, exercitând acțiunea Sa asupra afecțiunilor, le atrage și le atașează mereu mai mult de El, care face ca sufletul să se înalțe și să crească în dragoste, în sfințenie, în asemănarea cu Dumnezeu (vedeți 2 Petru 1.2), fiind astfel eliberat de tot ceea ce ar putea să oprească dezvoltarea sa. Într-adevăr, dacă inima noastră este ocupată cu Dumnezeu, cu ceea ce este El, cu ceea ce a făcut El și cu ce face El pentru noi, lucrurile de pe pământ încetează de a avea influența lor asupra noastră și noi creștem din punct de vedere duhovnicesc în măsura în care aceasta are loc. Fericită stare este aceea în care Dumnezeu umple din ce în ce mai mult sufletul cu lumina Sa și cu iubirea Sa!

(versetul 11) Pentru a ne purta într-un chip vrednic de Domnul, aducând roadă și crescând (progresând) prin cunoașterea lui Dumnezeu, este necesar un lucru: puterea. Noi găsim acum acest adevăr prețios: cunoașterea lui Dumnezeu ne face să vedem unde este secretul puterii. În El se găsește, din El o scoatem: fiind „întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui."

Creștinul este întărit printr-o putere care vine de sus, din slava unde puterea lui Dumnezeu L-a așezat pe Hristos după ce L-a înviat din morți (Efeseni 1.19-20). Această putere nemărginită văzută în Hristos în slavă, dă creștinului „toată puterea", nu numai o putere pentru o împrejurare deosebită, ci această putere de care el are nevoie la fiecare moment pentru a înfăptui viața lui Hristos în această lume: viața crească în împrejurări pământești; o viață în armonie cu caracterul lui Dumnezeu, pe care el îl cunoaște.

Aceasta este măsura tăriei creștinului: „Întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui"; nici o limită nu este pusă la aceasta, căci este puterea chiar a lui Dumnezeu. Nu este aici ceea ce trebuie să încurajeze și să susțină pe drum?

Totuși, această putere de sus nu ne este dată pentru a săvârși fapte de putere în ochii oamenilor. Pentru a realiza adevăratul caracter al vieții creștine în această lume, așa cum a fost într-un chip desăvârșit realizat de către Domnul pe pământ, ești întărit „pentru orice răbdare și îndelungă îngăduință, cu bucurie". Durerile, necazurile, împotrivirile și greutățile de tot felul se află din belșug pe drumul credinței. Domnul nu a ascuns acest lucru alor Săi și apostolii îl reamintesc (Ioan 16.33; Faptele Apostolilor 14.22). El însuși a întâlnit toate aceste încercări și a arătat în ele răbdarea Sa și puterea Sa de îndurare statornică. Este evident că, pentru a urma o astfel de cale, este necesar ca voința proprie să fie subjugată.

Dar Domnul nu avea altă voință decât aceea a Tatălui Său (Ioan 4.34; 5.30; 6.38). De aici decurgea viața Sa de răbdare și de îngăduință statornică, care nu obosea niciodată, oricare ar fi fost împotrivirea păcătoșilor și eforturile dușmanului. Pentru noi, pentru ca voința noastră să fie supusă și ca noi să putem manifesta viața din Dumnezeu în toată „răbdarea și îndelunga răbdare" avem nevoie să fim „întăriți cu toată puterea" prin puterea de sus. Nimic nu manifestă mai mult puterea ca răbdarea; nu această răbdare pasivă care se supune și suportă pentru că trebuie, ci o răbdare activă care îndură, pentru că este voia cunoscută a lui Dumnezeu.

Avem noi această răbdare în împrejurările supărătoare și penibile ale vieții? Avem noi această îngăduință statornică în legăturile noastre cu ceilalți? Aceasta nu provine dintr-un caracter firesc (natural), apatic (nesimțitor la toate) sau nepăsător, ci dintr-o putere care vine de la Dumnezeu: „întăriți potrivit cu puterea slavei Sale." Răbdarea așteaptă. Ea știe că vine momentul când durerile și greutățile vor fi trecut și când vom fi ajuns la slava de unde vine acum puterea. Această perspectivă încurajează inima la răbdare și este pusă nu numai odată înaintea noastră prin Cuvânt (Iacov 5.8; 2 Tesaloniceni 3.5).

Pe drumul ascultării și al răbdării se află și bucuria, în ciuda a tot ceea ce noi avem de suportat, o bucurie care vine de sus, bucuria pe care Isus o gusta în părtășia Sa statornică cu Tatăl Său, bucuria despre care este spus: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină" (Ioan 15.11; 17.13). Este o bucurie care decurge din siguranța că Isus trăiește în slavă, că noi avem slăvitul privilegiu de a cere Tatălui în Numele Său tot ceea ce privește nevoile sufletelor noastre; aceasta este o bucurie care, aflându-se în cunoașterea acestui slăvit Mântuitor, nu poate să ne fie luată (răpită); Ioan 16.22-24. Noi putem astfel să înțelegem aceste îndemnuri repetate ale apostolului de a ne bucura în Domnul, de a fi totdeauna bucuroși (Filipeni 3.1; 4.4; 1 Tesaloniceni 5.16), cum spune și apostolul

Petru: „crezând în El, voi vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită” (1 Petru 1.8) și cum mărturisește Ioan, că în părtășia Tatălui și a Fiului, bucuria noastră este desăvârșită (1 Ioan 1.4). Minunat lucru este viața din Dumnezeu în creștin, viață preafericită când ea este înfăptuită, mărturie puternică dată puterii Sale slăvite care lucrează în suflete.

(versetul 12) O adevărată cunoștință de Dumnezeu și a sentimentului tăriei Sale slăvite LUCRÂND în noi pentru a ne face să continuăm cu răbdare și conștiințiozitate mersul nostru creștin potrivit cu cunoașterea voii lui Dumnezeu produce bucurie, iar această bucurie își găsește expresia în mulțumiri. Ele sunt o manifestare necesară a unei inimi care gustă ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ea. „Mulțumim Tatălui care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină.” Să observăm mai întâi că nu este spus „ne face vrednici”. Nu este vorba de un lucru de atins (adică la care trebuie să ajungem) și în care s-ar face progrese, ci de o poziție care ne-a fost dată, de un har care ne-a fost acordat și pe care îl posedăm: „El ne-a făcut vrednici”: acesta este un fapt. De aceea Dumnezeu este introdus aici sub Numele Său de TATĂ. Când este vorba de mersul nostru și de responsabilitatea noastră, avem de-a face cu DUMNEZEU, noi creștem prin cunoașterea lui DUMNEZEU. Dar dacă este vorba de legătura noastră cu El, harul este prezent și Dumnezeu este înfățișat ca Tată. Așa este scris: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3.1).

Harul despre care se vorbește aici este de a avea parte de „moștenirea sfinților în lumină.” „Dumnezeu este lumină” (1 Ioan 1.5); acesta este domeniul în care El locuiește, înlăturând orice întuneric. Această lumină este sfințenia și curăția desăvârșită, în afară de orice pată (murdărie), arătând în același timp tot ceea ce este sau nu conform cu natura Sa. Nu se poate fi în legătură cu Dumnezeu decât în această lumină (1 Ioan 1.6-7); și pentru aceasta, trebuie să fii „sfânt”, separat de murdărie, ca El. „Moștenirea” — partea sfinților — este în lumină, în Dumnezeu însuși. Cine s-ar putea lăuda să ajungă acolo? Dumnezeu singur, prin atotputernicia Sa, ar putea să ne facă în stare sau vrednici de aceasta (ca să ajungem acolo) și El a făcut-o în harul Său. Partea noastră, a fiecăruia din noi, este acolo; noi suntem cu sfinții acolo unde Dumnezeu Se află, în lumină.

Noi avem privilegiul să locuim și să ne mișcăm în regiunea cerească și preafericită. Să ne fie dat să o înfăptuim.

(versetul 13) în starea noastră naturală (firească) nu eram acolo. Noi ne aflăm sub „puterea întunericului”, sub influența Satanei și sub stăpânirea sa (vedeți Faptele Apostolilor 26.18 și Efeseni 6.12), care este domnul acestui întuneric (2 Corinteni 4.4). Întunericul în care Satan acționează și exercită puterea sa asupra omului devenit robul său prin păcat este în contrast izbitor cu lumina în care Dumnezeu locuiește, care este natura Sa chiar, și unde El dă prin har o parte sfinților. El a lucrat față de ei în harul Său nemărginit și, intervenind în atotputernicia Sa, El i-a „eliberat” de puterea sub care ei erau. Din domeniul în care Satan domnește, zdrobind lanțurile lor și deschizând ușa temniței lor întunecate, El i-a introdus în împărăția luminii. Prețuim noi cum trebuie acest har imens?

Dar există mai mult încă. „Dumnezeu este iubire” ca și „lumină” și împărăția luminii este de asemenea aceea a iubirii. El ne-a eliberat de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția „Fiului dragostei Sale.” Acesta este iarăși un fapt, este o poziție în care ne-au așezat harul Său suveran și puterea Sa. „Strămutați” arată ca un efort al puterii care ne eliberează, care ne smulge de sub puterea dușmanului și care, după ce i-a răpit prada, o duce mai departe de lovitura sa, într-un loc unde puterea sa vine să zdrobească.

Noi suntem aici sub paza unei iubiri atotputernice. Așa cum cineva a spus: „Aici nu este o normă, un principiu iudaic pentru om; este o operație a puterii lui Dumnezeu care ne tratează ca fiind complet și prin natură robi ai Satanei și ai întunericului, și ne așază printr-un act al acestei puteri într-o poziție și o relație cu totul noi față de El însuși. Să remarcăm că regăsim într-adevăr aici

În principiu ceea ce este exprimat în Efeseni 1.4-5 și 2.1-6. Dar acolo este lucrul el însuși așa cum el este în gândul lui Dumnezeu, după sfaturile Sale; în Coloseni este faptul că noi avem parte în acest lucru.

„Împărăția Fiului dragostei SALE” este singura dată când această expresie se află în Noul Testament. Împărăția este înfățișată sub diferite aspecte în Scriptură. Este împărăția cerurilor, împărăția lui Dumnezeu, împărăția Tatălui, împărăția Fiului Omului.

În acest ultim caz este vorba de arătarea slăvită a Domnului Isus pentru a judeca și cârmui pământul (Apocalipsa 11.15; Matei 25.31 etc.). Aici în versetul nostru vedem legătura veșnică a Domnului cu Tatăl, ca Fiul Său unic, de aceeași esență cu El și Obiectul iubirii Sale de nespus, împărăția este sfera actuală, invizibilă și cerească, unde această legătură este manifestată și unde ea este cunoscută de aceia care sunt introduși în ea, care au fost strămutați aici.

Persoana adorabilă a Fiului ne este înfățișată aici ca desfătarea veșnică a Tatălui; este mai mult decât slava, sau este partea cea mai înaltă a ei, cea mai minunată, este iubirea din sânul Tatălui, revărvându-se peste Fiul Său. Și acolo noi suntem aduși ca să-L contemplăm și să-L adorăm. Cât de mult acest adevăr leagă inima de Isus și ne eliberează de porunci! Cu acest Fiu al dragostei Tatălui, Colosenii erau uniți și noi de asemenea suntem uniți ca și ei cu El!

Noi suntem în împărăția iubirii, unde ea domină totul, unde ea este regula și legea; noi aparținem acestei împărății preafericite. Să dea Dumnezeu ca noi să gustăm desfătările ei, să prețuim mereu mai mult poziția pe care harul ne-a dat-o, așezându-ne în ea.

(versetul 14) „În care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor.” Iată temelia pe care, în dreptate, noi am putut să fim făcuți în stare de a avea partea noastră în lumină și o intrare și un loc în împărăția Fiului dragostei Lui. Mântuirea este în același timp manifestarea iubirii divine față de noi. Această mântuire, această răscumpărare a fost săvârșită de El, Fiul, prin lucrarea crucii; și cât privește eficacitatea sa și roadele sale permanente, ea este și rămâne în El. Rezultatul personal al răscumpărării este „iertarea păcatelor.” Iertați în baza răscumpărării săvârșite, noi avem parte de moștenirea sfinților în lumină, suntem eliberați de sub puterea Satanei și așezați în împărăția Fiului, unde iubirea are deplina și suverana sa manifestare. Ce har!

(versetul 15) Fiul fiind astfel introdus ca obiect suprem al iubirii Tatălui, Duhul Sfânt, prin pana apostolului, desfășoară înaintea noastră toată slava care îi aparține, toate demnitățile cu care El este îmbrăcat. Până la versetul 20 nu mai este vorba decât despre El și deloc despre noi. Chiar dacă se spune despre Adunare (versetul 18), nu este nimic despre privilegiile sale, despre slava sa proprie, ci este legătura sa cu Hristos, și pentru a înălța în aceeași măsură slava Lui. Și El este pus astfel înaintea Colosenilor pentru ca să-i scape de pericolul în care ei erau de a fi robiți de jugul poruncilor. Numai Fiul este Acela care ne eliberează (Ioan 8.36). Înainte de a intra în examinarea acestei slave a

Fiului, să observăm că, în tot acest pasaj, 13-20, îl vedem fie în caracterul Său de Om pe pământ, împlinind mântuirea (versetul 14), fie ca Omul slăvit (versetul 18) sau în sfârșit în existența Sa veșnică (versetul 17), dar pretutindeni este EL, Persoana adorabilă a Fiului; El este totdeauna, ceea ce El este în El însuși, în esența Sa divină.

Mai întâi El este „chipul Dumnezeului Celui nevăzut”. Aceasta este prima însușire a slavei Sale personale. Pretutindeni în Scriptură găsim această afirmație: Dumnezeu este nevăzut. Aceasta nu vrea să zică nevăzut din punct de vedere fizic, ci că El n-ar putea fi cunoscut, contemplat în El însuși, în esența Sa și în perfecțiunea Sa, de nici o creatură. Aceasta a spus Domnul lui Moise (Exod 33.20).

Duhul Sfânt spune: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu” (Ioan 1.18). Apostolul Pavel scrie lui Timotei, vorbind despre Dumnezeu: „Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea” (1 Timotei 6.16).

Dar Hristos este chipul Dumnezeului nevăzut: El prezintă în natura Sa, în ființa Sa, ceea ce este Dumnezeu, slava Sa, atributele Sale, perfecțiunea Sa morală, caracterul Său. Este ceea ce El este, nu ceea ce El era, nici ceea ce El a devenit. Dar fiind astfel, și devenind Om, El a manifestat în creație ceea ce Dumnezeu este. El a fost pe pământ „Dumnezeu arătat în trup” (1 Timotei 3.16). Dacă nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu, Fiul Unic, care este în sânul Tatălui, El L-a făcut cunoscut (Ioan 1.18). El a descoperit din plin în Persoana Sa Ființa și însușirile lui Dumnezeu în ochii oamenilor, căci cine îl văzuse, a văzut pe Tatăl (Ioan 14.9) — și în ochii îngerilor, căci ca Dumnezeu arătat în trup este zis: „Văzut de îngeri”.

În El, deci, Fiul dragostei Sale, chipul lui Dumnezeu, Dumnezeu a fost în chip desăvârșit descoperit. Eu nu pot să-L văd pe Dumnezeu, să-L cunosc pe Dumnezeu, decât prin Hristos și în Hristos. Când îl cunosc pe Hristos, eu îl cunosc pe Dumnezeu în slavă, în putere, în sfințenie, în dreptate, în iubire. El a arătat aceste însușiri pe pământ, El le manifestă în cer (2 Corinteni 4.6). Dar El L-a arătat și-L arată pentru că EL ESTE în El însuși chipul lui Dumnezeu, „strălucirea slavei Lui și reprezentarea exactă a Ființei Lui” (Evrei 1.3).

Adam a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Aceasta se referă la poziția sa ca centru și cap în creația care îi era supusă. În acest sens el era icoana (chipul) lui Hristos. Dar Hristos, Fiul Unic, este chipul lui Dumnezeu, înainte chiar ca vreo creație să fi existat, în care El să fi putut arăta pe Dumnezeu. Și de aceea, fiind astfel, când intră în creație vine pentru a fi aici Centru și Cap al tuturor lucrurilor. El nu poate să ocupe aici alt loc. De aceea este spus despre El că este „Cel întâi-născut peste toată creația.” Este aici un nume de legătură care exprimă supremația Sa asupra a tot ce a fost creat. Nu este deloc vorba de timp, ca și cum apostolul ar fi vrut să spună că El era prima dintre creaturi. Este o expresie analoagă cu aceea de care Se servește Dumnezeu pentru a arăta excelența lui Solomon mai presus de ceilalți împărați: „Voi face din el întâiul-născut, cel mai înalt dintre împărății pământului” (Psalmul 89.27).

(versetul 16) Acest verset care se leagă de cel precedent prin cuvântul „pentru că” ne spune motivul care înalță astfel pe Hristos mai presus de creație. Pentru că El a făcut-o, El este Creatorul. Aceasta este o altă slavă a Sa care este pusă înaintea noastră. Astfel Hristos, Fiul unic, este clar despărțit de creație. El este Creatorul și nu o creatură. Nimic nu stabilește mai cu putere divinitatea Sa, ca expresia de care se servește apostolul și pe care ar trebui s-o redăm prin „în El au fost create toate lucrurile”, arată că puterea creatoare se află în EL. După ce a cuprins creația într-un chip general, în aceste cuvinte „toate lucrurile”, apostolul insistă expunând în mod amănunțit aceste lucruri, pentru ca să răspundă erorilor pe care unii învățători căutau să le răspândească. Ei pretindeau că niște îngeri ar fi fost aleși de Dumnezeu pentru a crea lumea. Nu, spune Pavel, „toate lucrurile” fie „în ceruri” fie „pe pământ”, universul întreg a fost făcut prin puterea creatoare a Fiului. Și pentru a nu lăsa nici o îndoială, el adaugă „cele văzute și cele nevăzute”, înțelegând prin acestea din urmă aceste ființe inteligente, aceste duhuri care populează lumea care nu cade sub simțurile noastre și care departe de a fi fost agenți ai creației, nu sunt decât creaturi. Și printre ele, el menționează pe cele mai înalte, scaune de domnii, domnii, căpetenii, autorități. El pune astfel capăt venerării cu care ar fi voit să se înconjoare niște creaturi, cultului idolatru pe care ar fi fost împinși să îl aducă (capitolul 2.18). El arată astfel pe Fiul, înălțat mai presus de toate, în demnitatea Sa divină de Creator, prin care există toate lucrurile și ținând seama de cine, pentru cine au fost create. În El este puterea creatoare; El a exercitat-o creind toate lucrurile — ele au fost create de El și pentru El, astfel că El le posedă ca având drept la ele. Comparați cu această declarație a apostolului și cu aceea care urmează, la versetul 17, cuvintele sfinților glorificați care cădeau înaintea Celui care este așezat pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, pentru că Tu ai creat toate și prin voia Ta stau în ființă și au fost create” (Apocalipsa 4.11).

(versetul 17) Pentru a fi Creatorul tuturor lucrurilor, trebuia ca El să fi fost înaintea lor. Preexistența Sa este deci afirmată; El este mai înainte de toate lucrurile. Să remarcăm că Pavel nu spune ca Ioan: „La început era Cuvântul.” Evanghelistul prezintă istoria Cuvântului veșnic. Iată pentru ce el zice: „El era.” Pavel exprimă permanenta ființei în Hristos: „înainte de toate lucrurile El este, El dăinuie.” Aceasta este o nouă dovadă a divinității Sale veșnice, ca și atunci când Domnul însuși spune: „înainte ca să fi fost Avraam, Eu sunt” (Ioan 8. 58), și nu „eram”. Să remarcăm grija pe care o pune Cuvântul în a scoate în relief excelența măreției a lui Hristos. » Dar aceste lucruri pe care El le-a creat cum dăinuiesc? Cine susține ființa lor? Continuă ele existența lor prin ele însele? Nu, ele ar cădea repede în dezordine, în neant. Aceeași putere creatoare care le-a scos din neant le împiedică să cadă din nou în neființă; ea este indispensabilă păstrării lor. Așa cum este spus la Evrei: „...ținând toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui...” (Evrei 1.3).

În ce măreție ne apare Persoana Fiului! Îmbrăcat cu toate însușirile care nu aparțin decât unei Persoane divine, El S-a umilit atât de mult încât a devenit asemănător nouă pentru a ne răscumpăra! Sufletele noastre să se plece înaintea Lui și să-L adore! EL ESTE VREDNIC DE ACEASTA.

(versetul 18) Ajungem acum la o nouă slavă a lui Hristos, la un alt fel de supremație. L-am văzut în slava strâns legată de PERSOANA Sa, și în slava Sa de Creator al tuturor lucrurilor, ca Acela care le ține și pentru care ele au fost făcute. Acum îl vedem mai presus de orice ca Om, ca Om înviat, care a biruit moartea, și astfel El ocupă și primul rang într-o sferă cu totul nouă — sfera noii creații. Și acolo El Se află în legătură cu alții care aparțin acestei noi creații și sunt părtași la slava Sa, în virtutea răscumpărării pe care El a săvârșit-o și a puterii de viață care este în El.

„El este Capul Trupului, al Bisericii.” Aceia pe care El i-a răscumpărat, care prin El au iertarea păcatelor lor (versetul 14), formează această Adunare, Trupul al cărui Cap este El. Expresia CAP indică autoritatea, și trebuie să ținem minte gândul acesta, privindu-L pe Hristos înviat. El este CAPUL. Dar expresia CAPUL cuprinde mai mult decât atât. Ea indică unirea intimă în care se află răscumpărații cu Hristos. După cum mădularele trupului sunt indisolubil legate de cap, tot astfel fiecare creștin este indisolubil legat de Hristos, Capul, în cer. Și totalitatea lor

formează un trup. Colosenii aveau mare nevoie ca această unire cu Hristos să le fie reamintită. Câți creștini în zilele noastre uită acest adevăr esențial, atât de bogat în prețioase urmări practice!

„El este începutul.” Mai înainte (versetele 16, 17), L-am văzut pe Hristos în divinitatea Sa veșnică, că este începutul vechii creații, a creației naturale, dacă se poate spune astfel. Prin puterea Sa divină El a creat lumile. Aici, 11 vedem ca Om (dar în virtutea slavei Sale divine), că este începutul noii creații (vedeți Apocalipsa 3.14). Este puterea divină exercitându-se nu creind (scoțând) ființele din neant, ci în domeniul morții, pentru a aduce la viață pe aceia care erau ținuti sub această putere a morții. Or Hristos este începutul acestei vieți noi, în afară de puterea morții, El care ca Om a binevoit să Se supună ei, dar care a nimicit-o prin învierea Sa din morți. De aceea El este numit „Cel întâinăscut dintre cei morți.” El, Cel dintâi, a ieșit din mormânt, în puterea de viață a unei vieți nepieritoare, asupra căreia moartea nu mai are putere. Și în această viață El îi introduce pe aceia pe care i-a răscumpărat, mădulele Trupului Său, Adunarea, împotriva căreia porțile Locuinței Morților nu au nici o putere.

„întâi-născut peste toată creația”, în fruntea ei ca Creator al tuturor lucrurilor, El este de asemenea „întâi-născut dintre cei morți”, în fruntea noii creații, ca biruitor al puterii dușmanului, „pentru ca în toate să aibă cel dintâi loc.” El are deci o dublă supremație, ca Creator și Cap al Bisericii. În aceste două sfere se desfășoară slava lui Dumnezeu: în aceste două sfere El ocupă primul loc. Cât de mare este slava PERSOANEI Sale!

(versetul 19) „Căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El.” Avem aici cauza a ceea ce precede, ca și a ceea ce urmează. „Toată plinătatea locuiește în El.” Și dacă întrebăm care este această plinătate, versetul 9 din capitolul următor ne-o spune: „În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” În Hristos — Om locuiește toată plinătatea Dumnezeirii. Și astfel Dumnezeu a fost din plin descoperit în El. Tot ceea ce Dumnezeu este ca putere creatoare și de viață, în înțelepciune, în iubire, a fost manifestat în Hristos om, pentru că toată plinătatea Dumnezeirii locuiește în El. Acesta este Mântuitorul slăvit pe care noi îl cunoaștem și de care ne bucurăm. Prin Duhul Sfânt a cărui plinătate era în El și pe care El ni-L împărtășește, noi îl cunoaștem pe Tatăl, descoperit în Fiul, îl cunoaștem pe Fiul dragostei Tatălui. Prețios har pentru noi! Să dea Dumnezeu ca noi să ne oprim privirile asupra Lui, în care toată plinătatea a vrut să locuiască, și să dea Dumnezeu ca inimile noastre să se bucure totdeauna mai în întregime de tot ceea ce El descoperă!

(versetul 20) „Și prin El să împace toate lucrurile, cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.”

Avem aici o nouă slavă a lui Hristos, lucrarea de împăcare pe care El a împlinit-o și pe care El nu o putea săvârși decât pentru că „toată plinătatea Dumnezeirii locuiește trupește în El.” Pentru o astfel de lucrare El trebuia să fie Om, dar trebuia de asemenea să fie Dumnezeu, totuși o singură Persoană, HRISTOS.

Din cauza păcatului, creația era pângărită, depărtată de Dumnezeu, în afară de orice legătură cu El, cu plinătatea. Dar plinătatea Dumnezeirii a vrut, aceasta a fost buna Sa plăcere, să împace toate lucrurile cu Sine, să apropie de ea toate lucrurile, să repună toate lucrurile în legătură imediată cu Dumnezeu, fiind făcute potrivite pentru aceasta. Această împăcare are loc pe temeiul lucrării săvârșite de Hristos pe cruce: „făcând pace prin sângele crucii Lui.”

Trebuie să luăm bine seama că temelia este pusă, că pacea este făcută, în virtutea jertfei aduse pe cruce; astfel cum este spus în altă parte: „... La sfârșitul veacurilor, El S-a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9.26). Și iarăși zice: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29). Dar puterea divină nu a intervenit încă pentru a așeza efectul acestei împăcări a tuturor lucrurilor în ceruri și pe pământ pentru a introduce acest nou regim în care totul va reintra în ordine, în care cerul și pământul, eliberate de prezența și puterea răului, se vor bucura de legătura lor cu Dumnezeu și de binecuvântările care rezultă din ea, în care toate lucrurile vor fi făcute curate pentru Dumnezeu după toată valoarea jertfei lui Hristos. O primă manifestare a acestei împăcări va avea loc în mileniu, atunci când se va împlini acel cuvânt: „Bunătatea și adevărul s-au întâlnit; dreptatea și pacea s-au sărutat. Adevărul va încolți din pământ și dreptatea va privi din ceruri” (Psalmul 85). Orice manifestare a răului va fi înlăturată, atunci când cerurile noi și pământul nou în care va locui dreptatea (2 Petru 3.13, Apocalipsa 21.1-5) vor fi așezate, când răul va fi cu totul izgonit din ele; împacarea va avea deplinul său efect. Aceasta așteptând noi, după făgăduința Lui.

(versetul 21) Dar lucrarea împăcării este dublă. Este împăcarea lucrurilor care este încă viitoare; este împăcarea persoanelor, adică a credincioșilor, fapt deja împlinit. „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile voastre, prin fapte rele, El v-a împăcat acum, în trupul Lui de carne, prin moarte.” Aceasta era trista stare firească în care se găseau aceia care acum sunt împăcați. Ei nu erau numai pângăriți prin păcat, cum este creația, ci străini și vrăjmași ai lui Dumnezeu prin gândirea lor în lucrările rele.

Noi avem aici oameni, creaturi inteligente, având o minte (o judecată), o facultate mintală care îi pune mai presus de animal, și îi face capabili să fie într-o legătură conștientă cu Dumnezeu. Dar păcatul i-a despărțit și îndepărtat de Dumnezeu, în ce privește gândirea lor. Ei nu-L cunosc, nu mai sunt în legătură cu El: ei sunt cu totul străini, îndepărtați de Dumnezeu, și mintea lor întunecată s-a întors spre rău, în așa măsură încât ei sunt nu numai străini de lucrurile divine, ci vrăjmași ai lui Dumnezeu. Și această stare morală se arată „în fapte rele.” Astfel de ființe prin harul divin sunt acum împăcate, apropiate de Dumnezeu, cunoscându-L, făcute în stare de a fi în legătură cu El și de a se bucura de prezența Sa și de iubirea Sa. Hristos a adus acest rezultat: în virtutea lucrării desăvârșite pe care El a făcut-o în trupul Său de carne, suferind și murind, împăcarea a fost înfăptuită. Și acum deja credincioșii se bucură de binefacerile (foloasele) acestei împăcări, ale cărei roade slăvite și binecuvântate totuși nu vor fi deplin văzute decât în slavă, cum vedem în versetul următor. Să observăm în treacăt că apostolul face o aplicare personală la Coloseni a acestui mare și prețios adevăr: „Și pe voi” le spune el, insistând asupra acestei poziții excelente pe care ei o au în Hristos, și pe care El singur, prin moartea Sa, putea să le-o dea. Să observăm că aceste două împăcări ale lucrurilor și ale persoanelor sunt înfățișate ca tip la capitolul 16 din Levitic, versetele 15, 16 și 33. Sângele era pus pe capacul ispășirii, și ispășirea, pacea era făcută. Apoi se făcea stropirea sângelui peste cortul întâlnirii și uneltele sale pentru a le curăți. Astfel era făcută ispășire pentru Locul Preasfânt, pentru cortul întâlnirii și pentru altar și în plus pentru preoți și pentru popor.

(versetul 22) Iată rezultatul final și slăvit al împăcării persoanelor: ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, curați și fără vină. Fără îndoială că în Hristos, după planurile veșnice ale lui Dumnezeu, noi suntem deja înaintea lui Dumnezeu „sfinți și fără pată în dragoste” (Efeseni 1.4); de altă parte, noi trebuie să fim, în mersul nostru în mijlocul lumii, „fără vină și curați, copii ai lui Dumnezeu neîntinați” (Filipeni

2.15); dar aici este scopul final, în slavă să fim înfățișați „sfinți, curăți și fără vină” înaintea lui Dumnezeu, așa cum citim în Iuda: „Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă așeze fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale...” (versetul 24).

Astfel, în timp ce toate lucrurile, în ceruri și pe pământ vor fi împăcate într-o zi și vor fi scena de binecuvântări glorioase, creștinii sunt deja acum împăcați și, bucurându-se de avantajele acestei împăcări, așteaptă să se afle în cer așa cum Dumnezeu îi vrea și cum Hristos îi va fi făcut. Vinovații, rămași în păcatele lor, deoarece L-au respins pe Hristos și lucrarea Sa, vor fi în afara acestei scene slăvite de fericire (Apocalipsa 22.15; 21.8).

(versetul 22) Iată rezultatul final și slăvit al împăcării persoanelor: ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, curăți și fără vină. Fără îndoială că în Hristos, după planurile veșnice ale lui Dumnezeu, noi suntem deja înaintea lui Dumnezeu „sfinți și fără pată în dragoste” (Efeseni 1.4); de altă parte, noi trebuie să fim, în mersul nostru în mijlocul lumii, „fără vină și curăți, copii ai lui Dumnezeu neîntinați” (Filipeni 2.15); dar aici este scopul final, în slavă să fim înfățișați „sfinți, curăți și fără vină” înaintea lui Dumnezeu, așa cum citim în Iuda: „Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă așeze fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale...” (versetul 24).

Astfel, în timp ce toate lucrurile, în ceruri și pe pământ vor fi împăcate într-o zi și vor fi scena de binecuvântări glorioase, creștinii sunt deja acum împăcați și, bucurându-se de avantajele acestei împăcări, așteaptă să se afle în cer așa cum Dumnezeu îi vrea și cum Hristos îi va fi făcut. Vinovații, rămași în păcatele lor, deoarece L-au respins pe Hristos și lucrarea Sa, vor fi în afara acestei scene slăvite de fericire (Apocalipsa 22.15; 21.8).

(versetul 23) Dar a participa la acest sfârșit slăvit, presupune rămânerea în credință până la capăt: „Dacă rămâneți negreșit întemeiați și neclintii în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o.” Acest „negreșit” este introdus aici din cauza pericolului care îi amenința pe Coloseni de a se lăsa abătuți de la nădejdea slăvită a Evangheliei, această nădejde „păstrată în ceruri” pentru cei care stăruiesc. „A se abate” sau mai precis „a se lăsa abătuți”, în textul original este o expresie foarte tare care înseamnă pur și simplu: „a fi (luat) dus departe de”, ca o corabie dusă de furtună departe de port. Acesta era pericolul la care îi expuneau pe Coloseni învățătorii mincinoși cu poruncile lor iudaice și cu speculațiile lor filozofice.

„Dacă”, în Cuvânt, se referă la responsabilitatea noastră în această lume, și nu la poziția noastră în Hristos. Acești „dacă” se adresează conștiinței și sunt destinați să împiedice pe creștin de a adormi într-o falsă siguranță și de a slăbi în mersul său. În același timp, când găsim în Cuvânt aceste înștiințări atât de serioase, noi citim aici de asemenea promisiuni mângâietoare, pentru a încuraja pe aceia care doresc să umble cu credincioșie și care simt slăbiciunea lor. Dumnezeu a făgăduit că-i va păzi pe cale și în aceste făgăduințe nu există deloc „dacă” (vedeți Iuda 24; 1 Corinteni 1.8; 10,13 etc.).

Apostolul, la începutul acestui verset (23), cum am văzut, a adresat un cuvânt serios Colosenilor, spunându-le: „Negreșit, dacă rămâneți în credință, întemeiați și neclintiti și nelăsându-vă abătuți (sau duși departe) de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o.” Pentru a rămâne și a fi neclintiti este necesar să fie întemeiați, înrădăcinați. Un arbore fără rădăcini ar fi curând răsturnat de vânt; o casă fără temelie n-ar rezista multă vreme. Trebuia deci ca și Colosenii să fi fost întemeiați privitor la adevărurile înfățișate credinței lor, și în mod special marele adevăr relativ la Persoana și la lucrarea lui Hristos, pe care se întemeiază nădejdea prezentată prin Evanghelie și care este obiectul acestei Evanghelii. Colosenii au auzit-o și ei trebuiau să o păstreze. Și totul ni se aplică și nouă ca și lor, în timpurile noastre grele în care circulă atâtă învățături stricate.

Dar vorbind despre Evanghelia pe care Colosenii au auzit-o, gândul apostolului se îndreaptă asupra sferei vaste în care se exercită puterea Evangheliei și asupra slujbei slăvite cu care el, Pavel, a fost însărcinat din acest punct de vedere. Cum am văzut (versetul 6), sfera Evangheliei, a harului adus prin Hristos, depășea iudaismul. Cu bucurie, Iudeii l-ar fi închis în aceste margini strâmte, și aceasta era una din cauzele împotrivirii lor față de Pavel și chiar față de Domnul (Luca 4). Dar harul și adevărul aduse prin Fiul lui Dumnezeu erau pentru toți, și predicarea lor răsuna pretutindeni sub cer — „în toată creația”. Pavel, apostolul Neamurilor (vedeți 1 Timotei 2.4-7), devenise slujitorul acestei Evanghelii universale — pentru toți. El era unealta binecuvântată de care Dumnezeu Se sluzea, „un vas ales pentru a duce Numele Domnului înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel” (Faptele Apostolilor 9.15).

(versetele 24-25) O a doua slujbă i-a fost încredințată apostolului; el a fost făcut „slujitorul Adunării”, Trupul lui Hristos. El reamintește iarăși aici acest mare adevăr: Adunarea este Trupul lui Hristos, compus cum vedem în epistola către Efeseni, din Iudei și din Neamuri uniți pe același temel și bucurându-se de aceleași privilegii. Aici este taina despre care este vorba mai departe. În Efeseni, apostolul se ocupă de această Adunare a Iudeilor și a Neamurilor (capitolul 2.11, 22). Aici, în Coloseni, el vorbește mai ales despre Neamuri și despre privilegiile de care ele se bucură ca introduse în Adunare.

Dar ca „slujitor al Adunării”, ca descoperitor al tainei Adunării față de Neamuri, ca unealtă de care Dumnezeu Se slujise pentru a le introduce (pe Neamuri) în Adunare, apostolul a avut de suferit și încă „în lanțuri”. Iudeii, popor religios după firea lor, nu puteau suporta harul care se întindea peste toți și îi puneau pe aceeași treaptă ca și Neamurile, ca păcătoși și având nevoie de același har. De aici, vrăjmășia lor contra lui Pavel, de aici suferințele lui din partea lor.

Dar el putea să spună cu o inimă pe care o umplea bucuria de a vesti harul nemărginit al lui Dumnezeu: „Acum”, în momentul prezent în care el era în lanțuri, „acum, eu mă bucur în suferințele mele pentru voi.” Din cauza lor, pentru că le-a vestit Evanghelia, el a suferit, dar iubirea lui Hristos care strângea mereu inima lui, îl făcea să găsească bucurie chiar în suferințele pe care el le îndura pentru aceia care -erau obiectele iubirii lui Hristos și a lui. Aceasta este natura, și acestea sunt efectele adevăratei iubiri. Și aceasta ne face să înțelegem cuvintele care urmează: „împlinesc în trupul meu ceea ce rămâne (încă de suferit) din suferințele lui Hristos pentru Trupul Său care este Biserica”. Din iubire pentru Adunare, Hristos a suferit ca să o răscumpere, așa cum este spus: „Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine însuși pentru ea” (Efeseni 5.25). Din iubire pentru Hristos și pentru Adunarea Sa, Pavel îndura suferințe, ca să o strângă la un loc dintre Iudei și Neamuri; astfel el împlinea în trupul său ceea ce rămânea de suferit din suferințele lui Hristos pentru Trupul Său care este Adunarea. Astfel el avea parte de suferințele lui Hristos („părtașia suferințelor Lui”: Filipeni 3.10) pentru Trupul Său care este Adunarea; astfel, în slaba noastră măsură, noi putem de asemenea să cunoaștem părtașia suferințelor Lui, și o vom cunoaște, dacă iubim cu adevărat ceea ce este scump inimii lui Hristos, „Adunarea Sa”, „perla de mare preț” pentru care, ca să o dobândească, a părăsit tot ce avea (Matei 13.45-46). În mijlocul unei lumi vrăjmașă lui Hristos, înconjurați de o mulțime căreia îi convine mai bine o religie de forme și care se asociază cu lumea, dacă inima noastră este alipită

de un Hristos ceresc și de o Adunare tot cerească, noi vom avea de suferit.

Pavel era deci slujitor al Adunării și ca atare suferea. Dar la această slujbă care îi fusese încredințată „potrivit administrării pe care mi-a dat-o Dumnezeu” față de Neamuri, se potrivea un lucru remarcabil: „slujitor al Adunării”, pentru a „întregi Cuvântul lui Dumnezeu.”

Aceasta nu vrea să spună că după scrierile insuflate ale lui Pavel, n-au mai fost altele. Noi știm îndeosebi că Ioan a scris pe ale sale cu mult mai târziu. Dar taina Adunării a fost încredințată lui Pavel, era ultimul subiect care, după ce a fost ascuns din veșnicii și în toate veacurile, era acum făcută cunoscută prin mijlocirea lui Pavel. Astfel el întregea Cuvântul lui Dumnezeu, astfel acest Cuvânt era complet și nimic nu putea să fie adăugat la el, privitor la subiectele pe care Dumnezeu le prezintă aici. „Totalitatea acestui Cuvânt este înaintea noastră, totalitatea demonstrată prin subiectele pe care le cuprinde. Toate subiectele pe care Dumnezeu a voit să le trateze în Cuvântul Său simt în întregime completate, și acest fapt exclude orice alt subiect pe care ar putea cineva să pretindă să-l introducă. Legea, împărăția, Persoana lui Hristos, viața în El, căile lui Dumnezeu au fost deja puse înainte; învățătura despre Adunare rămânea să fie descoperită.” (Studii asupra Cuvântului lui Dumnezeu.)

(versetele 26-27) Iar această taină a fost ascunsă din veșnicii și în toate veacurile. Epocile precedente, generațiile trecutului nu au știut nimic despre ea. Cu privire la această taină, „tăcerea a fost păstrată timp de veacuri” (Romani 16.25). Prorocii și Israel nu au cunoscut-o deloc; îngerii au ignorat-o până la descoperirea ei, prin formarea Adunării (Efeseni 3.9-10). Dar „acum Dumnezeu a arătat-o sfinților Săi.” în Epistola către Efeseni, citim că „taina... n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte generații, cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și proroci, prin Duhul” (Efeseni 3.5). Epistola către Romani spune: „Taina... a fost arătată acum prin scrieri profetice, la porunca Dumnezeului Celui veșnic, și a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor, pentru ascultarea credinței” (Romani 16.26). Aflăm deci, din aceste pasaje reunite, că taina descoperită apostolilor și prorocilor a fost arătată prin scrieri profetice Neamurilor, printre care se găseau și Colosenii. Nu ar trebui să tragem concluzia de aici că numai prin scrieri era arătată taina. Apostolii și proroci vorbeau de asemenea despre ea, fără îndoială, în învățăturile lor. Dar nouă, scrierile lor profetice ne-o fac cunoscută.

Dumnezeu deci a arătat taina „sfinților Săi, cărora Dumnezeu a voit să le aducă la cunoștință care sunt bogățiile slavei tainei acesteia printre Neamuri, adică Hristos în voi, nădejdea slavei.” Așa cum am remarcat, în epistola către Coloseni, apostolul nu se ocupă, ca în aceea către Efeseni, de unirea ludeilor și a Neamurilor într-un singur Trup, care formează Adunarea. Aici totul se referă numai la Neamuri. Taina, a cărei descoperire îi făcea să cunoască, ei, altădată străini, fără Dumnezeu și fără nădejde, introducerea lor în binecuvântările divine în Hristos, era într-adevăr un lucru slăvit. Slava acestei taine era mare. Dumnezeu preamărea în ea (în taina aceasta) înțelepciunea Sa, iubirea Sa și harul Său fără margini. Apostolul întărește însă expresia gândului său, el, a cărui inimă era plină de desăvârșirea acestei taine care îi preamărea atât de mult pe Hristos și lucrarea Sa.

El spune că Dumnezeu a făcut cunoscut sfinților „bogățiile slavei tainei acesteia.” Se vede strălucind aici nu numai slava lui Dumnezeu și a lui Hristos, ci bogățiile de binecuvântări răspândite peste Neamuri, nu binecuvântări vremelnice, ca acelea pe care puteau să le aștepte Iudeii, ci binecuvântări cerești, spirituale și veșnice în Hristos — „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos” (Efeseni 3.8-10).

Și apostolul rezumă într-un singur cuvânt ce sunt aceste bogății acordate Neamurilor, arătând de asemenea în acest fel descoperirea lor de ceea ce Iudeii trebuie să aștepte: „Adică HRISTOS în (sau printre) voi, nădejdea slavei.” Iudeii așteptau un Mesia care va fi arătat printre ei în slavă, pe pământ, Neamurile neavând decât o parte secundară (inferioară) la binecuvântarea pe care El o va aduce. Însă taina consta în aceasta relativ la Neamuri, Hristos rămânând în ei și în mijlocul lor, într-un chip nevăzut, și fiind astfel nu slava însăși, ci „nădejdea slavei.” Acesta era un lucru cu totul nou, despre care scrierile Vechiului Testament nu vorbesc deloc. Aceasta era taina acum descoperită. Hristos ÎN noi, locuind în noi, ce har nemărginit! Să dea Dumnezeu să o pricepem! Și pe măsură ce o vom pricepe și o vom gusta, nădejdea asigurată a slavei va deveni de asemenea mai vie. Să observăm iarăși cât de mult, totul în această epistolă este destinat să ne apropie de Persoana Domnului. Măreția Sa ca Fiu al dragostei lui Dumnezeu, divinitatea Sa manifestată în creație, locul Său de Cap al noii creații, plinătatea Dumnezeirii rămânând în El, Acela care împacă toate lucrările și pe păcătoși cu Dumnezeu, acestea toate se află în Acela care este în noi și în mijlocul nostru, „nădejdea slavei.”

Ce ne trebuie mai mult? Aceasta închidea usa tuturor visărilor subtile ale filozofilor, legalismului învățătorilor iudaizanți, care nu puteau să dea nimic care să fie echivalent cu „Hristos în noi, nădejdea slavei.” Tot ceea ce s-ar atinge de slava lui Hristos, scade, micșorează pentru noi nădejdea. Acest Hristos să locuiască deci în inimile noastre prin credință (Efeseni 3.17), adică să ne fie dat să înfăptuim prin credință acest mare adevăr, pentru ca inimile noastre să fie pline de bucurie, știind și gustând unirea noastră cu El.

(versetul 28) Pavel îl propovăduia pe acest Hristos așa cum L-a prezentat în tot ceea ce precede (adică în capitolul 1 până aici). Fie că el predica celor neconvertiți sau că îi instruia pe sfinți, Hristos era obiectul divin și ceresc al cuvântărilor sale.

Apelurile, îndemnul și învățăturile sale erau după înțelepciunea lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu i-o descoperise prin Duhul Său (1 Corinteni 2.6-10). El se adresa oricărui om, iudeu sau păgân, oriunde s-ar fi aflat, după slujba Evangheliei care i-a fost încredințată și care se întindea la toată creația de sub cer. Dar aceasta nu era numai pentru ca orice om să fie mântuit. În zilele noastre oamenii se opresc prea adesea la acest prim pas. Oricât de important și de necesar ar fi el, există un al doilea pas de făcut și apostolul îl arată: „Ca să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos.”

Efectul (urmarea) predicării apostolului, după înțelepciunea și puterea Duhului lui Dumnezeu, trebuia să fie în cele din urmă „de a prezenta” pe orice om desăvârșit în Hristos, adică ajuns la starea de om mare, în acea stare duhovnicească în care Hristos este cunoscut după descoperirea care este dată despre El; și, fiind astfel cunoscut de către credincios, acesta este transformat după chipul Său și îl oglidește în viața sa prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt (vedeți 2 Corinteni 3.18; Filipeni 3.8-16).

(versetul 29) Acesta era scopul eforturilor lui Pavel; la aceasta lucra el, pentru aceasta se lupta, căci piedici lăuntrice în suflete și exterioare din partea adversarilor trebuiau să fie biruite. Dar Pavel nu acționa cu puterea sa proprie, după cum nici nu era apostol prin voia sa sau prin aceea a oamenilor. Totul îi venea de la Dumnezeu, și el nu voia să aibă nimic decât de la EL. Hristos lucra în el și prin el cu putere; și cu această putere el se lupta și lucra. De aceea rezultatele binecuvântate ale slujbei sale erau evidente. Să dea Dumnezeu ca slujitorii Săi să umble pe urmele sfântului apostol! Prin ce mijloace se efectua această luptă? Ea se petrecea în suflet, privitor la marile subiecte încredințate

apostolului, la nevoile sfinților și la mântuirea păcătoșilor, și înaintea lui Dumnezeu în rugăciuni.

În rezumat, în acest capitol avem două slave și priorități ale lui Hristos, în vechea creație și în cea nouă; două împăcări corespunzând acestor două slave, aceea a tuturor lucrurilor în ceruri și pe pământ, și aceea a persoanelor; două slujbe ale apostolului, aceea a Evangheliei și aceea în Adunare.

(versetul 1) Apostolul a vorbit într-un fel general despre lucrarea sa și despre luptele pe care le ducea prin eficacitatea puterii lui Hristos care lucra în el, pentru ca să prezinte pe orice om desăvârșit în Hristos. Dar el voia ca sfinții care nu-l cunoșteau personal, care nu-i văzuseră fața, să știe de asemenea în chip deosebit viul interes pe care el li-l purta, și cum inima lui îi îmbrățișa ca și pe ceilalți. El numește în mod special și adunarea din Colose și pe aceea din Laodiceea, ca având o mare parte în sufletul său, în grija sa și în rugăciunile sale, în lupta pe care el o ducea pentru adunări. Sfinții, în aceste două localități, erau expuși la mari pericole; ei riscău să înceteze de a prețui Persoana lui Hristos; noi putem să vedem într-adevăr din scrisoarea Domnului către îngerul Bisericii din Laodiceea că aceste îndemnuri de „a se ține strâns de Capul” erau foarte necesare. Vai! Laodiceenii nu au ținut seamă de ceea ce le-a fost spus și au ajuns să se creadă bogați fără Hristos (Apocalipsa 3.14-22). Apostolul, al cărui ochi spiritual deosebea starea sufletelor și vedea ceea ce le amenința, se lupta cu putere pentru Coloseni și Laodiceeni.

(versetele 2 și 3) Scopul luptei spirituale față de aceia pentru care Pavel avea o atât de mare grijă este arătat în aceste versete. „Pentru ca să li se încurajeze inimile, fiind uniți în dragoste și să capete bogățiile siguranței depline de înțelegere, ca să cunoască deplin taina lui Dumnezeu, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.” Aici se arată trei lucruri care sunt obiectul luptei și rugăciunilor lui Pavel pentru Coloseni.

Mai întâi, pentru ca ei să fie mângâiați, încurajați și întăriți potrivit cu tot înțelesul acestui cuvânt (vedeți 1 Tesaloniceni 3.2 și 2 Tesaloniceni 2.17).

În al doilea rând, apostolul voia ca ei să fie uniți în dragoste. Nu doar în dragostea frățească, în dragostea unora pentru ceilalți, ci în ceea ce este izvorul oricărei adevărate iubiri și care singur unește într-adevăr, adică iubirea lui Hristos, această iubire cunoscută într-o unire adevărată și conștientă cu Hristos, Capul Trupului, iubire care este legătura desăvârșirii (capitolul 3 versetul 4). Iubirea lui Hristos înfăptuită într-o vie unire cu El, de către toate mădulele Trupului, este ceea ce le unește prin harul și puterea Sfântului Duh.

În sfârșit, în al treilea rând, apostolul se lupta în rugăciunile sale, pentru ca și Colosenii să capete toate bogățiile deplinei siguranțe de pricepere, pentru a cunoaște „taina lui Dumnezeu.” Creștinul are nevoie de pricepere pentru a cunoaște plinătatea adevărului divin, al cărui centru este Hristos. Dar nu este vorba de priceperea firească, care se dedă la tot felul de raționamente și de speculații asupra lucrurilor lui Dumnezeu, și care astfel se rătăcește. De priceperea luminată de Duhul Sfânt și care este totdeauna unită cu dragostea are nevoie creștinul. „Cunoștința îngâmfă, dar dragostea zidește”, zice Pavel (1 Corinteni 8.1). „Să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți” zice el în altă parte (Efeseni 1.18). Mai mult, apostolul dorește pentru credincioșii din Colose „o deplină siguranță de pricepere.” Nu este vorba numai de a cunoaște, ci de a avea siguranța întreagă că ceea ce a sesizat prin pricepere și cu inima este adevărul divin, și aici este Hristos, astfel că nu se șovăie, că ar fi în situația de a se întreba dacă nu trebuie să caute altceva. Trebuie să fim din plin asigurați că Hristos și ceea ce avem în El sunt într-adevăr deplinul și întregul adevăr al lui Dumnezeu. Și apostolul, pentru a exprima valoarea unei astfel de siguranțe, o prezintă prin aceste cuvinte: „TOATE BOGĂȚIILE.” Ce comoară, în adevăr, pentru suflet, de a fi sesizat „taina lui Dumnezeu” și de a fi din plin asigurat de acest lucru!

Astfel aceste trei lucruri sunt: încurajarea care întărește sufletul, dragostea în unirea cu Hristos care îl încălzește și priceperea adevărului care îl luminează. Posesiunea acestor trei haruri te face capabil să te împotrivești erorii care vrea să te zdruncine, tinde să te despartă de Hristos și aruncă îndoiala, nesiguranța și tulburarea în inimă.

Aceste trei lucruri trebuiau să lucreze împreună ca să-i mențină pe Coloseni în cunoașterea „tainei lui Dumnezeu.” Ce este această taină? Nu este doar ceea ce a fost ascuns de veacuri și de generații privind Biserica, compusă din credincioși iudei și neamuri puși pe același picior de egalitate și unită cu Hristos, Capul ei în cer. Este aceasta și este mai mult. Această taină a lui Dumnezeu înseamnă slăvile Persoanei lui Hristos descoperite în primul capitol și toată lucrarea răscumpărării cu consecințele sale nemărginite. Și de aceea apostolul adaugă: „În care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței (sau științei).” Nu este vorba deloc aici de înțelepciunea omenească, care conduce purtarea noastră să fim prudenți cu privire la ele: cunoștința, nici ea, nu este aceea a lucrurilor pe care duhul firesc al omului o dobândește prin facultățile sale; înțelepciunea și cunoștința se referă aici la lucrurile divine și au drept obiect gândurile lui Dumnezeu, una fiind priceperea adevărului lor și a relațiilor lor între ele, și cealaltă priceperea pe care o ai, dar o pricepere spirituală care le face să fie înțelese și prețuite.

Aceste două lucruri, „înțelepciune” și „cunoștință” sunt adesea unite de apostolul Pavel (vedeți capitolul 1.9; 1 Corinteni 12.8; Efeseni 1.17). Toate lucrurile la care se aplică adevărata înțelepciune și adevărata știință sunt numite aici „comori”, din cauza prețului lor nemărginit: Hristos fiind centrul lor. Tot ceea ce ar tinde la un alt tel decât El, sau care L-ar micșora, ar fi obiectul unei false înțelepciuni și al unei false științe.

Să observăm și cuvântul „ascunse”, ceea ce nu vrea să spună că omul nu poate să le cunoască și să le posede. Duhul Sfânt le descoperă în Cuvânt. Dar omul natural, cu înțelepciunea sa trufașă și cu știința lui deșartă nu poate să le descopere (citiți 1 Corinteni 2.6-8). Pentru el, aceste comori sunt ascunse, căci el nu-L vrea pe Hristos. „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului”, zice Domnul Isus, „pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor” (Matei 11.25). Dar acela care în umilință a învățat să-L cunoască pe Dumnezeu în Hristos, pătrunde prin credință mereu mai mult în aceste comori de înțelepciune, de știință divină, de adevăr, de lumină, care strălucesc în acest centru divin — HRISTOS — și pe măsură ce el intră aici, inima sa se încălzește și el este pus la adăpost de deșartele căutări ale înțelepciunii și ale științei umane. Acesta era scopul apostolului, al cărui gând se poate traduce astfel: „De ce mergeți să căutați voi la toți acești învățători care pretind că vă duc la înălțimi mai mari decât acelea la care v-a condus creștinismul? În taina lui Dumnezeu pe care El a binevoit să v-o descopere în Hristos sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei. În El, în slăvită Sa Persoană, cu care harul Său v-a unit, voi aveți totul.”

(versetul 4) De aici, îndemnul din acest verset: „Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin cuvinte înduplecătoare”, false argumente care ar părea întemeiate pe adevăruri creștine. Sunt discursurile convingătoare care ar avea o aparență de înțelepciune, dar care, nefiind scoase din înțelepciunea și din știința divină, ar tinde să introducă ceva care ar despărți sufletul de Hristos.

(versetul 5) Vedem aici iarăși grija duioasă a lui Pavel pentru creștinii din Colose. „Departa cu trupul” și chiar fără să-i fi văzut vreodată, el lua totuși o parte vie la ceea ce privea buna lor stare spirituală. El era cu ei „în duh”, gândul său totdeauna ocupat de Hristos, era de asemenea ocupat prin urmare de mădularele Trupului Său, fie pentru a se întrista, dacă era ceva care să fi mers rău, fie pentru a înștiința, dacă vreun pericol amenința, fie pentru a se bucura dacă se găsea oarecare roadă în umblarea sfinților Domnului. Credincios slujitor al învățătorului său față de Adunarea întreagă, și nu pentru o localitate specială, el este un model pentru cei care sunt chemați să aibă parte în aceeași lucrare. Fiind deci în duh în mijlocul Colosenilor, el găsea motiv de bucurie în buna rânduială care domnea între ei și în tăria credinței lor în Hristos. El îi vedea mergând, pentru a spune astfel, în bună ordine de bătaie, ca niște soldați care strânsi unii lângă alții, se sprijinesc și se susțin unii pe alții. Credința lor fiind în Hristos, El era obiectul ei, împreună ei se sprijineau pe El; ei n-ar fi vrut să se abată de la Acela care îi mântuise și-i adusesse la Dumnezeu; ei au rămas neclintiți până atunci. Dar dușmanul căuta să-i înșele; el îndrepta armele lui tocmai contra Persoanei acestei Căpetenii adorabile. Învățăturei dăunătoare, iudaice și filozofice, cu înalte pretenții, tindeau să se strecoare printre ei și să-i despartă pe nesimțite, fără ca ei să-și dea seama de acest lucru, de Persoana lui Hristos; și dacă ei îi ascultau, îndată buna rânduială ar fi stricată, credința lor s-ar clătina și ei ar fi prada vrăjmașului. Iată pentru ce apostolul recurge la buna rânduială care încă exista și la credința încă neclintită la ei, pentru a-i pune în gardă contra pericolului îngrozitor care îi amenința. Cât de mult în zilele noastre, când atâtea speculații sunt la modă asupra Persoanei Domnului și tind să o micșoreze, creștinii sinceri care vor să fie credincioși Domnului lor trebuie să se păzească de aceste idei străine, de aceste nenorocite erori care se prezintă sub aparențe amăgitoare și odată primite nu fac nimic mai puțin decât să zdruncine și să răstoarne credința!

(versetele 6 și 7) Apostolul se sprijină deci pe ceea ce îl bucura și pe ceea ce el aproba la Coloseni, pentru a-i îndemna să stăruie în ele. Aceasta era ceea ce ei au primit „de la începutul” credinței lor, și este foarte însemnat lucru că acesta este un îndemn atât de des repetat în Cuvânt.

Omul vrea să adauge din ale lui, ideile sale proprii, la ceea ce Dumnezeu ne descoperă; el vrea o dezvoltare în afară a ceea ce Scriptura ne prezintă, dar neîncetat Cuvântul ne readuce la ceea ce era „de la început”, adică la Hristos, centrul gândurilor lui Dumnezeu. Astfel Pavel spune Colosenilor: „Deci, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El.” Apostolul face apel la ceea ce era în ei o experiență personală, la ceea ce ei au primit. Și ce era aceasta? Nu un sistem de doctrine, un ansamblu de adevăruri, ci Hristos însuși, Persoana Sa devenită obiectul credinței lor și prin aceasta și al iubirii lor. Si aceasta este Hristos în întregime, cum o exprimă toate numele care îi sunt atribuite: Hristosul, Acela care S-a dat pentru noi; Isus sau Mântuitorul, acesta este Numele său personal, Domnul, Acela care are autoritatea. În jurul lui totul se grupează, totul se atașează de El și învățătura creștină nu este în întregime decât dezvoltarea a ceea ce este El, a ceea ce a făcut El și a împlinirii planurilor lui Dumnezeu relativ la slava Persoanei Sale. A-L cunoaște pe Hristos înseamnă a-L cunoaște pe Dumnezeu, iubirea, viața, mântuirea și slava. A-L fi primit prin credință în inimă sub acțiunea și puterea Duhului Sfânt, înseamnă a avea toate aceste lucruri: ce trebuie mai mult? Trebuie ceea ce apostolul adaugă: „Umblați în El”, nu numai pentru El, prin El sau cu El, ci **ÎN** El, ceea ce implică o părtășie intimă cu El, care rezultă din conștiința pe care noi o avem de a fi uniți cu El, părtășie în care noi gustăm tot ceea ce El este ca iubire, har, viață, putere și care are oglindirea sa în mersul nostru, în purtarea noastră zilnică, părtășie care depărtează din instinct tot ceea ce ar ofensa slăvită Sa Persoană. Apostolul ne arată resortul ascuns al acestui mers în Hristos în aceste cuvinte: „fiind înrădăcinați și zidindu-vă în EL.” Rădăcinile unui arbore, desi nu se arată deloc în afară, îl mențin în picioare. Cu cât ele se înfig mai mult în pământ, cu atât arborele este mai neclintit și poate să reziste la eforturile furtunii. Prin rădăcini, de asemenea, arborele trage sucurile necesare existenței sale. Așa este Hristos pentru credincios. Din EL, din cunoașterea tot mai profundă, mai reală și mai intimă a Persoanei Sale și a iubirii Sale — iubirea lui Hristos care întrece orice cunoștință (Efeseni 3.19), creștinul trage puterea sa și scoate viața sa, astfel el poate să crească și să se dezvolte și să înfrunte cu curaj asalturile adversarului. Apostolul adaugă: „zidiți în El”, așezați pe El ca pe o bază de neclintit, ca o clădire pe o temelie solidă.

Consecința a ceea ce precede este întărirea în credință. Cunoașterea lui Hristos, părtășia cu El, folosința de ceea ce El este, înfăptuirea în inimă a tot ceea ce este cuprins în Persoana Sa binecuvântată, ne întărește în credință, adică în învățătura creștină. Ea nu mai este pentru noi doar un lucru al inteligenței, ci ea pune stăpânire pe inimă și pe afecțiune, în același timp ca și pe viață. Apoi, mergând din nou la începutul vieții lor creștine, apostolul spune: „după cum ați fost învățați” și nu după învățăturile date de învățătorii mincinoși.

Epafra, un credincios slujitor al lui Hristos, le-a vestit „harul lui Dumnezeu în adevăr”, în aceasta ei trebuiau să stăruiască: harul lui Dumnezeu cunoscut potrivit cu adevărul care este în Hristos. Apostolul Ioan îndeamnă de asemenea pe creștini pentru ca ceea ce ei au auzit de la început să rămână în ei și el adaugă, vorbind de ungerea primită de la Hristos, adică Duhul Sfânt: „Și după cum ea v-a învățat, rămâneți în El” adică în Hristos (1 Ioan 2.24-27). Pretutindeni noi găsim aceleași îndemnuri de a nu căuta noutăți și de a nu apleca urechea la aceia care le învață, pentru că pretutindeni și dintotdeauna aceasta este înclinarea firească a inimii și cursa vrăjmașului. Întărită astfel în credință, după învățătura pe care au primit-o, Colosenii trebuiau de asemenea să sporească în ea, adică credința lor trebuia să pună stăpânire din ce în ce mai mult pe ce le-a fost dat în Hristos. Sufletul fericit prin folosirea mereu mai mare a comorilor de iubire și de har care se găsesc în El, exprimă recunoștința sa prin mulțumiri.

(versetul 8) Acum vine avertismentul relativ la primejdiile care îi amenințau. „Luați seama”, zice apostolul, „ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii și nu după Hristos.” Aceia despre care apostolul vorbește aici, sunt acei filozofi și iudaizanți care amestecau cu șiretenie speculațiile lor intelectuale cu ceremoniile legale date odinioară de Dumnezeu poporului iudeu, dar a căror vreme a trecut. Ei se sprijineau pe faptul că Dumnezeu le-a dat, pentru a-și câștiga ei înșiși încrederea și pentru a strecura propriile lor idei care toate tindeau să-L înjosească pe Hristos. Ei sunt comparați cu niște lupi care voiau să facă din creștini prada lor, așa cum Pavel a spus bătrânilor din adunarea din Efes: „Se vor strecura între voi lupi răpitori care nu vor cruța turma” (Faptele Apostolilor 20.29). Bătrânii trebuiau să vegheze asupra turmei, dar simplii credincioși și chiar o simplă femeie (2 Ioan 8 și 10) trebuiau să ia seama la aceia care ar vrea să-i învețe o învățătură după oameni și nu după Hristos.

Prin filozofie, apostolul vrea să spună această știință pe nedrept numită astfel (1 Timotei 6.20), prin care omul pretinde, prin propriile sale facultăți și raționamente, să ajungă la cunoștința lucrurilor lui Dumnezeu. Duhul firesc nu poate să cunoască decât lucrurile care sunt din

domeniul său; Duhul lui Dumnezeu singur descoperă lucrurile lui Dumnezeu (vedeți 1 Corinteni 2.11).

Specificul acestei filozofii este de a-l împinge pe om să neghe ceea ce ea (filozofia) nu poate să înțeleagă și să se supună raționamentelor sale. Astfel, în zilele noastre ca și odinioară, ea se leagă de taina Persoanei lui Hristos și a răscumpărării și se văd chiar învățători purtând numele de creștini, urmând aceste raționamente, aceste amăgiri deșarte care fac ca creștinul să fie despuțat de ceea ce el are mai prețios, Persoana Mântuitorului său. Cât de deșarte sunt aceste amăgiri! Duhul este înșelat de această filozofie care nu dă nimic pentru a satisface nevoile reale ale sufletului. Ce pericol să ascuți glasul acestor învățători! Cât de mult trebuie să veghem!

În același timp, la speculațiile lor intelectuale, ei adăugau învățătura sau tradiția oamenilor. Iudeii aveau o mulțime de astfel de tradiții cărora le acordau o mare prețuire, tot atât și mai mare adesea pentru ei decât aceea a Scripturilor. Domnul le-o reproșează în termeni tari (Matei 15.1-11). Toate acestea constituiau o religie care se potrivea bine omului natural. Ea era „după învățăturile începătoare ale lumii”, adică după principii potrivite omului așa cum este ca urmaș al lui Adam și trăind în această lume. Aceasta era un contrast pe de-antregul cu adevăratul creștinism care este ceresc.

Învățătura contra căreia Colosenii erau puși în gardă, și noi odată cu ei, nu era „după Hristos”, Hristosul ceresc a cărui slavă a fost înfățișată în capitolul precedent și în care se află toată înțelepciunea, toată plinătatea și tot ce satisface nevoile noastre. Această învățătură îl cobora pe Hristos pentru a înălța omul și îl lipsea pe creștin de ceea ce singur poate umple inima.

(versetul 9) Apostolul revine deci cu fericire la acest mare subiect, HRISTOS, pentru a arăta că acolo, în El, noi găsim toate binecuvântările, în afara speculațiilor spiritului omenesc, în afara superstițiilor la care omul este dispus să se dedea, în afara formelor prin care el caută să-L mulțumească pe Dumnezeu. El tocmai L-a numit pe Hristos, și sufletul său îl contemplă în măreția Sa divină și în deplina Sa capacitate de a ne fi de ajuns. „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.”

Apostolul pune înaintea noastră, în contrast cu speculațiile oamenilor, pe Hristos, adevărat Dumnezeu și adevărat om, așa cum a făcut-o deja în capitolul 1.

Plinătatea Dumnezeirii exprimă ceea ce Dumnezeu este ca Dumnezeu, esența Sa, însusirile Sale și desăvârșirea Sa, slava Sa. Și ea „locuiește”, nu a locuit, trupește, în mod substanțial și în mod real în Hristos om. Această unire inexprimabilă a lui Dumnezeu cu omul — un Om desăvârșit, formează cu El o singură Ființă, taină înaintea căreia noi nu putem decât să adorăm. Este Cuvântul care S-a făcut trup, așa cum ne spune Ioan (Ioan 1.14). Plinătatea Dumnezeirii S-a complăcut să locuiască în mijlocul oamenilor în Acest OM, Hristos Isus, nu îmbrăcându-L cu daruri excepționale și făcând din El prin sfințenia Sa și prin perfecțiunea Sa morală un om aparte și mai presus de ceilalți, ci printr-o unire personală, astfel că se poate spune despre Hristos: El este Dumnezeu și El este Om, dar Hristos este aceasta. Și să remarcăm că este zis: „locuiește”, acesta este un lucru permanent care există acum când El este încununat cu slavă, ca și când era pe pământ.

Fie că-L luăm în iesle, la Betleem, sau în brațele lui Simeon, sau la doisprezece ani în Templu întrebându-i pe cărturari, sau după aceea la Nazaret, supus părinților Săi; sau în timpul slujbei Sale sau pe cruce și în sfârșit în slavă; oriunde, odinioară, astăzi și în veșnicie, EL este Acela în care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.

(versetul 10) Iată ceea ce El este în Persoană Sa, și în acest verset 10 vedem ceea ce noi suntem în El — „desăvârșiți”, plini sau umpluți, adică în El noi avem totul înaintea lui Dumnezeu, nimic nu ne lipsește; poziția noastră este perfectă. Căutând să răpească ceva din slava Sa, ar scoate ceva din poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Dar din moment ce toată plinătatea Dumnezeirii locuiește în El, noi avem în EL tot ceea ce ne trebuie înaintea lui Dumnezeu, acolo în El noi suntem în toată perfecțiunea Persoanei Sale. Ce loc pentru creștin! El este desăvârșit înaintea lui Dumnezeu în Hristos, fiind unit cu această Căpetenie slăvită. Apostolul adaugă că „El este Capul oricărei domnii și stăpânirii.” Omul, în nebunia sa, ar fi dispus să plece genunchii înaintea îngerilor (versetul 18); la aceasta Satan voia să-i târască pe Coloseni, prin mijlocirea învățătorilor mincinoși și a raționamentelor lor. Dar Hristos este Căpetenia acestor stăpâniri și al acestor puteri cerești, oricare ar fi rangul lor. El este mai presus de ele nu numai ca Dumnezeu care le-a creat (capitolul 1, versetul 16), ci și ca Om slăvit, El a fost așezat mai presus de toate (Efeseni 1.21). În El, departe de a trebui să ne închinăm lor, noi suntem mai presus de ele. Noi avem totul deplin în El, fie că îl privim ca dându-ne în El însuși o poziție desăvârșită înaintea lui Dumnezeu, fie ca Obiectul divin care singur poate umple inimile noastre. În El avem totul, căci noi suntem în centrul desfătărilor divine.

(versetele 11) Apostolul, în aceste versete, arată în amănunt că cel credincios are în adevăr totul în Hristos și nu are să caute nimic în afară de El în învățăturile omenești, tradițiile și practicile unei închinări pământești.

În primul rând (versetul 11), creștinul este „tăiat împrejur cu o tăiere împrejur care nu a fost făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul firii păcătoase.” Tăierea împrejur făcută de mână, în carne, era semnul stabilit de Dumnezeu al legământului Său cu Israel, poporul Său pământesc. Pentru a face parte din acest popor trebuia să fii tăiat împrejur. În același timp, această ceremonie avea o semnificație spirituală, ea era simbolul dezbrăcării de firea păcătoasă.

Învățătorii iudaizanti, fără să recunoască această semnificație, dădeau o mare importanță tăierii împrejur (Faptele Apostolilor 15.1; Galateni 6.12-13) și voiau să le-o impună credincioșilor dintre Neamuri. Apostolul răstoarnă aici pretenția lor, arătând că cei credincioși au în Hristos realitatea a ceea ce tăierea împrejur nu era decât semnul. Prin credință, ei au parte de eficacitatea morții lui Hristos. Ei au murit împreună cu Hristos și în această moarte ei au găsit adevărata dezbrăcare de trupul firii păcătoase — nu de trupul muritor — ci de totalitatea păcatului privit aici ca un organism complet — un trup. Având în același timp puterea de viață care este în Hristos, ei se socotesc morți față de păcat. Aceasta numește apostolul tăierea împrejur a lui Hristos. Găsim această învățătură în Romani 6.6 și 7. „Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie nimicit, pentru ca noi să nu mai fim robi ai păcatului; pentru că cel ce a murit este eliberat de păcat.” Apoi adaugă: „Socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru.” Acesta este marele privilegiu al creștinului; iată ce găsește el în moartea lui Hristos, cu care este unit. Nu numai că Hristos a murit pentru a ridica păcatele și a înlătura condamnarea care era asupra lui, dar el a murit cu Hristos și astfel este unit cu El în această moarte. Să remarcăm bine că aceasta nu este un lucru de împlinit prin eforturi treptate, ci este un lucru ÎMPLINIT: „ați fost tăiați împrejur”, „omul nostru cel vechi a fost răstignit”, acesta este un fapt; și în virtutea acestei legături cu Hristos și acestei poziții ÎN Hristos, în care el este de fapt, creștinul este înarmat contra păcatului, față de care este mort și este eliberat de robia lui. »

Moartea cu Hristos și viața în El sunt punctul de plecare. Socotindu-se morți față de păcat și având viața în Hristos, el poate să-I slujească lui Dumnezeu!

(versetul 12) Aici găsim botezul, ceremonie creștină, care este de asemenea un semn al unui lucru duhovnicesc și care explică bine ceea ce precede. Botezul este semnul intrării noastre în această moarte cu Hristos: „îngropați cu El în botez” — aceasta este declarația publică a acestui fapt. A fi îngropat înseamnă dispariția finală a omului de pe scena prezentă; la fel, a fi îngropat cu Hristos indică din punct de vedere moral sfârșitul omului în Adam, ca și sfârșitul nostru. Noi am sfârșit cu starea noastră în firea păcătoasă. Dar nu se rămâne aici. Noi trecem, sau mai degrabă am trecut într-o stare nouă. Hristos nu a murit numai și nu a fost numai îngropat. El a și înviat, trecând astfel în această viață nouă asupra căreia moartea nu mai are stăpânire (Romani 6.9). Noi suntem de asemenea înviați împreună cu El, noi suntem cu El în această stare nouă, și botezul este seninul totodată al morții noastre și al învierii noastre cu Hristos. Ce fericită reînnoire! A fi morți față de ceea ce noi eram în firea păcătoasă și care nu aducea pentru noi nimic decât nenorocire, și a fi înviați și părtași la această viață nouă de lumină, de iubire și de fericire unde Hristos se află, pe un tărâm în care păcatul și judecata nu mai au loc!

Apostolul ne arată după aceea mijlocul prin care aceste lucruri devin în noi o realitate vie, și nu rămân o chestiune de domeniul minții. Acest mijloc este credința. Ea își însușește ceea ce ne este prezentat și îl face al nostru. Dar ceea ce produce și credința și această viață nouă în Hristos este lucrarea puternică a lui Dumnezeu care a fost arătată în învierea lui Hristos. Așa citim în Efeseni:

„...Pentru ca să știți... care este nemărginita mărime a puterii Sale față de noi care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui pe care a desfășurat-o în Hristos, înviindu-L din morți... Și pe noi, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) și ne-a înviat împreună...” (Efeseni 1.14, 20; 2.5-6). (versetul 13) Acest verset conține în același timp învățătura din Epistola către Efeseni și aceea din Epistola către Romani. Vedem aici moartea morală în care noi eram în păcatele noastre și povara judecății care apăsa asupra noastră din cauza acestor păcate. În Hristos, avem răspunsul la aceste două lucruri. El a luat asupra Lui pedeapsa datorată păcatului, El a murit pentru noi și noi avem astfel prin El iertarea tuturor greșelilor noastre, nu mai este nici o condamnare pentru noi. Mai mult, El a înviat și noi, înviați cu El, suntem părtași la această viață în care El a intrat; am ieșit din moartea în care eram și am înviat împreună cu El...

Să remarcăm că apostolul spune Colosenilor: „Voi erați morți în greșelile voastre și în firea voastră păcătoasă netăiată împrejur.” Iudeii erau de asemenea prin fire morți în greșelile lor (Efeseni 2.5), dar ei erau tăiați împrejur ca garanție că legământul și făgăduințele le aparțineau; ei aveau un Dumnezeu și o nădejde (Efeseni 2.11-12).

Sărmanii păgâni nu aveau nimic din toate acestea. Morți în greșelile lor, ei erau de asemenea morți în firea lor păcătoasă netăiată împrejur, ei nu aveau nici un drept înaintea lui Dumnezeu, ei nu puteau fi decât obiecte ale harului Său suveran, și harul se revărsa peste ei.

Apostolul le reamintește Efesenilor (2.5,8). Ce subiect de recunoștință pentru noi! Dar apostolul zice după aceea: „iertându-ne toate greșelile...” Iudeii aveau de asemenea nevoie de iertarea și de harul care dă viață, ca și păgânii. Deci, recunoscând privilegiile lor speciale, Cuvântul îi pune totdeauna ca păcătoși pe același picior de egalitate cu păgânii.

Păcatul ne-a adus pe toți în moarte și condamnare; în Hristos mort și înviat, toți pot găsi iertarea și viața. Ce fericire de a le avea, și nu doar de a ști că sunt în El aceste comori prețioase! Ceea ce ne lipsește prea adesea este de a înfăptui aceste haruri în sufletul nostru printr-o credință care pune stăpânire pe ele și ne face să ne bucurăm de ele. Să remarcăm iarăși că iertarea este la baza totulului în viața creștină, ea este începutul. Apostolul spune: „după ce ne-a iertat toate greșelile noastre.” După această iertare vine învierea cu Hristos. El a lăsat înapoia Lui, în moartea Sa, judecata pe care a luat-o asupra Lui, și noi o avem de asemenea înapoia noastră și în învierea Sa, noi avem viața. În sfârșit, să luăm seama la aceste cuvinte: „Toate greșelile noastre.” Iertarea este completă, nimic nu rămâne în sarcina noastră. Ce siguranță pentru sufletul credincios! În această viață nouă în Hristos, nu mai este nici o condamnare, căci nu mai este nici o greșeală (Romani 8.1).

(versetul 14) Un alt har ne este înfățișat aici ca rezultat al morții lui Hristos pe cruce: „A șters înscrisul care era împotriva noastră prin poruncile lui și l-a luat din cale, pironindu-l pe cruce.” Un înscris este un act semnat de cineva și care îl obliga la o plată. A nu-l onora, atrăgea după sine o pedeapsă. Acest înscris contra Iudeilor consta în poruncile legii (sau decrete) a căror călcare aducea moartea. Ori Israeliții și-au pus, pentru ca să zicem astfel, semnătura lor pe acest document, când au spus: „Vom face tot ceea ce Domnul a spus” (Exod 19.8). Atâta timp cât erau sub lege, ei erau obligați să asculte de aceste porunci. Dar învățătorii iudaizanți voiau să-i pună pe ceilalți sub jugul care nu se putea purta (Faptele Apostolilor 15.1,10), sub acest înscris pe care omul nu-l poate împlini (respecta) și care astfel lasă cugetul apăsător sub o povară pe care eforturile omului nu pot să o dea la o parte. Așa este cazul încă acum pentru multe suflete care sunt sincere, care vor prin fapte să-și facă o poziție înaintea lui Dumnezeu și să se liniștească, dar care se văd totdeauna mult mai jos decât ceea ce poate satisface dreptatea lui Dumnezeu. Ei bine, aceste suflete să citească prețioasa declarație a apostolului, destinată a-i preveni pe Coloseni contra unei învățături care căuta să-i pună sub această obligație (lege, înscris) a poruncilor Legii, declarație pe care noi putem să o luăm de asemenea pentru noi: Hristos a nimicit această obligație (acest înscris), pironind-o pe cruce. Obligația a fost ștearsă, anulată, nimicită, când Hristos a fost pironit pe cruce, acolo ea și-a găsit sfârșitul și creștinul este în întregime eliberat de ea. Viață, iertare, libertate, noi avem TOTUL în Hristos.

(versetul 15) Un alt lucru era contra noastră: „căpeteniile și stăpânirile”, duhurile răutății care sunt în locurile cerești, al căror sef este Diavolul sau Satan. Hristos le-a biruit pe cruce. Lucru minunat! Se părea că puterea întunericului a învins, când Hristos a fost dat, prins de mâini nelegiuite, dezbrăcat, insultat și în sfârșit pironit pe cruce. Oamenii și demonii asistau acolo la biruința aparentă a Satanei și la înfrângerea lui Hristos. Dar în realitate în ochii lui Dumnezeu, pentru slava Sa și aceea a Hristosului Său, pentru mântuirea și fericirea noastră veșnică, în această rușine și în această moarte a Mântuitorului strălucea biruința Sa. El biruia îndurând tot ceea ce ura omului, condus de Satan, a putut să născocască împotriva Lui; El biruia prin moarte pe acela care avea puterea morții (Evrei 2.14). Ca un biruitor, El dezbrăca de puterea și tăria lor aceste căpetenii și stăpâniri dăunătoare pentru om și vrăjmașe ale lui Dumnezeu; El le dezarma definitiv, cum arătase mai înainte că putea să o facă (vedeți Matei 12.29); El le făcea de rușine înaintea oamenilor și a îngerilor (1 Timotei 3.16), prin înfrângerea lor; și această biruință slăvită, El o câștiga pe cruce și prin cruce; acolo strălucea slava Sa; acolo se săvârșea mântuirea noastră. O, minune a înțelepciunii și iubirii lui Dumnezeu! (1 Corinteni 1.18, 24). Să remarcăm că dacă este vorba de căpeteniile și de stăpânirile care sunt bune — îngerii — Hristos este Capul lor (versetul 10); și că referitor la puterile duhovnicești de răutate, El le-a biruit. Astfel Colosenii aveau totul deplin în Hristos, și apostolul arată slava Sa și desfășoară comorile care sunt în El, pentru a-i scăpa pe Coloseni de capcanele care îi

amenințau, readucându-i la Acela în care locuiește plinătatea Dumnezeirii și pentru a le reda conștiința și puterea unirii lor cu El.

Sfârșitul omului în carne, eliberarea de sub puterea păcatului și de condamnare, iertarea, viața, eliberarea de sub Lege și poruncile ei și nimicirea puterii dușmanului, noi avem TOTUL în această PERSOANA adorabilă, Fiul dragostei Tatălui, Creator Atotputernic, Capul Adunării, Mântuitor mort și înviat, trăind veșnic, și cu care noi suntem uniți într-un chip de nedespărțit. A LUI să fie slava!

(versetele 16 și 17) De la versetul 9 la versetul 15, apostolul a expus din nou slava Persoanei lui Hristos, în care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii, apoi rezultatele nemărginit de scumpe ale lucrării Sale pentru creștini. El revine acum la îndemnul pe care îl adresa Colosenilor, la versetul 8, semnalând erorile care îi amenințau și pe care el le nimicește prin aplicarea adevărilor pe care tocmai le-a expus. Este ca și cum el ar zice: Deoarece obligația care consta în porunci a fost pironită pe cruce, nimeni deci să nu vă judece pentru că nu păziți aceste porunci. Și el intră în detaliul celor la care se refereau. Este vorba aici de prescripții (recomandări) iudaice, cum arată clar versetul 17; învățătorii mincinoși nu se mărgineau la a voi să impună pe acelea pe care legea lui Moise le indica (ca deosebirea dintre carnea curată și carnea necurată: Levitic 11); ei adăugau la acestea, pe acelea pe care le-au pus tradițiile, ca ceea ce privește „băuturile.” Știm că într-adevăr, în afara cazului jurământului de nazireat nu ar fi existat ceva poruncit cu privire la băuturi în legea lui Moise. Apostolul citează după aceea diferitele sărbători stabilite de asemenea prin legea mozaică, și pe care învățătorii mincinoși voiau să le impună creștinilor; dar toate aceste lucruri nu erau decât umbra acelora care trebuiau să vină, dar trupul este în Hristos. Și deoarece ei îl aveau pe Hristos, ce nevoie aveau ei de aceste umbre? Să remarcăm că acesta nu este singurul pasaj în care se află combătută această pretenție a învățătorilor iudaizanți. Galatenii au căzut în cursa aceasta: „voi păziți”, zice apostolul, „zile, luni, vremi și ani” (Galateni 4.10) și el numește aceasta „învățăături începătoare, slabe și sărăcicioase.” Aceasta este o tendință firească a inimii omenești, de care Biserica creștină nu a scăpat. Ea a vrut să aibă sărbătorile ei, fără ca nimic din Cuvântul lui Dumnezeu să o fi autorizat. Din contră, pasajele pe care le avem sub ochi ne arată clar că aceasta înseamnă a se întoarce la învățăturile începătoare ale lumii. Trăiesc în lume, se amestecă cu ea, urmează cursul ei, dar vin aceste sărbători când devin creștini pentru o zi, pentru a se întoarce după aceea la viața obișnuită, crezând că au împlinit datoriile lor față de Dumnezeu.

Adevăratul creștin are pe Hristos în tot timpul, aceasta îi este de ajuns. El trăiește cu Hristos, fără să fie nevoie de sărbători speciale pentru a-i reaminti că viața sa este aceea a lui Hristos, ascunsă cu El în Dumnezeu. El a lăsat umbrele, el are realitatea. Să remarcăm că sabatul chiar, ca obligație legală, este pus deoparte. Aceasta era ziua de odihnă pentru primul om; dar este și aceea pe care Hristos omorât de om a petrecut-o în mormânt. El este al doilea Om, El a înviat în prima zi a săptămânii și este privilegiul nostru, nu o obligație legală, de a ne reaminti suferințele Sale și moartea Sa în această primă zi, pe tărâmul învierii. Hristos pune deoparte tot ceea ce este din primul om.

(versetul 18) Revenim aici la învățăturile greșite și periculoase pe care învățătorii mincinoși le amestecau cu prescripțiile iudaice și care nu tindeau la nimic mai puțin decât să despartă de Hristos, Căpetenia, Capul Trupului. Poruncile iudaice readuceau la umbre pe aceia care posedau Trupul, învățăturile gnostice nimiceau atotsuficiența lui Hristos ca Mijlocitor și așezau între El și suflete niște creaturi.

Toate acestea se bazau nu pe Cuvântul lui Dumnezeu, ci pe închipuiri ale duhului orgolios al omului. „Nimeni să nu vă răpească premiul”, să nu vă ia premiul spre care voi tindeți — aluzie la un alergător care, în jocurile celor vechi, ar fi luat pe nedrept premiul cuiva care a luptat sau a alergat pentru aceasta.

Lupta creștină se dă pe o linie cu totul alta decât aceea a poruncilor iudaice și a nebuniilor gnosticilor. Învățătorii mincinoși voiau să-i ducă pe creștinii din Colose în afara adevăratei lor alergări („spre țintă”: Filipeni 3.14), să-i facă să tindă spre ceea ce îi abătea de la Hristos și să-i lipsească astfel de premiu.

Pavel scoate un strigăt de alarmă pentru a-i readuce la Cel ce este Capul. Să remarcăm că, în timp ce pentru porunci, apostolul spune doar „nimeni să nu vă judece”, ca și în epistola către Romani, capitolul 14, unde el îndeamnă la îngăduință față de aceia care, slabi în credință, ar crede că trebuie să facă încă deosebiri în mâncare și în zile, când este vorba de erezii, învățăături nenorocite, el zice: „Nimeni să nu vă răpească premiul”. Într-adevăr, era acolo în joc voința proprie și mândria deșartă a omului care se amestecă în lucrurile pe care Dumnezeu le-a rezervat cunoașterii Sale, adică în lucrurile pe care numai Dumnezeu le cunoaște și, mai mult, o pretinsă smerire și o falsă spiritualitate care îi făceau să dea unor creaturi oricât de înalte ar fi fost ele, un respect care nu le aparținea. Îi arătase Dumnezeu pe îngeri altfel decât ca pe niște slujitori gata să asculte de poruncile Sale? (vedeți Psalmul 103.20 și Evrei 1.14). Îi înfățișase El oare vreodată ca pe niște obiecte de adorare? Deloc. Legea însăși spunea: „Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai Lui să-I slujești” (Luca 4.8). Însemna deci a merge împotriva învățăturii clare a lui Dumnezeu și a arăta astfel propria sa voință opusă aceleia a lui Dumnezeu. Și aceasta, într-o pretinsă smerire, căci însemna că pari să te umilești înaintea unor ființe superioare și care puteau să slujească de mijlocitori între om și Ființa supremă. Știm, vai! cât de des aceste învățăături nenorocite au pătruns și au rămas într-o mare parte din creștinătate. Nu este de remarcat că în aceasta, ca și pentru alte învățăături greșite, ceea ce se petrecea în vremea apostolului a prilejuit aceste îndemnuri destinate să ne ferească și de asemenea să aducă înapoi sufletele atrase în aceste erori?

Mai mult, era orgoliu și gânduri cu totul firești să ai pretenția de a intra într-un fel oarecare, prin raționamente sau viziuni, într-un domeniu pe care Dumnezeu nu li-l deschisese prin descoperirea Sa.

(versetul 19) Mai mult încă, era urmare a falsei lor umilințe care ascundea mândria lor și gândurile firii păcătoase, prin aceste învățăături ei tăgăduiau de fapt unirea lor cu Capul, Hristos — „neținându-se strâns de Capul” (sau Căpetenia). Nu însemna că ei îl lepădau pe Hristos, ci, mărturisind creștinismul, ei învățau ceea ce îl micșora pe Domnul, adăugând poruncile ca ceva necesar, și ceea ce despărțea de El — este caracteristica oricărei erori — abătând gândul creștinilor spre alte obiecte decât Hristos. Dacă te ții strâns de Capul, dacă ai conștiința unirii tale cu El, dacă te bucuri de părțasia Sa, nu pui nimic între El și tine. Dacă ești una cu El, ești mult mai presus de creaturile cele mai înălțate. Ce har minunat! Ce privilegii prețioase decurg pentru noi de aici! Să nu lăsăm nimic să se așeze între slava Căpeteniei și sufletele noastre; să nu permitem nimic care să-L acopere inimilor noastre (adică: să nu permitem ca ceva să se așeze în așa fel între El și noi, încât inimile noastre să nu-L poată vedea); să ne ținem strâns de Capul. Noi suntem uniți cu El, acolo unde El este; acesta este un fapt. Dumnezeu să ne ajute să păstrăm conștiința acestei uniri și să ne bucurăm de ea!

Si iată ce rezultă din această unire a mădularelor cu Capul: TRUPUL. Spre deosebire de pretențiile învățătorilor mincinoși care voiau să-i îndrumeze pe creștini printr-o dezvoltare scoasă din raționamentele lor și din închipuirea lor, avem aici o creștere din Dumnezeu, o creștere divină în izvorul său și în natura sa, și nu o creștere omenească.

Această creștere provine din aceea că mădulele Trupului unite cu Capul, Hristos, primesc din El comorile de viață și de har care sunt în El.

Ceea ce hrănește astfel Trupul, ține mădulele pe tot pământul bine unite unele cu celelalte, și astfel Trupul își primește puterea sa și creșterea sa. Diferitele părți ale Trupului nu se izolează; ele dăinuie împreună și trăiesc din aceeași viață; „bine unite împreună”, zice apostolul; toate aceste părți sunt hrănite împreună prin legăturile pe care ele le au între ele. Această realitate a Trupului lui Hristos, unul cu toate că format din diferite mădule, care sunt adevărații creștini care au viața lui Hristos, uniți cu El în cer, această realitate binecuvântată trebuie să fie cu grijă menținută.

Acesta este un lucru care dăinuie, în ciuda întregii ruine. Capul, de care noi trebuie să ne ținem, are mădulele Sale în lumea aceasta, Trupul Său care crește cu o creștere a lui Dumnezeu, înfăptuirea și cunoașterea acestui fapt sunt un alt lucru. Colosenii, și noi de asemenea, trebuie să fim aduși aici.

(versetele 20-23) Apostolul judecă acum sistemul învățătorilor mincinoși din punctul de vedere al poziției noastre ca creștini. Care este această poziție? „Voi ați murit împreună cu Hristos”, este scris. Nu este aceasta întreaga noastră poziție, căci noi am înviat de asemenea cu El și suntem uniți cu El în cer; dar faptul morții noastre cu Hristos îl întrebuințează apostolul pentru a arăta zădărnicia sistemului poruncilor. Ele sunt pentru pământ, pentru cineva care trăiește în această lume, și care prin ele vrea să intre în legătură cu Dumnezeu în această viață. Dar credinciosul a murit cu Hristos, așa cum arată capitolul 6 din epistola către Romani. El nu mai este deci în poziția căreia i se potrivesc poruncile. El a murit față de lucrurile începătoare; are a face un mort cu toate acestea? Nemaifiind în viață în lume, adică nemaitrăind din viața care călăuzește gândurile și principiile lumii în lucrurile religioase (și chiar în tot), pentru ce creștinul armai acționa ca și cum ar trăi încă din această viață, stabilind legi?

Aceste porunci, Pavel le rezumă în aceste câteva cuvinte: „Nu lua, nu gusta, nu atinge.” Ele erau puse potrivit cu învățături și porunci de ale oamenilor. Era un jug pe care voiau să li-l impună creștinilor, sub pretextul că abținerea lor de la lucrurile pe care Dumnezeu le-a creat (1 Timotei 4.3) îi va duce la sfințenie; prescripții meticuloase care, din contră, abătând gândurile de la lucrurile din cer și ducându-le asupra lucrurilor care pier, distrug adevărata sfințenie. Ce rămâne pentru sufletul care s-a supus acestor porunci? Nimic, ele sunt destinate „să piară odată cu întrebuințarea lor.” Au existat porunci pentru un popor pământesc, dar ele au avut vremea lor, ele și-au găsit sfârșit la cruce; pentru ce să le aduci înapoi pentru a le impune creștinilor și chiar să le faci și mai grele, prin interdicții minuțioase? Acestea sunt lucrurile care vin de la om, care vrea să se laude astfel în firea lui păcătoasă.

Într-adevăr, apostolul spune: „au în adevăr o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie falsă și o asprime față de trup, dar nu sunt de nici un preț împotriva mulțumirii firii păcătoase.” Apostolul consimte că este, în aceste înfrânări și mortificări pe care le prescria învățătorii mincinoși, o înfățișare de înțelepciune.

Acest cult sau închinare voită față de ființele înălțate mai presus de oameni, vreau să spun îngerii, această umilintă pretinsă care se arăta prefăcându-se că nu ține socoteală de trup, nedându-i o anumită cinste și necrutându-l, dedându-se la lipsuri de bunăvoie de tot felul, treceau drept ceva frumos în ochii oamenilor. Aceste învățături greșite au pătruns mai târziu în Biserică, și i-am văzut pe acești asceți, acești singuratici îmbrăcați grosolan, lăsându-se extenuați de foame și dobândindu-și astfel un renume de sfințenie. Dar aceasta era doar o înfățișare de sfințenie; cu toate că ar fi putut să fie la unii sinceritate, era ceea ce ei își impuneau prin voința lor, deci firea păcătoasă profita — acestea fiind pentru satisfacția cărnii și nu pentru slava lui Hristos. Fericită libertate, aceea în care creștinul a fost pus prin moartea sa împreună cu Hristos! Ea îl eliberează de jugul poruncilor, nu totuși pentru ca el să se folosească de această libertate ca de un prilej pentru firea păcătoasă, căci cei care sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea păcătoasă împreună cu patimile și poftele ei. Morți cu Hristos, ei trăiesc pentru Dumnezeu. Morți cu Hristos, ei au înviat cu El.

(versetele 1 și 2) La versetul 20 din capitolul precedent avem, așa cum s-a remarcat, învățătura din Romani 6, adică adevărul că cel credincios a murit împreună cu Hristos. Facem acum un pas mai mult; vedem unirea noastră cu Hristos în înviere: Noi, „am fost înviați împreună cu Hristos.” Puterea de înviere și de viață care a ridicat pe Hristos dintre cei morți, trece din El în mădulele Sale (com parați Efeseni 1.19, 20; 2.6). Iată un al doilea caracter al poziției noastre. Morți cu El și astfel sfârșind-o cu poruncile care se referă la o viață pământească; dar înviați cu Hristos, și fiind astfel intrați într-o altă viață, care nu este aceea de pe pământ, și care are obiectele sale într-o altă sferă decât aceea din lumea aceasta. Și dacă cineva ne întreabă: Când am fost noi înviați împreună cu Hristos? răspunsul este: Când Hristos a fost înviat; ca și la cruce, când El a fost bătut în cuie și a murit acolo, omul nostru cel vechi a fost răstignit acolo și noi am murit cu El (Romani 6.6-11). Faptele au avut loc și rezultatul dăinuie, cu toate că el însuși nu se aplică sufletelor noastre decât când am crezut și când am fost înviați.

Ce consecință rezultă pentru noi din faptul că am fost înviați împreună cu Hristos? Ea este simplă. Nu esti înviat ca să intri din nou în viața față de care ai murit. Te afli într-o viață nouă — aceea a lui Hristos înviat. Este deci o viață din cer, de sus, și în cer, unde este Hristos. Sfera acestei vieți este deci cerul, și de aceea este spus: „Căutați lucrurile de sus, unde Hristos (înviat) stă la dreapta lui Dumnezeu; gândiți-vă la cele de sus, nu la cele de pe pământ.” Să remarcăm în treacăt că, în epistola către Coloseni, credinciosul cu toate că înviat împreună cu Hristos, este considerat ca fiind încă pe pământ, în timp ce epistola către Efeseni îl arată ca așezat în locurile cerești. Dar cu toate că fiind încă pe pământ, viața sa nu mai aparține pământului, și apostolul îl îndeamnă pe creștin să acționeze ca unul intrat într-o viață nouă și să caute lucrurile care corespund acestei vieți noi și care se potrivesc unui înviat: „Umblați după lucrurile de sus”, ele să fie obiectele dorințelor voastre.

Aceste lucruri care sunt sus, sunt toate bunurile și drepturile cerești care acum și în nădejde sunt ale noastre în Hristos și prin El, aceste bunuri, aceste comori spirituale de har și de iubire al cărui Izvor și Centru este El. Slava Sa ne este arătată: El este așezat la dreapta lui Dumnezeu. Contemplându-L acolo, noi înțelegem tot prețul, toată valoarea lucrurilor care sunt sus. Noi nu cunoaștem decât în parte, dar suntem îndemnați să creștem în cunostința și harul Domnului. Trebuie să căutăm, cum se sapă pentru a descoperi niște comori, să dobândim mereu mai multe cunostințe și folosința acestor bunuri cerești. Doctrinile care li se aduceau Colosenilor îi readuceau, vorbim din punct de vedere religios, la lucrurile de pe pământ; dar sus Se afla Hristos, a cărui Persoană și slavă sunt înfățișate în capitolul întâi. Iată ce trebuiau ei să caute: „Toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței” erau acolo.

Căutând lucrurile de sus, credinciosul este dus în adevărata sferă a vieții sale, în afara lucrurilor pământești. Dar nu trebuie să vedem în „lucrurile care sunt pe pământ” numai poruncile și practicile religioase la care învățătorii mincinoși voiau să-i supună pe Coloseni, abătându-i astfel de la Hristos. „Lucrurile care sunt pe pământ” au un domeniu mai întins. Este tot ceea ce se referă la gândurile, la dorințele, la motivele, la afecțiunile omului vechi. Nu se poate uni căutarea acestor lucruri cu căutarea lucrurilor de sus. Acestea din urmă singure trebuie să ocupe inima creștinului. El trebuie să se ducă în lume, trebuie să aibă un serviciu, acolo el trebuie să ducă lupta, dar cu inima sus; aceasta păzește, consolează și întărește.

Umblând după lucrurile de sus, înveți să le cunoști, să le prețuiești, să le guști. Gândul nostru să rămână aici. „Gândeți-vă (iubiți, îndrăgiți) la lucrurile de sus”; voi căutați și găsiți; dar pentru a păstra, trebuie să te gândești acolo. „Pune-ți pe inimă aceste lucruri; îndeletnicește-te în totul cu ele” (1 Timotei 4.15) îi spunea Pavel lui Timotei în legătură cu ceea ce privea slujba sa. La fel este cu toți credincioșii referitor la lucrurile de sus. Oh! Cât de potrivit este îndemnul acesta pentru noi, în aceste vremuri de lăncezeală spirituală și de umblare după lucrurile pământești! A avea inima sus, a fi ocupat cu Hristos la dreapta lui Dumnezeu, a trăi în această atmosferă curată și pașnică din cer în mijlocul gândurilor sfinte și afecțiunilor cerești, ce har, dacă noi înțelegem că acesta este dreptul nostru! Unde mergem noi sau sperăm noi să ne aflăm în curând? În cer, cu Hristos, nu-i așa? Și noi putem deja să trăim acolo; și cerul nu ne va fi ca un loc străin, deoarece noi vom fi trăit deja acolo și vom fi gustat mai dinainte câte ceva din ceea ce este el (cerul). „Să umblăm după lucrurile de sus, să ne gândim la lucrurile care sunt sus”, și aceste lucruri de pe pământ ne vor părea ceea ce ele sunt totdeauna, o deșertăciune, niște gunoaie.

(versetul 3) Avem în acest verset marele motiv pentru a renunța la lucrurile care sunt pe pământ și a ne alipi de acelea care sunt sus; căci „noi am murit” pentru această viață a fiii păcătoase de care se lega vinovăția noastră și condamnarea noastră, pentru că era viața în care stăpâna păcatul și puterea dușmanului. Dar pentru credință, ca și înaintea lui Dumnezeu, noi suntem morți față de acea viață, morți în virtutea faptului că Hristos a murit pentru noi. Dar a doua parte a motivului despre care vorbim este că noi avem o altă viață, viața lui Hristos Insusi.

Insă această viață este acolo unde este El: „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.” Este deci o viață duhovnicească, cerească, nepieritoare, viața lui Hristos, trăsături care o separă lămurit și cu desăvârșire de lucrurile de pe pământ. Obiectele acestei vieți trebuie neapărat să corespundă naturii sale, și nu pot astfel să fie decât lucrurile care sunt sus. Hristos, după ce a săvârșit lucrarea Sa, a dispărut din lume: „Lumea nu Mă va mai vedea” spune El (Ioan 14.19). El a fost glorificat în Dumnezeu. El a intrat în această slavă divină ca Omul care a împlinit planurile lui Dumnezeu, și El rămâne acolo ascuns de ochii lumii până în ziua arătării Sale slăvite. Iar viața pe care noi o avem și care este Hristos Insusi, este ascunsă chiar în locul unde este El. Ea este a noastră — Hristos viața noastră — și noi o avem pe acest pământ, dar prin ea, noi suntem legați de cer, de Dumnezeu însuși. Cât de fără valoare apar lucrurile de pe pământ în comparație cu această viață ascunsă cu Hristos în Dumnezeu! Și noi ne bucurăm de ea, ne bucurăm de obiectele cerești și divine ale acestei vieți — Dumnezeu și Hristos. Cu ce bucurie, cu ce pace, cu ce fericire este umplut sufletul care este conștient de viața pe care o are în Hristos! El este transportat de bucurie prin contemplarea lucrurilor care sunt sus. Dar ca și Hristos, viața noastră este ascunsă. Lumea nu poate să o cunoască. Lumea nu ne cunoaște, cum nu L-a cunoscut nici pe Hristos (1 Ioan 3.1). Ea nu poate să înțeleagă motivele și resortul care ne fac să acționăm, când umblăm ca morți și înviați cu Hristos. Pentru lume este o nebulă, așa cum Festus spunea lui Pavel: „Pavele, ești nebun” (Faptele Apostolilor 26.24). Dar noi ne bucurăm de această viață ascunsă, hrănindu-ne cu „mana ascunsă”, cu Hristos însuși (Apocalipsa 2.17), și puțin ne pasă ce va gândi lumea.

(versetul 4) Dar această viață nu este destinată să fie mereu ascunsă. Hristos, acum ascuns în cer, trebuie într-o zi să fie arătat lumii; El va apare în strălucirea slavei Sale, a slavei cu care Tatăl L-a încununat, înconjurat de slava oștilor cerești (Luca 9.26). Și atunci noi care acum suntem deja înviați cu El, noi care îl avem drept viața noastră, vom fi arătați împreună cu El în slavă: „Slava pe care Tu Mi-ai dat-o, Eu le-am dat-o lor” (Ioan 17.22). Și lumea, văzându-ne în această slavă a lui Dumnezeu, va înțelege pentru ce noi umblăm ca nefiind de pe pământ. Lumea va ști unde era viața noastră și care erau motivele despărțirii noastre de ea. Slava care este sfera proprie a acestei vieți veșnice pe care o avem în Hristos, va fi aceea în care noi vom apărea cu El.

(versetele 5 și 6) Versetele mai dinainte ne-au arătat poziția pe care noi o avem ca morți și înviați cu Hristos, viața care corespunde acestei poziții și pe care noi o avem în Hristos și în sfârșit rezultatul în viitor când noi ne vom arăta cu Hristos în slavă. Acum vin urmările practice: „De aceea, dați morții mădulele voastre care sunt pe pământ: desfrânarea, necurăția, patimile, pofta rea și lăcomia care este o idolatrie.”

Aceste mădule care aparțin omului vechi trebuie omorâte. Faptul că avem -viața, o viață care are ca obiecte lucrurile de sus, ne face în stare să dăm morții mădulele care sunt pe pământ, care aparțin acestei sfere de jos, față de care noi suntem morți. Trebuie să le lepădăm (să le tăgăduim) în practică; noi nu avem nimic de făcut cu ele. Aceste mădule sunt, cum vedem, diferitele pofte și roadele lor exterioare. Primele două sunt fapte; următoarele trei sunt sentimente lăuntrice; mai întâi afecțiunile dereglate care se îndreaptă spre obiecte neîngăduite sau care poate legitime în ele însele, se dereglează și degenerază în pasiuni pe care duhul nu le poate înfrâna; în al doilea rând, pofta rea sau dorințele rele, dorințele inimii firești spre lucruri vinovate, și în sfârșit lăcomia, cuvânt care în înțelesul său general înseamnă dorința neîngăduită de a-și însuși ceea ce este al altuia, dorință care te face să întrebuințezi mijloace rele pentru a ajunge la aceasta. Acest cuvânt se aplică tot atât de bine la dorința de a pune stăpânire pe ceva contrariu cinstei (vedeți 1 Tesaloniceni 4.5-7 — adică în mod necinstit, cu vicleșug și nedreptate), ca și la dorința de a avea bani, la lăcomie, zgârcenie.

Intr-un cuvânt, este ceea ce cuprinde porunca a zecea: „Să nu poțestești... nimic din ceea ce este al lui” (Exod 20.17). Dacă inima se duce după obiectele pe care le poțestește, nu este aceasta o închinare la idoli, deoarece atunci ea se abate de la Dumnezeu? De aici, ceea ce apostolul spune: „lăcomia, care este idolatrie”.

Se poate pune întrebarea care este diferența între mădulele noastre în Romani 6.13 și mădulele noastre în Coloseni 3.5. În primul pasaj, cuvântul exprimă facultățile noastre intelectuale și capacitățile noastre fizice, pentru ca ele să poată acum să slujească de instrumente vieții noastre noi, după ce au slujit celei vechi; se vede aceasta cu ușurință comparând versetele 12,13,19. Versetul 1 din capitolul 12 ne îndeamnă să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, ceea ce va fi din partea noastră o slujbă duhovnicească.

Dar „mădulele noastre care sunt pe pământ” în Coloseni ne spun despre păcatul concret în firea păcătoasă (în carne) și de manifestările sale. Este ceea ce cineva a numit „forul interior al poftelor” și împlinirea lor aduce mânia lui Dumnezeu peste aceia care sunt supuși poftelor și care sunt astfel într-o stare de răzvrătire sau de neascultare față de Dumnezeu. Această stare este exprimată prin „fiii neascultării”.

(versetul 7) „în ele ați umblat și voi odinioară, când trăiați în aceste lucruri.” Cuvintele „umblați și trăiați” nu sunt o repetiție; prin primul trebuie să înțelegem purtarea, faptele; al doilea exprimă chiar viața care produce aceste fapte. Colosenii ca păgâni au umblat altădată în această corupție morală care este una din trăsăturile izbitoare ale păgânismului și care se regăsește, vai! în creștinătatea mărturisitoare (comparați Romani 1.29-31 cu 2 Timotei 3.1-5); aceasta era manifestarea vieții firii păcătoase în care ei trăiau atunci, și aceste lucruri erau, pentru a spune astfel, sfera acestei vieți. Dar acum ei nu mai existau în viața în care aceste lucruri se practică. Ei erau morți în Hristos și introduși într-o viață nouă. Creștinul trebuie să înfăptuiască această viață nouă în mersul său (în umblarea sa) și pentru aceasta să urmeze îndemnul din versetele următoare: „Dar acum lăsați-vă de...” (versetele 8 și 9). Trebuie deci să te lași de „toate aceste lucruri: mânie, iușime, răutate etc.”, să le renegi (să le tăgăduiești), să le lepezi complet din viața ta de toate zilele. Acestea sunt ieșirile (izbucnirile) voinței proprii și ale unei inimi fără frâu. Ele nu se potrivesc cu viața lui Hristos, care este a noastră; să luăm foarte bine seama la acest lucru și să veghem, pentru ca aceste manifestări ale omului vechi să nu se producă. Unde am văzut noi vreodată unul singur din aceste lucruri în viața adorabilului nostru Mântuitor, El Însuși blândețea și răbdarea statornică? „Eu sunt blând și smerit cu inima” zicea El, iar prorocul spunea despre El: „El nu va striga, nu-și va ridica glasul și nu-1 va face să se audă pe străzi”, El, care, când era batjocorit nu răspundea cu batjocuri și care era adevărul Însuși. Noi trebuie să călcăm pe urmele Lui și să umblăm ca El în adevăr în toate lucrurile (1 Petru 2.21-24; Matei 11.29;12.19).

Să observăm că, în aceste două versete, noi avem: răutatea exterioară, care se arată în fapte și cuvinte, care caracterizează pe omul firesc și la care creștinul trebuie să renunțe (versetul 8); și minciuna, care este un semn distinctiv al omului vechi. Dar creștinul, fiind mort împreună cu Hristos, prin acest fapt s-a dezbrăcat de omul cel vechi cu ceea ce îl caracterizează.

Dar dacă creștinul s-a dezbrăcat de omul cel vechi — acesta este un fapt — și trebuie să umble tăgăduind tot ceea ce se referă la el și renunțând la tot, pe de altă parte el s-a îmbrăcat cu omul cel nou, rezultat al învierii sale cu Hristos. Găsim expresia „omul nou” în epistola către Romani, pentru că este vorba acolo de moartea noastră împreună cu Hristos. Aici, în Coloseni, unde creștinul este înviat cu Hristos, el, a cărui viață este Hristos, omul nou este introdus, fiind ceea ce îl caracterizează. El s-a îmbrăcat cu omul cel nou și nu trebuie să se îmbrace. Este un fapt dobândit. Însă omul nou „este reînnoit în cunostință”: el are ceea ce nu a fost mai înainte în om, înțelegerea lui Dumnezeu și a lucrurilor divine.

(versetul 11) De omul vechi, de omul firesc în carne, coborând din Adam, se legau tot felul de deosebiri: Grec și Iudeu — adică păgâni și aceia care aveau, ca popor ales de Dumnezeu pe pământ, cunoștința acestui Dumnezeu; „tăiere împrejur și netăiere împrejur”, adică privilegii religioase sau nu (Efeseni 2.11-12); „barbări, Sciți” aceia care erau în afara limitelor civilizației grecești și latine și dintre care Sciții erau considerați cei mai depărtați; „rob și om liber”, inegalități de poziție aduse în condiția socială prin violență și asprime. În omul nou, toate aceste deosebiri au dispărut; omul vechi nu mai este recunoscut de creștin decât ca mort. Rămâne deci omul nou. Acolo toți sunt egali; acolo Hristos este totul în toți credincioșii. Toate barierele care îi separau pe oameni cad; legătura comună, aceea care unește pe toți credincioșii, este Hristos. El este totul pentru ei și în ei. Har prețios! Toți împreună având pe Domnul Isus drept unic obiect, și El în toți, pe El singur îl putem vedea și recunoaște. Iată omul nou. Învățăturile care li se aduceau Colosenilor mențineau deosebirile între oameni, omul vechi avându-și locul în ele.

(versetul 12) „îmbrăcați-vă, deci”; aici începe aplicarea practică a faptului că ne-am îmbrăcat cu „omul cel nou.” Ne-am îmbrăcat cu el; acesta este un fapt. Este un veșmânt de perfecțiune morală care trebuie acum să se manifeste, la fel cum se poate vedea o rochie bogat împodobită pe persoana care o poartă. La ce i-ar folosi să o aibă, dacă n-ar purta-o? Nu pentru a se lăuda, fără îndoială, ci pentru a-L lăuda pe Hristos, manifestând în purtarea noastră ceea ce El este în viața noastră, „îmbrăcați-vă”, deci fiecare credincios să ia seama la acest îndemn care începe rezumatul cel mai complet și cel mai frumos al vieții creștine practice.

Dar să remarcăm că, după cum faptul de a ne fi dezbrăcat de omul cel vechi este punctul de plecare pentru a omorî mădularele care sunt pe pământ și care aparțin vieții omului vechi, lăsându-ne de poftă, de răutate și de minciună, la fel faptul de a ne fi îmbrăcat cu omul cel nou este un punct de plecare pentru a manifesta în chip practic caracterul omului nou, care este acela al lui Hristos. În felul acesta, omul nou nu este o stare practică a mersului nostru în lume. Omul nou, viața sa, viața lui Hristos, este singura în care noi suntem recunoscuți de Dumnezeu, fie sus, fie pe pământ.

„Ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți” — acestea sunt titluri date creștinilor care sunt îndemnați să se îmbrace cu caracterul lui Hristos. Mai întâi gândul de har al lui Dumnezeu față de noi — „aleși ai lui Dumnezeu”; după aceea punerea noastră deoparte cu caracterul care se potrivește naturii lui Dumnezeu și pe care de asemenea ne-a dat-o în virtutea alegerii noastre („sfinți”). Da, vase curățite pentru slujba Sa și ca atare obiectele desfătării lui Dumnezeu, preaiubiții Săi. Oh! ce puternice motive pentru a ne îmbrăca cu toate aceste trăsături care urmează să fie enumerate și care constituie ansamblul vieții omului nou pe pământ, umblând aici spre slava lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos!

„Vedeți”, a spus cineva, „la ce înălțime se așază apostolul și cu ce duioasă iubire ne îndeamnă! În loc de a ne zori și de a ne împinge, a ne stimula prin porunci și legi, el ne atrage prin amintirea harului lui Dumnezeu, pentru ca să obțină roadele credinței noastre și pentru ca noi să aducem aceste roade în mod liber și cu bucurie.” „Îmbrăcați-vă, deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate etc.” Credincioșii trebuie să se îmbrace cu o „inimă plină de îndurare”. Indurarea este compătimirea inimii pe care o simți pentru cei slabi, suferinzi, nenorociți, și chiar pentru vinovați. „Inimă plină de îndurare” este un termen foarte puternic care arată că noi trebuie să fim miloși nu numai ocazional, ci că trebuie să posedăm, să ne îmbrăcăm cu acest caracter în străfundul inimii noastre; ea trebuie să emane din ceea ce este mai intim în ființa noastră lăuntrică.

Noi am avut nevoie de îndurarea divină față de noi, și avem mereu nevoie de ea; această îndurare provenind din sentimentele adânci ale inimii Sale, a caracterizat pe adorabilul nostru Mântuitor în trecerea Sa pe pământ, atunci când El Se pleca plin de iubire spre toți aceia care sufereau, fie în trupul lor, fie în sufletul lor, din cauza păcatului. Ei bine, ca însușire a vieții pe care noi o avem de la El, trebuie să avem ca și El o inimă plină de îndurare. Să remarcăm pasajul următor din cuvintele lui Zaharia, când plin de Duhul Sfânt după nașterea fiului său Ioan, el a prorocit și a binecuvântat pe Dumnezeu care avea să trimită mântuirea poporului Său, care stă „în iertarea păcatelor prin îndurarea Dumnezeului nostru, după care Soarele care răsare din înălțime ne-a cercetat” (Luca 1.778). Mila nemărginită a lui Dumnezeu față de păcătoșii vinovați și pierduți L-a făcut să trimită pe Fiul Său, Soarele care răsare din înălțime, pentru a-i lumina și a-i mântui.

De altfel, celelalte lucruri recomandate sfinților, adică bunătatea, smerenia, blândețea, îndelunga răbdare, trebuie de asemenea să iasă din însuși adâncul inimilor noastre: acestea sunt inima plină de îndurare, de bunătate etc.

(versetul 13) Aici avem alte două însușiri ale vieții lui Hristos în creștin: îngăduința și iertarea reciprocă. Îngăduința se referă la infirmitățile care rezultă din condiția noastră actuală, ignoranța, eroarea, de exemplu; la dificultățile de caracter, la divergențele de vederi, la anumite deosebiri de obiceiuri etc. În toate aceste privințe, noi trebuie să-i suportăm pe ceilalți, arătând un duh de răbdare, după cum Hristos a arătat atât de adesea față de ucenicii Săi; nu este vorba aici de răul moral. Pe acesta nu trebuie să-l îngăduim, ci să-l muștrăm. Dar se poate ca unii s-au purtat rău față de noi și ca astfel noi să avem real motiv de plângere; atunci trebuie să iertăm, să nu păstrăm nici un resentiment în inima noastră: Hristos nu ne-a iertat pe noi?

(versetul 14) Se pare că înfăptuirea tuturor calităților de mai sus constituie perfecțiunea morală pentru acela care le-ar poseda. Dar apostolul, în versetul acesta arată ceva mai presus: „Dar peste toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.” Dragostea este însăși natura lui Dumnezeu și ea imprimă o pecete divină tuturor calităților enumerate, reunindu-le și ținându-le la un loc ca într-un mănunchi, însuflețindu-le cu viața sa și cu căldura sa. Nu ea a dominat în Hristos și a dat vieții Sale această unitate perfectă, acest acord și această armonie desăvârșită în manifestarea tuturor trăsăturilor Sale? Dragostea nu este de asemenea de fapt izvorul din care vin ele? „Dacă am dragoste”, ele se vor arăta (vedeți 1 Corinteni 13).

Să observăm că ne îmbrăcăm cu aceste calități, dacă suntem conștienți de locul binecuvântat înaintea lui Dumnezeu pe care îl exprimă cuvintele acestea: „Alei ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți.” În sentimentul acestei mile binecuvântate, harul se dezvoltă în inimile noastre. Astfel, în Efeseni 5.1 este spus: „Urmați dar exemplul lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți.”

Se poate să se întâlnească însușiri firești care se aseamănă cu unele din acelea care sunt indicate la versetele 12 și 13 și care aparțin vieții divine. Dar este neobișnuit să le găsești reunite, ca atunci când iubirea divină este legătura care face din ele un tot; și apoi ele se prezintă de obicei cu o lipsă de energie, care le face să degenereze în defecte. Blândețea se va uni cu neglijența, bunătatea va deveni slăbiciune; îngăduința și îndelunga răbdare vor rămâne, se vor menține în paguba sfințeniei și adevărului. Din contră, în viața divină se află puterea de iubire care provine din părtășia cu Dumnezeu și care menține caracterul lui Dumnezeu, însă aceasta lipsește în calitățile firești. Când dragostea este prezentă, există un caracter, ceva complet, un fel drept de aplicare, o perfecțiune, o curăție și o putere pentru manifestarea acestor calități pe care numai dragostea poate să le dea. Dumnezeu este prezent acolo, acționând în natura Sa, pe care El ne-a dat-o, căci cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el.

Găsim la fel în 2 Petru 1: „Uniți (adăugați) la iubirea frățească dragostea...” La cel credincios, dacă nu este conștiința prezenței lui Dumnezeu, dacă nu este părtășia cu Dumnezeu în dragoste, afecțiunea creștină poate să degenereze în simpatie umană, care nu ferește de rău, și te-ar face să-1 scuzi și să-1 îngădui. Astfel, dragostea este legătura desăvârșirii, căci desăvârșirea este într-adevăr ansamblul armonios al tuturor calităților, dar el nu există decât prin dragoste. În ce perfecțiune vedem noi toată această viață înfăptuită în Hristos! Dar El este viața noastră și privilegiul nostru este de „a merge (a umbla) cum a umblat El.”

(versetul 15) Avem aici, nu un îndemn, ci o dorință pe care o formulează apostolul: „Pacea lui Hristos... să stăpânească în inimile voastre.” Pacea lui Hristos! TOTUL se referă la HRISTOS în această epistolă: iertarea lui Hristos, pacea lui Hristos și, mai departe, Cuvântul lui Hristos (versetul 16). Pacea lui Hristos este această pace plăcută și de nespus pe care nimic nu putea să o tulbure în El, cu toate că El a fost încercat în toate felurile, căci El umbla cu Dumnezeu. „Vă dau pacea Mea” ne-a spus Isus (Ioan 14.27). Creștinul, urmând cărarea pe care a umblat Isus, aceea ale cărei trăsături sunt indicate mai sus, se va bucura de această pace; ea va stăpâni sau va domina în inima sa; toată viața va purta pecetea ei. Ce dulce odihnă în această lume agitată în mijlocul atâtor tulburări! Dar la aceasta Dumnezeu — Dumnezeul păcii ne-a chemat. Mântuitorul nu vrea ca inima să fie tulburată, ci ca pacea Sa să domnească în ea!

Unitatea Trupului este introdusă aici, doar cât privește faptul că cei credincioși sunt chemați să înfăptuiască împreună această unitate în pacea lui Hristos. Domnind în inimile noastre, ea va stăpâni de asemenea legăturile noastre reciproce și va îndepărta orice amărăciune, orice pornire împotriva cuiva. „Ferice de aceia care” — bucurându-se de această pace — „o procură și o răspândesc în jurul lor, ca fii ai Dumnezeului păcii!”

Acest verset 15 se termină prin trei cuvinte de o mare semnificație: „Și fiți recunoscători.” Sufletul care se bucură de pacea lui Hristos și de tot harul care decurge pentru el din dragostea lui Dumnezeu, și care este conștient de lucrarea continuă a acestei iubiri față de el, este plin de recunoștință, se revărsă în mulțumiri. Pentru ce deci îndemnul? Ah! Pentru că noi suntem înclinați să uităm, să pierdem din vedere, pentru că conștiința despre ceea ce este Dumnezeu pentru noi, nu este mereu așa de limpede și apostolul prin aceste cuvinte „fiți recunoscători” ne reamintește că noi primim totul de la EL. Dar noi nu trebuie să uităm de a fi de asemenea recunoscători unii față de ceilalți pentru tot ceea ce primim de la Domnul unii prin ceilalți. Și trebuie să știm să fim recunoscători pentru buna intenție a unuia, chiar dacă el s-ar înșela în aplicarea bunei sale voințe față de noi. Recunoștința este o însușire a credinciosului, după cum ingratitudinea este o însușire a omului nenăscut din nou (2 Timotei 3.2). A fi recunoscător chiar pentru cele mai mici lucruri, pentru un mic serviciu, pentru un cuvânt bun, este un lucru plăcut lui Dumnezeu. El însuși prețuiește bănuțul văduvei și un pahar cu apă rece dat unui micuț. Să nu uităm deci să fim recunoscători; acest sentiment să nu se depărteze de inimile noastre; este una din trăsăturile care trebuie să caracterizeze viața noastră creștină.

(versetul 16) Activitatea vieții lui Dumnezeu în credincios are două lucruri: faptul de a se bucura de Dumnezeu însuși și exercitarea acestei activități față de ceilalți, după natura vieții divine, adică iubirea. Dar pentru aceasta, sufletul are nevoie, pe de o parte, de ceea ce îi descoperă Dumnezeu și pe de altă parte de o regulă a activității sale față de ceilalți. Aceasta avem în „Cuvântul lui Hristos”. Pentru ce această expresie: Cuvântul lui HRISTOS? Pentru că, potrivit cu planul Duhului, în această epistolă totul este raportat Domnului Isus Hristos. Cuvântul lui Hristos este deci ceea ce, în descoperire, se referă special la El, este tot ceea ce în Scripturi exprimă Hristos într-un chip oarecare. De exemplu, credinciosul, omul nou, are priceperea care îl face să-L găsească pe Hristos pretutindeni în Vechiul Testament, ca tip sau în chip profetic, în timp ce credincioșii din timpul acela nu vedeau în acele scrieri decât istoria unor anumite personaje sau niște porunci și ritualuri religioase. Cu atât mai mult creștinul găsește pe Hristos în Evanghelii și în celelalte scrieri ale Noului Testament. Nu s-ar putea spune că „cuvântul lui Hristos” este Biblia, cu toate că El este centrul a tot ceea ce Sfintele Scrieri ne prezintă. Cuvântul lui Hristos este îndeosebi ceea ce ni-L descoperă și, în El, gândurile, planurile și căile lui Dumnezeu.

Noi suntem deci îndemnați ca acest Cuvânt „să rămână din belșug” în noi, pentru ca inima noastră să posede tot ceea ce în Scripturi este expresia lui Hristos. Aceasta este hrana ca și bucuria sufletului: aceasta ne face să creștem și ne întărește pentru lucrarea potrivită vieții din Dumnezeu. A păzi Cuvântul Său atrage aprobarea Domnului, cum El spune față de Filadelfia: „Tu ai păzit Cuvântul Meu.” Aici, îndemnul este nu numai de a păzi, de a respecta, ci este spus: „Cuvântul lui Hristos să locuiască” sau să rămână „în voi.” Este în această expresie ceva mai intim, mai adânc. Este cuvântul ascuns în inimă (Psalmul 110.11), rămânând acolo ca un oaspete sfânt și binecuvântat, a cărui influență se face simțită pretutindeni în lăuntrul sufletului și în viață. El să locuiască deci în voi, nu ca un oaspete care petrece aici o zi sau două, ci ca un locuitor al casei care are domiciliul său totdeauna aici. „Din belșug” (din plin) exprimă că el trebuie să fie acolo în toată abundența învățăturilor sale divine, pătrunzând și reglând toată viața, mângâind și umplând de bucurie inima în orice împrejurare, făcându-ne să-L cunoaștem mereu mai mult și mai bine pe Hristos și pe Dumnezeu prin El, în toată iubirea Sa, tot harul Său, toată mila Sa, în deplina Sa capacitate de a fi de ajuns în tot și pentru tot.

„În voi”, în inimă mai întâi. El răspunde nevoilor omului nou, îl formează și îl călăuzește potrivit cu voia lui Dumnezeu. Dar în același timp această expresie are de asemenea sensul de „între voi” așa cum o arată versetele următoare. În legăturile voastre ca creștini, acest Cuvânt să ocupe din plin locul care i se cuvine. În stări de vorbă, în adunări, Cuvântul să stăpânească și să regleze totul. Când faptul acesta este realizat, când Cuvântul lui Hristos locuiește într-adevăr în noi, suntem aduși în stare de a ne învăța și de a ne îndemna unul pe altul în toată înțelepciunea. La versetul 28 al capitolului 1, apostolul spune că el îndeamnă și învață pe orice om în toată înțelepciunea. Aici credincioșii unii față de alții au de îndeplinit aceeași sarcină binecuvântată.

Cuvântul lui Hristos care locuiește în ei, îi duce chiar la izvorul înțelepciunii, la Hristos care este înțelepciunea necreată. Această înțelepciune este cu totul diferită de aceea a lumii, căci ea este „mai întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică”, această înțelepciune care vine de sus reglează și călăuzește viața creștinului. Potrivit cu această înțelepciune se învață și se îndeamnă unul pe celălalt. Fiecare, când există activitatea vieții divine în el, poate să învețe pe fratele său. Învățătura nu cade neapărat de la înălțimea unei catedre, nici din gura unui învățător; creștinii hrăniți din Cuvânt, ocupând gândurile lor cu Cuvântul și găsindu-și plăcerea lor în el, trebuie să fie în stare să împărtășească celorlalți ceea ce ei au învățat în părtășia cu Domnul; dar aceasta presupune o inimă pe care îngrijorările vieții și preocuparea de lucrurile pământești nu o absorb deloc, căci atunci Cuvântul este ca și izolat, surghiunit într-un colț întunecos al sufletului. Și dacă Cuvântul nu m-a învățat, cum aș putea oare să-i învăț pe alții? Așa erau Evreii din capitolul 5 din epistola către Evrei, cărora apostolul le adresează reproșul.

La învățătura reciprocă se unește îndemnul: „Îndemnându-vă unul pe altul”, cum găsim în aceeași epistolă. Este o datorie de iubire, care trebuie împlinită în iubire, aceea de a-i înștiința pe frații noștri. Câtă nevoie este atunci de adevărata înțelepciune! Ea te face să deosebești ceea ce cere înștiințarea, să arate de asemenea cum să o faci într-un chip folositor. Este necesar pentru aceasta de a trăi foarte aproape de Domnul. Nu este vorba de a muștra cu asprime, trebuie a evita să rănești: „Rog (împor) pe Evodia și rog pe Sintiche”, iată tonul îndemnului în gura lui Pavel. Îndemnul nu previne numai de un pericol care trebuie evitat, el nu arată numai un drum greșit din care trebuie să ieși, el are de asemenea și mai ales drept obiect să încurajeze sufletul, de teama ca, lăsându-se abătut, el să nu-și piardă încrederea și să nu dea prilej dușmanului; și, încurajându-l, să fie tare și să umble cu bucurie pe cărările lui Dumnezeu, cu toate piedicile și împotrivirile lumii. Găsim multe exemple de aceste înștiințări, încurajări, îndemnuri, în cuvintele Domnului și în scrierile apostolilor. Noi trebuie să ni le reamintim vinii altora. Dar să ne reamintim că experiența pe care vom fi făcut-o în prezența lui Dumnezeu, a iubirii Sale, a grijii Sale, a atenției Sale continue și neschimbate față de noi ne va face în stare să îndemnăm. „În lumina Sa vedem lumina”.

Mijlocul de a se învăța și de a se îndemna reciproc este aici foarte izbitor: „prin psalmi, cântări de laudă și cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inimile voastre.”

Fără a cerceta aici ce trebuie să înțelegem prin aceste diferite feluri de cântări, vedem că sentimentul inimii produs de cunoașterea și posesiunea iubirii lui Hristos și a părtășiei cu Dumnezeu se exprimau prin aceste cântări, care deveneau astfel un mijloc de învățătură și de îndemn. Dacă noi simțim o oarecare greutate ca să înțelegem acest lucru, cauza n-ar fi în faptul că prezența lui Hristos în noi este puțin înfăptuită și că astfel există în inimile noastre puțină bucurie și puțină laudă?

Când perfecțiunea Mântuitorului și iubirea Sa umplu într-adevăr sufletul, cum n-ar țâșni lauda din el? Apostolul ne spune izvorul de unde curg aceste cântări: din „inimile noastre”; el spune de asemenea către cine se înalță: „la Dumnezeu” și în sfârșit ele sunt produse „prin har.” Deci noi trebuie să cultivăm și să căutăm mai presus de orice aceste fericite și sfinte dispoziții ale unei inimi în care „harul” este cunoscut, în care el domnește și acționează. Fericirea de care sufletul nostru este atunci plin se comunică altora, și suntem la unison pentru a cânta lui Dumnezeu, pentru a-L lauda și a-L binecuvânta. Cât de rari sunt creștinii fericiți în care există mereu ceva ca o cântare de bucurie!

Este totuși privilegiul nostru să fim „totdeauna veseli” și este unul din lucrurile care îl glorifică pe Domnul. Dar totul decurge din starea inimii. Se vede, în 1 Corinteni 14.14-16, că rugăciunea, cântarea și mulțumirile produse prin Duhul și exprimate cu pricepere — o pricepere duhovnicească — sunt destinate în adunare să-i zidească pe ceilalți. Să ascultăm îndemnul apostolului și pentru aceasta inimile noastre să fie mai mult și mai constant și mai în întregime ocupate cu Acela căruia în cer, în jurul tronului, noi îi vom cânta, într-o cântare nouă, iubirea, slava și desăvârșirea!

(versetul 17) „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, mulțumind prin El lui Dumnezeu Tatăl.”

Hristos este în așa măsură viața creștinului, scopul și obiectul inimii sale, încât nici un lucru, mic sau mare, nu se face fără El. Totul se face în prezența Sa și în Numele Său și aceasta imprimă vieții creștine adevăratul său caracter. Împlinind chiar ceea ce poate să pară lucruri obișnuite, chiar a mânca și a bea, inima este preocupată de El. Totul se spune și se face în Numele Său. Oh! ce ocrotire, dacă faptul acesta este realizat, pentru a nu cădea în nici un exces, pentru ca totul să fie spre slava Sa! Facem noi așa? Poartă viața noastră astfel pecetea lui Hristos? Și este un mare privilegiu și o slavă să desfășurăm astfel în totul și pretutindeni steagul lui Hristos. Dacă noi nu facem astfel, dacă El nu este țința și mobilul vieții noastre, cum și prin ce motiv acționăm noi? Nu după firea păcătoasă și pentru firea păcătoasă? Nu există altceva de mijloc: ori Hristos, ori firea păcătoasă. Să luăm seama la aceasta!

Faceți totul în Numele Domnului Isus.” Aceasta evident hotărăște tot ce se poate face sau nu se poate face. Regula nu este deci: Există bine sau rău în cutare sau cutare lucru? ci: pot să asociez la acest lucru Numele Domnului Isus, adică pe Hristos însuși? Există într-adevăr lucruri

care ar putea să pară indiferente sau bune în ele însele, dar în care creștinul n-ar putea să intre în Numele Domnului Isus. Dar când viața este astfel reglată, prin faptul că Isus este obiectul și scopul ei, El Cel sfânt și Cel adevărat, când pricepem că El trăiește în noi, astfel că totul se face în vederea Lui, atunci de asemenea, în conștiința aprobării Sale și bucuria prezenței Sale, aducem „mulțumiri prin El lui Dumnezeu Tatăl”, pentru că nimic nu stingherește legătura noastră cu acest Dumnezeu, Tatăl nostru, la care noi am fost aduși.

Aceste mulțumiri față de Dumnezeu Tatăl, prin iubirea căruia noi am fost eliberați și primiți și introduși în împărăția Fiului dragostei Sale, aceste mulțumiri pentru viața lui Hristos care ne-a fost împărtășită și din care noi trăim în mijlocul împrejurărilor existenței noastre pământești, aceste mulțumiri urcă la Dumnezeu nostru și Tatăl, prin Isus, care I le prezintă cu tot parfumul delicat al Persoanei Sale adorabile. Ce viață este aceea a creștinului! Cu ce har este ea umplută!

(versetele 18-20) După aceste principii generale și de o imensă importanță pentru viața creștină practică, apostolul ajunge la datoriile credincioșilor în diferitele relații în care ei se găsesc. În primul rând, avem relațiile naturale, așezate de Dumnezeu, cum vedem chiar de la început și pe care Domnul și Duhul Sfânt le aprobă (vedeți Matei 15 și 19 și îndemnul în Efeseni 5 și 6). Credincioșii trebuie deci să manifeste caracterul lor ca atare în aceste relații, adică în cămin (în familie). Să remarcăm felul în care Domnul este pretutindeni introdus aici, ca Acela care are autoritate și care este izvorul oricărei autorități. El este aici, prezidând în mijlocul familiei creștine, ca Domnul. Se cade ca obligațiile (datoriile) să se înfăptuiască în prezența Sa, pentru a-I plăcea, recunoscând autoritatea Sa, căci a fi creștin înseamnă a mărturisi că Hristos este Domnul. Această autoritate a Domnului este invocată pentru a susține îndemnul adresat acelor care se află într-o condiție de subordonare — femeile și copiii. Dacă femeile trebuie să fie supuse, aceasta se „cuvine în Domnul”; dacă copiii trebuie să asculte, „aceasta este plăcut în Domnul.” În armonie cu gândul Domnului, în prezența Sa și sub autoritatea Sa, supunerea și ascultarea trebuie să fie arătate. Ce motiv puternic pentru a acționa potrivit cu aceste principii: „Domnul”, Acela care ne-a cumpărat pentru ca să fim ai Lui! Cum să nu ne grăbim să facem ceea ce se cuvine Numelui Său, ceea ce place inimii Sale! Gândiți-vă la aceasta, femei creștine, copii crescuți sub învățăturile Domnului! Mai mult, Domnul, pus astfel în evidență ca motiv de supunere și de ascultare, va face ca nimic în persoana sau comportarea acelor cărora le sunt datorate supunerea și ascultarea să nu ajungă un obstacol în a fi supuse (femeile) și ascultători (copiii). Datoriile noastre sunt față de Domnul; împlinirea lor este independentă de ceea ce sunt sau fac ceilalți. Fiecare este răspunzător de sine însuși față de Domnul. Supunerea față de bărbatul său este deci cerută de la femeie. Bărbatul este capul femeii. Diferite motive sunt date în Scripturi (vedeți Efeseni 5.22 etc. 1 Timotei 2.11-15). Acesta este locul ei, fără ca totuși aceasta să implice nimic slugarnic. Degradarea femeii, rolul ei de sclavă la atâtea națiuni, este rodul păcatului. Ea nu încetează să fie tovarășa și ajutorul potrivit bărbatului (Geneza 2.18-20). Dar locul său este acela de supunere și tot ceea ce ar tinde să o sustragă din acest loc, să-i dea cum se întâmplă mereu mai mult în zilele noastre o poziție de egalitate cu bărbatul, în ceea ce este din domeniul acestuia, merge împotriva gândurilor lui Dumnezeu.

Din punct de vedere spiritual, ÎN HRISTOS nu există nici bărbat nici femeie; dar numai acolo. Și să remarcăm iarăși că această poziție se cuvine, este potrivită. Chiar lumea judecă atunci când o femeie ia, în afara supunerii, locul care nu-i aparține. Cu cât mai mult femeia creștină trebuie să fie fericită de a-și păstra locul ei. Cât despre bărbat, lui îi este recomandată iubirea: „Soților, iubiți-vă soțiile.” Această iubire, această manifestare de inimă, această amabilitate, această îngăduință, aceste atenții (1 Petru 3.7) care decurg din dragoste, vor face ușoară supunerea. Totul va fi armonie între doi soți însuflețiți de aceste sentimente; pacea va domni în acest cămin fericit. Nici un motiv, nici un exemplu, ca în Efeseni 5, nu este dat bărbatilor. Dragostea, caracterul vieții lui Dumnezeu este reamintită ca trebuind să se exercite în această relație particulară. Să remarcăm urmarea întradevăr necesară a îndemnului: „Nu păstrați amărăciune împotriva lor.” Femeia are în mod cu totul deosebit nevoie să fie înconjurată cu afecțiune și inima ei știe să o dea înapoi (adică să răspundă cu afecțiune la afecțiune). Dar ea este în natura ei, slabă, „un vas mai slab”, mai delicat nu numai referitor la sentimente care cu ușurință sunt în chip dureros jignite (ofensate).

În trupul ei, de asemenea, ea este expusă la multe suferințe care pot să acționeze asupra dispoziției ei. Bărbatilor, aveți grijă ca nimic să nu vă amărase împotriva lor, tratați, îngăduiți și susțineți cu iubire acest vas mai slab. Feriți-vă de tot ceea ce ar putea să-l ofenseze sau să-l rănească. Orice amărăciune în cuvinte să fie îndepărtată, chiar dacă ați crede că aveți vreun motiv de plângere.

Vine acum îndemnul adresat copiilor și părinților (versetele 20-21). Copiii trebuie să fie ascultători.

Aici noi ne aflăm în cercul familiei creștine. Aici ei sunt crescuți în disciplină și sub învățăturile Domnului. Dar deoarece legătura există, chiar acolo unde creștinismul real din inimă nu se află, obligația ascultării rămâne în picioare în toată puterea sa pretutindeni unde sunt copii și părinți. Chiar lumea recunoaște lucrul acesta. Neascultarea de părinți este una din trăsăturile corupției în păgânism (Romani 1.30), care se regăsește în corupția care a năpădit creștinismul (1 Timotei 3.2). Vedem, într-adevăr, în zilele noastre, această formă deosebită a disprețului general față de autoritate, premergător al ruinei sociale. Un motiv mai mult, un motiv foarte puternic pentru ca în familia cu adevărat creștină, unde Domnul are locul care li este datorat, principiul de ascultare să fie cu tărie menținut și aceasta chiar din vârsta fragedă a copiilor.

Voința proprie și independența se arată foarte devreme și de aceea copiii trebuie învățați să asculte. Acolo unde în familie, viața creștină este activă, unde se roagă, unde Cuvântul este citit, unde mersul în despărțire de lume este cu adevărat după Hristos, acolo copilul învață că ascultarea față de părinții săi îi este impusă de Domnul. El vede la părinții săi dragostea pentru Hristos și supunerea față de Cuvântul Său, și el înțelege și respectă autoritatea divină care îi spune: „Copii, ascultați în toate lucrurile.” El dorește să facă ceea ce este plăcut Domnului, ceea ce este adevărata podoabă a copilului.

Nu are el exemplul suprem al lui Isus, care întorcându-se la Nazaret, desi era Fiul lui Dumnezeu, era supus lui Iosif și Mariei? (Luca 2.51). Ferice de acești copii care umblă în ascultare. Aceasta este o pregătire salvatoare pentru restul vieții lor. Copiii trebuie să asculte nu numai de tatăl lor. Anumiți copii se tem de autoritatea tatălui, dar nu vor avea față de mama lor aceeași ascultare. Dar aici citim: „Ascultați de părinții voștri.” Ascultarea trebuie să fie aceeași față de unul ca și față de celălalt și tatăl trebuie să țină ca respectul datorat mamei familiei să-i fie dat. Vechiul Testament insistă în mai multe locuri asupra acestei datorii a copiilor față de mama lor (Leviticul 19.3; Deuteronom 21.18-21; Proverbele 6.20; 23.22; 30.17). Întinderea ascultării este de asemenea pusă înaintea ochilor copiilor: „în toate lucrurile.” Nu numai cele care plac, ci și cele care sunt grele, pentru care n-ai deloc plăcere.

Este necesar ca de timpuriu voința să fie zdrobită. Copilul va asculta poate bucuros în cutare lucru care este în armonie cu dorințele lui sau care convine dispozițiilor lui naturale. El se va împotrivi din contră în altele. Trebuie ca el să învețe să asculte în toate lucrurile. Uneori el va

voi să obiecteze, să discute ceea ce îi este poruncit sau interzis. El trebuie doar să asculte în toate lucrurile. Dumnezeu îl cheamă la o ascultare subînțelească. Aceasta este răspunderea lui de copil. Părinților, voi trebuie să-i învățați pe copiii voștri această ascultare, fără slăbiciune; copii, voi trebuie să ascultați în felul acesta. Problema dacă se poruncește ceva contra conștiinței nu este pusă aici. Este vorba de ordinea normală în familia creștină.

„Căci lucrul acesta este plăcut în Domnul.” Aici este motivul care trebuie să-i încurajeze pe copii ca să fie ascultători. Locul copiilor ca și al părinților în familia creștină nu este în lume, ci ÎN DOMNUL. Este după gândul Său ca și copiii să asculte, de aceea ei trebuie să o facă. A nu asculta de părinții lor, nu înseamnă numai a acționa împotriva acestora, ci și a ieși din legătura binecuvântată care-i unește pe părinți și copii în Domnul. Cum să fii fericit în afară de Domnul, lipsit de aprobarea Sa, departe de binecuvântarea Sa? Dimpotrivă, mergând pe calea ascultării, copilul va simți satisfacția, el va avea un cuget pe care nu apasă nici o povară, va simți că aceasta este o cărare plăcută și pe care inima este bucuroasă, ca tot ceea ce este în Domnul. „Este bine pentru om să poarte un jug în tinerețea lui” (Plângeri 3.27).

(versetul 21) în ceea ce îi privește pe copii, corespunde și îndemnul adresat părinților. Aceștia trebuie să mențină autoritatea lor de capi în familie. Ei trebuie să-i instruiască pe copiii lor, să-i îndrumeze, să-i mustre, să-i pedepsească chiar, dacă aceasta este necesar (Efeseni 6.4; Geneza 18.19; 1 Samuel 2.23-24; Proverbele 13.24; 19.18; 22.15; 23.13-14). Aici, în Coloseni, nu găsim aceste îndemnuri, ci găsim duhul în care părinții trebuie ca, aplicându-le, să acționeze față de copiii lor, un duh de înțelepciune și de iubire, asemănător aceluia cu care Dumnezeu, Tatăl nostru ne tratează pe noi. „Taților, nu întârâtați pe copiii voștri, ca să nu se descurajeze.”

O severitate excesivă, neponderată, care nu deosebește între greșeală și greșeală după gravitatea fiecăreia, care nu ține cont de caracterul copilului, de temperamentul său mai mult sau mai puțin sensibil, sau excese de severitate amestecate cu excese de indulgență, sau a pedepsi cu mânie, ca și cum ai avea o jignire personală de răzbunat, și nu o dreaptă disciplină de exercitat pentru binele copilului și în așa fel încât copilul să nu poată să se îndoiască de faptul că, chiar pedepsindu-l, noi îl iubim, sunt toate lucruri de natură să-i irite pe copii (să-i întârâte). Iubirea lui pentru părinții lui se răcește astfel; el se descurajează în eforturile pe care poate le-a făcut pentru a-i mulțumi și el este împins să caute în afară, în lume, o fericire pe care n-o găsește în cercul familiei.

Iubirea, iubirea adevărată, fără slăbiciune, dar atentă, așa cum se potrivește copilului la care totul trebuie format, care este o plantă delicată care are nevoie de îngrijire și mai ales de căldura inimii la aceia care se ocupă de ei, iată ce trebuie să stăpânească în educația creștină. Nu așa acționează Dumnezeu, El, al cărui exemplu noi trebuie să-l urmărim în totul? Dacă El ne pedepsește, este spre folosul nostru, ca să fim părtași sfințeniei Sale, deci în dragoste și potrivit cu înțelepciunea Sa pentru adevăratul nostru bine. Părinți creștini, voi trebuie să arătați totodată înțelegerea, grija, discernământul, înțelepciunea, tăria, hotărârea neclintită pentru a-i crește pe copiii voștri. Cum să înfăptuim o sarcină atât de mare, atât de frumoasă dar atât de dificilă? Numai trăind aproape de Dumnezeu, aproape de Hristos, în părtășia Sa, pentru a păstra totdeauna calmul care se potrivește exercitării datoriei voastre părintești. „Dacă Hristos este recunoscut, familia este un cămin prețios de iubire dovedită, unde inima este crescută în legăturile pe care Dumnezeu însuși le-a format, și care, hrănind iubirea, ferește de patimi și de voința proprie.” Să observăm că, în timp ce copiii sunt îndemnați să asculte de părinții lor, aici îndemnul se adresează taților numai. Pentru ce? Pentru că există din fire, în inima mamelor, o afecțiune pentru copiii lor, care ar face acest îndemn inutil față de ele. Dar mamele creștine să-și amintească și că această afecțiune nu trebuie niciodată să se transforme într-o indulgență care le-ar împinge să acopere greșelile, sau le-ar îndemna să ascundă capului familiei ceea ce trebuie mutat sau pedepsit la copil. Ele să fie cele dintâi care să arate respectul lor pentru autoritatea pe care Dumnezeu a stabilit-o în familie. Cât este de fericită familia creștină care se mișcă în această atmosferă de iubire, de pace, de înțelegere în care Domnul stăpânește în harul Său, în care El rămâne într-adevăr. Cât de mare și puternică va fi mărturia sa în mijlocul lumii.

(versetul 22) Ajungem acum la datoriile robilor față de „stăpânii lor pământești.” Această poziție de subordonare nu provenea dintr-o instituție divină, de la creație, ci era o urmare a intrării păcatului în lume. Sărmanii robi erau proprietatea stăpânilor lor; dar aceia dintre ei care erau ai lui Hristos erau niște eliberați ai Domnului (1 Corinteni 7.23). Dacă puteau să-și recapete libertatea, ei trebuiau să se folosească; dacă nu, să nu se neliniștească de starea lor umilă, deoarece era pentru ei o ocazie de a-L sluji pe Domnul (Stăpânul) Hristos.

Este mișcător văzând cum apostolul, prin Duhul Sfânt, îi încurajează pe sfinții care se aflau în această condiție tristă și nefericită. El înalță gândurile lor de la „stăpânii lor pământești”, la Domnul lor sau Stăpânul după Duhul. Toate răspunderile lor și motivele lor de acțiune erau astfel transformate, și acolo de asemenea ei găseau încurajarea lor și mângâierea lor.

Dincolo de stăpânii lor, ei puteau să-l vadă pe Domnul. Pentru că aveau în inimile lor teama Sa — teamă în iubire — ei trebuiau să asculte în toate lucrurile de stăpânii lor. Pentru că ei se temeau de acest Stăpân nevăzut, care cerceta toate faptele lor și gândurile lor, ei trebuiau să-i slujească pe stăpânii lor nu numai când ei erau de față — nu numai sub ochii lor — ci totdeauna, în toate împrejurările, cu o inimă sinceră, fără interes, care nu căuta să placă oamenilor pentru a obține de la ei vreun avantaj, ci străduindu-se să placă Domnului. Ce temei nobil și puternic pentru a-și regla viața.

(versetul 23) Astfel, lucrând pentru Domnul și nu pentru oameni, ei puteau să facă totul din toată inima, chiar dacă serviciul lor era greu, aspru și chiar respingător. Ei trebuiau să se supună fără murmur, fără discuții, spunându-și: Este pentru Domnul care m-a iubit, căruia îi aparțin, al cărui eliberat sunt. Să remarcăm aceste puncte: să asculte în toate lucrurile, sub ochii stăpânului sau nu, cu curăție de inimă și din toată inima. Acestea sunt trăsăturile unei adevărate ascultări. Cauza este Domnul și teama de El.

(versetele 24-25) Și iată acum două motive pe care le prezintă apostolul pentru a-i încuraja în această cale de ascultare. În primul rând, acești bieți robi nu aveau drept, din partea lumii, la nici o răsplătă. Ceea ce făceau, erau obligați să facă. După aceea, starea lor umilă nu permitea ca ei să aibă nici o moștenire pământească. Trupurile lor, timpul lor, câștigul lor, totul era al stăpânului lor. Dar, din partea Stăpânului lor ceresc, ei trebuiau să primească o răsplătă și o moștenire. Moștenirea pe care toți sfinții o vor împărți cu Hristos le este socotită, lor, ca o răsplătă în legătură cu starea lor prezentă de robie. Acela pe care ei îl slujeau, ascultând de stăpânii lor pământești, era Hristos. Și El n-avea să uite să răsplătească credința lor, răbdarea lor și credinciosia lor.

Dar în al doilea rând, principiul cărmuirii lui Dumnezeu este de asemenea reamintit sclavilor ca motiv al ascultării lor. Mai întâi, era Domnul, Mântuitorul care îi iubea: motiv pentru inimă. Dar aici este un motiv pentru conștiință: „Acela care umblă cu strâmbătate, va primi plata după strâmbătatea pe care a făcut-o”, adică va primi pedeapsa pentru strâmbătatea lui; el va suferi consecințele. Înaintea lui Dumnezeu nu se are

în vedere fața omului. Dacă el se arată plin de înțelegere și de milă pentru cei care sunt într-o condiție nefericită, umiliți și disprețuiți, această stare nu poate să-l facă să treacă peste nedreptate. A fi sărac, lipsit, rob chiar, nu scuza nedreptatea, în această privință toți sunt egali înaintea cârmuirii sfinte a lui Dumnezeu. Robii trebuiau să-și amintească de acest lucru. Să remarcăm că îndemnul adresat robilor prezintă servitorilor creștini de astăzi linia de purtare pe care ei trebuie să o urmeze (vedeți 1 Petru 2.18 etc.).

(versetul 1) Apostolul a dat îndemnuri celor ce erau robi, cu scopul mai ales de a-i încuraja să fie credincioși în poziția lor dificilă. El se adresează acum pe scurt stăpânilor. Ei trebuie să fie drepti și cinstiți. Poziția de autoritate în care se află și mai ales a unei autorități aproape fără limite, cum era aceea a stăpânirilor față de robii lor, putea cu ușurință să-i împingă să exercite această autoritate într-un chip capricios și arbitrar. Aceasta se vedea adesea într-un fel nedemn și uneori crud la păgânii care naveau nici un friu. Stăpânii creștini aveau un frâu atotputernic. Ei înșiși aveau un Stăpân suveran în ceruri, de care ei depindeau, căruia ei trebuiau să se supună și care față de robii lor care erau creștini, ei înșiși erau frații lor (Filimon versetul 16); aceasta cerea de la ei practicarea dreptății și a cinstei. Robii, cu toate că în această condiție de inferioritate, erau oameni; ei aveau ca atare nevoi trupești, de inimă și de conștiință. Stăpânii trebuiau să le acorde în aceste diferite privințe ceea ce era drept și cinstit. Existau limite în puterile lor și în capacitățile lor; stăpânii trebuiau să vegheze ca să nu le depășească. Ei aveau nevoie de răbdare, de blândețe și de îngăduință. Nu trebuia ca munca să fie ca aceea a Israelitilor în Egipt — „tot... cu asprime” (Exod 1.14). Și dacă îndemnul apostolului către noi se potrivește servitorilor în zilele noastre, nu este la fel cu porunca Lui față de stăpâni? (versetul 2) După toate sfaturile date sfinților în diferitele condiții în care ei se aflau, apostolul le adresează importante îndemnuri generale. Și în primul rând el îi îndeamnă la rugăciune, la veghere și mulțumiri. Rugăciunea presupune părtășia de gânduri cu Dumnezeu, în același timp ea întreține de asemenea această părtășie. Prin ea, ești în legătură intimă și fericită cu El; te apropii cu bucurie de El, pentru a-l expune nevoile sufletului tău. Aceasta presupune iarăși un duh de dependență; se știe că de la El singur trebuie să aștepti și poți să aștepti toate lucrurile. Sufletul vine cu încredere la acest Dumnezeu plin de iubire care a binevoit să intre în legătură cu noi. Ii vorbește ca un copil tatălui său; El răspunde și de aici se nasc mulțumirile. Părtășie, apropiere de Dumnezeu, dependență și încredere, iată ceea ce caracterizează adevărata rugăciune. Dar apostolul vrea să stăruim în rugăciune. Nevoile noastre simt constante, slăbiciunea noastră mereu aceeași, răul ne înconjoară, vrăjmașul este mereu aici; ce motiv pentru a stăruim în rugăciune, pentru a nu renunța la această armă puternică, tocmai pentru că fiind semnul și mărturisirea slăbiciunii noastre, ea face apel la Dumnezeu! „Veghind în ea”. Petru îndeamnă să veghem pentru a ne ruga (1 Petru 4.7). Dacă vegherea lipsește, nu te rogi, ești independent. Aici noi suntem îndemnați nu numai să stăruim în rugăciune, ci cum a zis cineva: „Să stăm treji, rugându-ne.” Santinela veghează pentru a nu se lăsa surprinsă; dacă este în pericol, ea strigă ca să vină ajutorul. Așa este creștinul. Dacă noi veghem rugându-ne, dacă suntem treji cu inima și cu duhul, prezentând cererile noastre, vom ști ce avem de spus și ceea ce spunem; rugăciunile noastre vor fi adevărate cereri și nu formule mai mult sau mai puțin exact recitate, nici expuneri de doctrine sau repetiții banale. Noi vom vorbi într-adevăr lui Dumnezeu. Dar la rugăciunea stăruitoare, apostolul unește mulțumirile. Într-adevăr, se știe că Dumnezeu ascultă și nu-i părăsește pe ai Săi care se roagă; am simțit și simțim că El răspunde. În rugăciuni, să avem inima plină de mulțumiri pentru tot ceea ce El a făcut și face pentru noi. Nu este acesta deja un mare subiect de recunoștință, de a putea să ne apropiem de El pentru a-l expune cererile noastre? (vedeți Filimon 4). Mulțumirea este ceva în care creștinul care are conștiința legăturii lui cu Dumnezeu se desfată. Iubirea lui Dumnezeu răspândește peste el harul Său prețios și inima lui răspunde binecuvântând.

(versetele 3 și 4) Dar rugăciunea nu trebuie să se mărginească la ceea ce privește nevoile noastre particulare. Inima se lărgeste gândindu-ne la nevoile celorlalți și prezentându-le lui Dumnezeu. Și ceea ce trebuie să atragă în special inimile noastre sunt lucrătorii Domnului în împlinirea sarcinii lor dificile, fie în mijlocul unei lumi dușmane, fie în adunări. Pavel simțea adânc cât de necesară îi era această colaborare și această luptă a sfinților pentru el prin rugăciunile lor. De mai multe ori el le cere și contează pe ele. Și nu este la fel acum pentru slujitorii lui Dumnezeu? Da, noi trebuie să ne amintim de ei și de lucrarea pe care ei o împlinesc, fie în rugăciunile noastre personale, fie în adunările de rugăciune. Era un subiect special pentru care apostolul cerea Colosenilor ajutorul rugăciunilor lor pentru el și tovarășii săi de lucru. Era marele subiect care îi stătea mereu atât de mult pe inimă și căruia viața sa întreagă îi era dedicată, în închinare ca și în libertate, „ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt”, zice el, „ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care mă și găsesc în lanțuri, ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc.” Să remarcăm că Pavel, în închinare nu cere ca o ușă să-i fie deschisă pentru a ieși de acolo, ci să-i fie date prilejuri pentru a propovădui Evanghelia, ca o ușă să fie deschisă în inimi pentru ca Cuvântul lui Dumnezeu să pătrundă în ele și ca el să poată vesti această minunată taină a lui Dumnezeu care i-a fost descoperită lui și care consta în aceea că „Neamurile erau împreună moștenitoare cu noi (cu Iudeii) ai făgăduinței lui Dumnezeu în Hristos Isus, prin Evanghelie” (Efeseni 3.6). „Hristos în ei, nădejdea slavei” (Coloseni 1.27). Pentru aceasta el era legat, dar în captivitatea sa chiar, el putea să vorbească despre taina lui Hristos, să o prezinte (cum vedem în Faptele Apostolilor 28.30-31), căci Cuvântul lui Dumnezeu nu era legat (2 Timotei 2.9). Pavel simțea nevoia acestui ajutor divin și atotputernic, care deschide ușile și inimile și care îi face pe slujitorii lui Dumnezeu să vestească Evanghelia în felul în care trebuie, adaptând-o la diferitele nevoi și împrejurări ale ascultărilor, Iudeilor ca unor Iudei, păgânilor ca unor păgâni etc. (vedeți Romani 1.14). Aceasta făcea el, cum vedem mărturia în Faptele Apostolilor, dar pentru aceasta el cere rugăciunile sfinților. Cât de mult este de dorit ca slujitorii lui Hristos să aibă aceste sentimente de umilință și de dependență care erau în marele apostol al Neamurilor. Oricât de excelent ar fi dotat un lucrător al Domnului, el nu va fi binecuvântat decât datorită întregii sale dependențe de Dumnezeu. „Destoinicia noastră... vine de la Dumnezeu” (2 Corinteni 3.5), noi nu avem cu ce să ne lăudăm; și dacă Pavel dorea atât de mult rugăciunile sfinților, cu cât mai mult încă aceia care acum, într-o mare slăbiciune, sunt chemați să lucreze pentru Domnul!

(versetul 5) Iată acum un îndemn de o mare importanță. Este vorba de purtarea noastră față de cei de afară. Ceea ce a fost mai sus privește viața individuală și pe cea din Biserică. Înăuntru și în afară sunt ca două tabere lămurit deosebite în Cuvântul lui Dumnezeu (vedeți 1 Corinteni 5.12; 1 Tesaloniceni 4.12). Înăuntru este cercul acelora care aparțin lui Dumnezeu, care compun familia Sa, Biserica Sa; iar cei de afară formează lumea, sunt cei care nu au deloc viața din Dumnezeu. Lumea este vrăjmașă în mod deschis sau pe ascuns adevărului și acelora care îl mărturisesc; cei din afară se împotrivesc celor dinăuntru. Lumea are privirea asupra celor dinăuntru, ca să-i prindă în greșală, pe cât posibil. Este vorba deci pentru creștini de a se purta cu înțelepciune față de cei de afară, pentru a nu oferi nici un prilej de vorbire de rău și a le îndepărta orice ocazie de a vorbi împotriva lor, chiar în lucruri care ar părea indiferente (vedeți 1 Petru 4.14-16). Înțelepciunea este prudentă și vigilentă, ea deosebește ceea ce se cuvine sau nu, ea nu se grăbește deloc; creștinul trebuie să aibă această adevărată înțelepciune, deoarece el are viața din Dumnezeu și este călăuzit de Duhul Sfânt. Aici este vorba să o aplice la mersul său în mijlocul lumii. Ea nu constă în a-și face bine afacerile, în a reuși în această lume, cum se spune: aceasta este înțelepciunea lumii. Ea constă în a umbla neîncetat după Dumnezeu și cu Dumnezeu, cu duhul luminat de lumina de sus.

Dar ea nu exclude dragostea față de cei de afară. Din contră, evitând să dea ocazie de a fi vorbită de rău purtarea lui, creștinul este cu atât mai mult în stare să manifeste această iubire față de aceia care nu cunosc pe Dumnezeu. Un mers fără înțelepciune în legăturile sale cu

lumea, un mers în care și-ar atrage mustrea, i-ar închide ușa la aceia cărora el ar vrea le spună despre harul lui Dumnezeu, și n-ar avea libertatea să o facă.

Dar dacă el umblă cu înțelepciune, cu inima plină de această iubire a lui Hristos care are drept obiect mântuirea sufletelor ca și slava lui Dumnezeu, va prinde ocazia acolo unde ea se prezintă și ori de câte ori se prezintă, pentru a-i invita pe ceilalți să vină la Domnul ca să se bucure de harul Său. Cât este de frumoasă și plăcută Domnului, această umblare a unui creștin înțelept, care urmărește totdeauna „ce este bine”, fie în mijlocul credincioșilor, fie „față de toți oamenii!” (1 Tesaloniceni 5.15).

(versetul 6) De acest îndemn de a „prinde ocazia”, se leagă acela pe care îl cuprinde acest verset: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, deasă cu sare, ca să știți cuip trebuie să răspundeți fiecăruia.” Cât de important este! Viața noastră exterioară, aceea pe care lumea o vede, se compune din fapte și din cuvinte care ar trebui totdeauna să fie expresia vieții noastre launtrice și să dea mărturia că ea se petrece în părtășia cu Dumnezeu. Aici este vorba de cuvintele noastre, de ceea ce iese din gura noastră. Vorbirea trebuie să fie într-un „duh de har”. Harul, al cărui obiect a fost creștinul și care umple inima sa, sau cel puțin care ar trebui totdeauna să o umple, se va arăta în cuvintele sale pline de blândețe și de bunătate, împărțind harul divin, care să atragă inimile spre Acela care este izvorul harului. Harul este răbdător, harul mângâie, harul ridică inima abătută și o încurajează; acestea vor fi efecte binecuvântate ale cuvântului credinciosului, care se adresează celorlalți „într-un duh de har”. Și aceasta zice apostolul, „totdeauna”. Ea va exclude deci orice amărăciune, orice plângere, orice vorbire de rău, orice ușurătate. Vorbele deșarte și fără folos vor fi alungate din conversația aceluia care a luat în serios îndemnul apostolului (Efeseni 4.29; 5.4). Noi vom fi astfel imitatorii Aceluia despre care este spus: „Harul este turnat pe buzele Tale” (Psalmul 45.2), ai Aceluia despre care a scris evanghelistul Luca: „Și toți îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui” (Luca 4.22).

Dar blândețea harului nu exclude prezența sfințeniei și a adevărului divin; ea trebuie să fie însoțită de această energie care judecă răul și se desparte cu desăvârșire de el. Cuvântul trebuie să fie „dres cu sare”. Dacă sufletul nostru este în prezența lui Dumnezeu, el gustă harul Său și îl împărtășește în cuvintele sale, dar chiar această prezență ne depărtează de răul pe care ea ne face să-l deosebim, și cuvântul nostru serios poate fi uneori sever și indignat, netângându-se cu răul, nemicșorându-l și făcându-i pe ceilalți să simtă efectul prezenței lui Dumnezeu și a sfințeniei care l se potrivește.

Înarmat astfel cu harul și cu sarea care drege cuvântul dictat de har, se poate răspunde fiecăruia după nevoile lui. Câți dintre aceștia nu întâlnim noi pe drumul nostru! Nevoi ale inimii și ale conștiinței, dureri și disperare, rătăcire pe căi rele, depresiune și descurajare, necredință și îndoieli, stările sufletești sunt extrem de diferite. Același cuvânt nu se poate potrivi la fiecare, cu toate că el (cuvântul) trebuie totdeauna să iasă din același fond de iubire.

Înțelepciunea divină trebuie să ne lumineze pentru a vorbi la momentul potrivit și această înțelepciune nu-i lipsește cui trăiește în legătură cu Dumnezeu. Ce perfect model avem în privința aceasta în scumpul nostru Salvator! Cineva a zis referitor la acest subiect: „Capitolul 15 din Matei m-a izbit prin felul în care el face să iasă în relief această perfecțiune sub aspecte diferite de frumusețe. Domnul este chemat aici să răspundă rând pe rând fariseilor, mulțimilor, sârmanei sirofeniciene îndurerată și propriilor Săi ucenici, după cum ei arată ignoranța lor sau egoismul lor; și noi putem observa diferența care există în felul dojenei sau al judecății Sale, în chipul în care El învață cu răbdare, sau în care El caută să hrănească un suflet, cu înțelepciune și cu har. Noi nu putem decât să recunoaștem cât de potrivit vine totul la El și este adaptat la locul sau la ocazia la care răspunde activitatea Sa.”

Învățătura și îndemnul practice care decurg din epistolă se termină aici. Ceea ce urmează conține câteva detalii despre unii însoțitori în lucrarea lui Pavel și salutările fie ale unora dintre ei, fie ale lui Pavel însuși. Dar aceste detalii și aceste salutări sunt pline de interes, pentru că ele arată inima arzând de iubire a apostolului, ca și râvna unora din aceia care îl înconjurau și viața lui Hristos care circula în acești slujitori ai Domnului și îi unea pe unii cu ceilalți. Să intrăm în examinarea acestor ultime și prețioase versete.

(versetele 7-9) Tihic, care era din provincia Asia, unde erau situate Efes, Laodicea și Colose, este menționat pentru prima dată în Faptele Apostolilor 20.4, ca unul din însoțitorii lui Pavel în călătoria sa la Ierusalim. Titlurile care îi sunt date de apostol, fie aici, fie în epistola către Efeseni, sunt o frumoasă mărturie dată caracterului său ca angajat în lucrarea Domnului și arată iubirea lui Pavel pentru el. El era pentru apostol un frate preaiubit, devotamentul său se manifesta prin aceea că el îi slujea cu credincioșie lui Pavel, ca slujindu-l pe Domnul (vedeți Efeseni 6.21). În Faptele Apostolilor 13.5 vedem că Marcu de asemenea era slujitorul lui Pavel și Barnaba 1)[Expresia de „slujitor” indică aici pe acela care îndeplinește o slujbă specială. Se înțelege cum niște tineri creștini puteau să facă apostolilor servicii de diverse feluri] și el era de asemenea tovarăș de slujbă al lui Pavel în lucrarea Evangheliei. Pe Tihic, îl vedem trimis la Efes de Pavel, pe când acesta este închis pentru a doua oară la Roma (2 Timotei 4.12), și trebuind să fie trimis la Tit, fără îndoială cu un mesaj al apostolului (Tit 3.12). În versetele noastre, îl vedem pe acest preaiubit slujitor, trimis la Coloseni pentru a le duce scrisoarea apostolului captiv; în același timp el trebuia de asemenea să ducă epistola Efesenilor (Efeseni 6.21-22). În același timp el trebuia să aducă la cunoștința Colosenilor ce era cu privire la Pavel. Acesta nu se îndoia de iubirea și de interesul pe care creștinii din Colose i-l purtau, mai ales având în vedere că el era atunci întemnițat pentru că vestise Evanghelia Neamurilor. Trebuia să tină mult să știe ce se petrecea în jurul apostolului, ce îi era dat să împlinească, cu toate că închis pentru Domnul; care erau perspectivele, pericolele la care se expunea și lipsurile pe care le îndura, ca și mângâierile pe care i le dădea Domnul. Noi putem să înțelegem aceasta. Nu suntem noi interesați de slujitorii lui Hristos, mai ales în ținuturile îndepărtate? Cel puțin ar trebui să fim.

Dar Pavel avea în trimiterea lui Tihic un alt scop: „Vi l-am trimis înadins” zice el. Era acolo un motiv serios pentru inima lui Pavel. El avea un viu interes pentru bunătatea sfinților din Colose, care erau în pericol din partea învățătorilor mincinoși, și el trimitea înadins, în acest scop, un slujitor credincios, un om în care el avea încredere în Domnul, pentru a cunoaște „despre starea noastră” zice el. Se înțelege că aceste treburi care îl preocupau pe Pavel pentru Coloseni, nu erau deloc acelea ale acestei lumi, ale negoțului lor sau ale industriei lor, ci așa cum spuneam mai sus, ceea ce îi privea pe sfinți referitor la mărturia lor, starea sufletelor lor și slujba Domnului. Dar în același timp Tihic trebuia să mângâie inimile lor prin veștile bune pe care avea să li le aducă și să-i încurajeze de asemenea (vedeți 2 Corinteni 1.3-4), să reziste contra greșelilor. Astfel există o mișcare de iubire între Pavel și sfinți, manifestându-se prin interesul reciproc pe care și-l purtau.

Tihic nu era singur. Onisim, a cărui istorie mișcătoare o cunoaștem, este trimis cu el. Onisim, acest rob care fugise de la stăpânul lui, Filimon, se dusese la Roma, locul de întâlnire al oamenilor de felul acesta. Acolo, el a auzit Evanghelia din gura lui Pavel, întemnițatul Domnului, și s-a întors la Dumnezeu (Filimon 10). Apostolul resimțise pentru el o caldă afecțiune (versetul 12): sârmanul rob, altădată nefolositor, devenise un

„frate credincios și preaiubit”, folositor apostolului în slujba Evangheliei (versetele 11,13), și Pavel îl trimitea înapoi stăpânului pentru ca să-i fie folositor acestuia, nu numai ca rob, ci mult mai presus decât un rob, „ca un frate preaiubit”

Aceasta este puterea harului Domnului, acestea sunt căile Sale minunate față de un sărman păcătos, și aceasta este de asemenea iubirea Sa pentru slujitorul Său Pavel în lanțuri: îi dă să vadă această roadă a muncii sale. „Onisim, care este dintre ai voștri”, zice Pavel, nu numai din cetatea lor, ci acum „de-ai lor”, ca creștin (Faptele Apostolilor 4.23). El, deci, purtătorul epistolei către Filimon, și Tihic purtătorul aceleia către Efeseni și Coloseni, trebuiau să informeze pe aceștia din urmă, „toate cele de pe aici”, adică de la Roma; nu, cu siguranță, despre lucrurile politice sau din lume, ci despre acele care îl priveau pe Pavel, pe slujitorii Domnului și adunarea.

(versetele 10 și 11) Trei însoțitori ai lui Pavel, menționați aici, trimit salutările lor Colosenilor. Primul este Aristarh, din Tesalonic, în Macedonia, care participa la captivitatea lui Pavel. Nu știm în ce moment el se unise cu Pavel, dar îl găsim cu el la Efes, cu ocazia răscoalei care a avut loc în această cetate (Faptele Apostolilor 19.29). Apoi, când Pavel părăsește Grecia și Macedonia pentru a se duce la Ierusalim, Aristarh și alții merg înainte și-l așteaptă pe apostol în Troa (Faptele Apostolilor 20.4-5). Și, în sfârșit, îl vedem, mereu credincios tovarăș al lui Pavel, urmându-l când acesta, întemnițat, se îmbarcă pentru Roma (Faptele Apostolilor 27.2). Cât este de mișcătoare această dragoste față de marele slujitor al lui Hristos!

Nu mai puțin ne mișcă faptul de a vedea menționat aici pe Marcu, nepot sau văr al lui Barnaba, ca tovarăș de lucru al apostolului. Știm că Marcu era fiul acestei Maria la care ucenicii erau adunați să se roage pentru apostolul Petru, atunci în închisoare și trebuind să fie omorât. Adevăratul nume al lui Marcu era Ioan; Marcu era o poreclă care s-a impus mai târziu pentru a-l denumi (Faptele Apostolilor 12.12). Cu ocazia plecării lui Barnaba și Pavel pentru lucrarea la care Duhul Sfânt îi chema, Marcu îi însoțise pentru a le sluji. Dar dificultățile și muncile grele ale lucrării îl descurajaseră curând; el îi părăsise pe apostoli pentru a se întoarce la Ierusalim (Faptele Apostolilor 13.5,13 compară 15.38). Când, pentru a doua călătorie, Barnaba, rudenia sa, vroia să-l ia din nou cu ei, Pavel s-a opus; cei doi apostoli s-au despărțit și Barnaba, însoțit de Marcu, se duce în Cipru, țara sa natală (Faptele Apostolilor 15.37,39; 4.36). Vedem fără îndoială aici influența legăturilor firești la Barnaba, și acesta nu este totdeauna un lucru folositor în slujba Domnului. Patria sa îl atrage și el vrea să ia cu el pe ruda sa apropiată, fără să fi cântărit poate suficient dacă acesta era apt pentru misiune. Un cuvânt în Faptele Apostolilor pare să ne spună că în această ocazie, adunarea a dat dreptate lui Pavel, cu toate că poate se lăsase și el pradă mâniei. Orice ar fi, suntem fericiți să vedem aici și în alte pasaje, cum harul Domnului lucrase față de Marcu. Iată-l la Roma, lângă Pavel, și acesta îl recomandase ca un tovarăș de slujbă Colosenilor, în cazul în care el s-ar duce la ei: „Să-l primiți bine”. Mai târziu, apostolul scriind lui Timotei, dă despre Marcu o mărturie și mai bună: „Adu-l cu tine, căci îmi este folositor pentru slujbă” (2 Timotei 4.11).

Deci harul lui Dumnezeu nu părăsește pe un slujitor slab. El îl instruiește și-l formează puțin câte puțin pentru slujbă. Marcu probabil este acela pe care îl regăsim și la Babilon lângă apostolul Petru (1 Petru 5.13), în sfârșit el a scris Evanghelia care poartă numele lui. Noi putem să vedem de asemenea cât de departe era de inima lui Pavel orice ură. Dacă odinioară el refuzase să și-l asocieze pe Marcu, era pentru a nu compromite slujba și slava Domnului printr-o nouă slăbiciune din partea sa; dar pe Marcu, după ce a fost încercat, îl acceptă fără rezervă. Frumos exemplu iarăși pe care apostolul îl dă acelora cărora Domnul le dă de lucru în ogorul Său. Ceea ce în toate lucrurile stăpâna inima lui Pavel, era slava Stăpânului său, și nu sentimentele sale personale.

Al treilea însoțitor al lui Pavel, Isus numit Iust, care în aceste versete îi salută pe Coloseni, nu ne este cunoscut decât prin această mențiune. El era ludeu, ca și Marcu, și primește cu acesta frumoasa mărturie de a fi fost singurii dintre Iudei printre tovarășii de lucru ai lui Pavel pentru împărăția lui Dumnezeu, care i-au fost de mângâiere. Noi vedem, într-adevăr, din Filipeni 1.15-17, că erau unii Evrei la Roma care se îndepărtau de el.

(versetele 12 și 13) Epafra, credincios slujitor al lui Hristos, scump inimii lui Pavel, care era din Colose, „de-ai voștri” este spus, și prin care Colosenii auziseră Evanghelia, harul lui Dumnezeu în adevăr (Coloseni 1.7), era cum am văzut la Roma, lângă apostol. El trimitea de asemenea sănătate Colosenilor. Cu toate că era departe de ei, el nu-i uita. Starea lor spirituală preocupa inima lui. El îi știa expuși la cele mai mari pericole din partea învățătorilor mincinoși, care prin argumentările și prin subtilitățile lor, căutau să-i târască în greșeli și să-i despartă de Hristos. Epafra se lupta deci totdeauna pentru ei prin rugăciuni stăruitoare, ca și pentru sfinții din localitățile învecinate, Laodiceea și Hierapole, unde el lucrase probabil de asemenea.

Arma puternică a creștinului contra Satanei și vicleșugurilor lui este rugăciunea, fie că o folosește pentru sine, fie pentru ceilalți. Dușmanul nu poate să reziste contra acestei arme, căci rugăciunea face apel la însăși puterea lui Dumnezeu — însă rugăciunea credinței, rugăciunea stăruitoare, rugăciunea care ne angajează în întregime cu Dumnezeu. Epafra „se lupta,” iată energia, „totdeauna”, iată perseverența (vedeți Iacov 1.6-7; 5.17-18).

Rugăciunea are un obiect precis. Dacă ne rugăm pentru ceilalți, este în vederea stării lor, a nevoilor lor. Epafra cerea pentru Coloseni ca ei să rămână „desăvârșiți și cu totul siguri în toată voia lui Dumnezeu.” Apostolul ceruse pentru Coloseni ca ei să se „umple de cunoștința voii lui Dumnezeu” (Coloseni 1.9). El îi învățase în toată înțelepciunea pentru a-i înfățișa „desăvârșiți în Hristos” (1.28), ajunși la această stare de oameni mari, stare spirituală în care Hristos este cunoscut potrivit cu toată descoperirea dată despre El, despre perfecțiunea lucrării Sale și despre poziția credinciosului în El; în El, cel credincios este astfel transformat după chipul Său, în care se oglindește această imagine din punct de vedere moral. Pavel spune însă Colosenilor că în El ei au totul deplin (Coloseni 2.10). Aceasta era voia lui Dumnezeu.

Și acum Epafra, în grija sa pentru ei, cere ca să rămână neclintii în aceste lucruri, pentru a scăpa de învățătorii mincinoși. Acolo, nimic nu le lipsea și ei puteau să închidă urechea la aceste învățături care pretindeau că îi „duc înainte”, în afară de Hristos, care era din plin de ajuns. Oh! slujitorii Domnului să poarte astfel sufletele înaintea Domnului! A învăța și a îndemna este bine, dar a se ruga, a se lupta, a fi în această mare lucrare de inimă pentru sfinți (frumos elogiu dat lui Epafra) este lucrul care ar trebui să vină totdeauna în primul rând.

(versetul 14) Luca, doctorul preaiubit, autorul celei de a treia Evanghelii și a cărții Faptele Apostolilor, era de asemenea cu apostolul și-i saluta pe Coloseni. El era probabil păgân din naștere, deoarece el nu este numit „cu tovarășii lui Pavel de lucru tăiați împrejur”; dar noi nu știm când și cum s-a întors el la Dumnezeu. În Faptele Apostolilor vedem că el se unește cu Pavel în Troa și devine însoțitorul lui credincios (Faptele Apostolilor 16.10; cuvântul „noi” arată lucrul acesta). El a rămas fără îndoială în Filipi după ce Pavel a plecat de acolo, căci nu-l regăsim decât în capitolul 20.6, unde el pleacă din Filipi cu apostolul și-l însoțește la Ierusalim (Faptele Apostolilor 21, până la versetul 18).

Apoi când s-a hotărât că Pavel va merge la Roma, Luca merge cu el în această călătorie grea și plină de pericole, exemplu mișcător de devotament (Faptele Apostolilor 27.1). Îl regăsim deci acolo lângă apostolul Pavel. Și când ultimele zile ale preafericitului apostol au sosit, când el nu mai aștepta decât cununa de martir aici pe pământ și pe cea a dreptății sus, „Luca singur era cu el” (2 Timotei 4.11), când toți l-au părăsit. Ce mișcătoare istorie de credincioșie ne este dată în aceste câteva trăsături rezlețe din viața doctorului preaiubit! Dumnezeu i-a onorat astfel pe acest tovarăș de lucru al lui Pavel (Filimon 24).

Cu totul diferită este istoria lui Dima. Epistola către Filimon îl menționează în numărul tovarășilor de lucru ai lui Pavel (versetul 24), dar aici numele lui singur este menționat. El îi salută pe Coloseni. Este în această expresie „și Dima” ceva rece care te face să presimți ceea ce apostolul a trebuit să scrie mai târziu cu privire la el: „Dima m-a părăsit, din dragoste pentru lumea de acum.” Vai! câți din acești slujitori ai Domnului, după un mers mai mult sau mai puțin timp cu credincioșie, au făcut ca Dima, au iubit lumea de acum și au căutat ceea ce dă ea. Ce s-a ales de slujba lor? Este un avertisment foarte serios dat prin exemplul acestui Dima!

(versetele 15 și 16) La aceste salutări, Pavel adaugă pe ale sale pentru frații care erau la Laodiceea, cetate așezată la circa treizeci și cinci de kilometri de Colose, și fără îndoială în legături strânse cu aceasta din urmă. Pavel salută în special pe un anume Nimfa, la care se strângea o adunare, după cum la Colose era una la Filimon (Filimon 1,2), la Roma, la Priscila și Aquila (Romani 16.3-5), care avuseseră deja adunare la ei acasă în Corint (1 Corinteni 16.19). Nu se cunoșteau, în acea vreme, templele splendide și vastele catedrale cu bogatele lor ornamente. Orice mădular al adunării era fericit să aibă un local unde adunarea să se poată strânge. Apoi apostolul dă porunca de a fi comunicată epistola pe care el o scria Colosenilor, după ce ei o vor fi citit-o, adunării celor din Laodiceea. Din partea lor, Colosenii trebuiau să citească pe aceea care le va veni din Laodiceea. Nu pare că ar fi fost o scrisoare special adresată adunării Laodiceenilor. Într-adevăr, dacă Pavel le-ar fi scris direct, pentru ce le-ar fi transmis salutări în epistola Colosenilor? Expresia de asemenea „care va veni din Laodiceea” nu înseamnă că ar fi fost o scrisoare specială pentru această adunare. Poate era aceea către Efeseni care, cum am remarcat în altă parte, are un caracter general. Orice ar fi, se vede că scrisorile apostolului, aceste învățături pe care Duhul lui Dumnezeu le dădea prin Pavel sfinților, circulau în adunări, chiar acolo unde el nu era cunoscut la față (2.1).

Putem să remarcăm iarăși în treacăt că adunarea din Laodiceea n-a știut să profite de îndemnul apostolului de a găsi în Hristos singura lor comoară, de a se alipi de El ca morți împreună cu El, înviați cu El, având în El singur viața lor și, prin urmare, de a nu umbla după lucrurile pământești. Știm că Laodiceea a ajuns să se găsească bogată prin ea însăși, prin ceea ce ea dobândise și a nu avea pentru Hristos decât o stare căldică, care a expus să fie vărsată din gura Domnului (Apocalipsa 3.14). Abundența de cunoștință religioasă nu este de ajuns, ea este chiar o mare primejdie dacă mintea (inteligența) singură este în joc. Hristos vrea inima și o vrea în întregime.

(versetul 17) Pavel nu uită persoanele cărora un avertisment le poate fi salvator, având în vedere locul pe care ele îl ocupă. Arhip este numit în Epistola către Filimon, ca fiind tovarăș de luptă al apostolului. El era deci de asemenea slujitor în lucrarea Domnului. Ca atare el primise de la Domnul un serviciu special (nu știm ce) care cerea atenția, grija sa. El trebuia să ia seama ca să-l îplinească în credincioșie. Slujbele sunt variate. Stăpânul dispune cum binevoiește El de slujitorii Săi. Orice le dă de făcut, ei trebuie „să îplinească” cu seriozitate și devotament. Pentru ce acest avertisment solemn dat lui Arhip? Solemn, căci se află într-o scrisoare adresată adunării întregi. Lăsa el poate de dorit în slujba sa, sau fiind la începutul acestei slujbe, el avea nevoie să simtă toată răspunderea sa înaintea adunării? Și într-unui și în celălalt caz, vedem aici un cuvânt al lui Pavel dres cu sare și bun de cugetat pentru toți aceia care, ca și Arhip, au primit o slujbă în Domnul. „...Ce se cere de la administratori este ca fiecare să fie găsit credincios...” (1 Corinteni 4.2).

(versetul 18) În sfârșit, apostolul pune salutul final cu propria sa mână. Acesta este semnul autenticității epistolei sale (2 Tesalonice 3.17) și aceasta devenise necesar, pentru că oameni rău intenționați făceau uz de epistole ca venind de la el (Pavel: 2 Tesalonice 2.2). Vedem din epistola către Romani că Pavel nu scria totdeauna el însuși epistolele sale, ci le dicta vreunui frate (Romani 16.22). El insistă față de Galateni asupra faptului că el a scris totul cu mâna lui (Galateni 6.11), ca să le arate mai bine toată grija lui pentru ei, și aceasta vine să întărească gândul că în general el nu scria el însuși. În orice caz, el lua măsuri de precauție pentru ca să nu se abuzeze de autoritatea numelui său, tristă necesitate care arată cât de timpuriu falsitatea și înșelătoria au fost întrebuințate, vai! în lucrurile religioase. Numai terminând, apostolul a cărui completă absență de egoism se vede în aceasta, cere Colosenilor „să-și aducă aminte de lanțurile lui.” Nu este o plângere aici: el suferea pentru Domnul; dar el simțea în inima sa atât de iubitoare, nevoia de simpatia sfinților. Ce chemare înduioșătoare! Ea trebuia într-adevăr să meargă până la inima Colosenilor. Oh! să ne gândim la slujitorii lui Dumnezeu în greutățile și suferințele lor. El le urează ca harul să fie cu ei, acest har pentru a-i însoți, a-i susține, a-i păzi și a-i încuraja până la capătul călătoriei, har de care noi toți avem totdeauna o atât de mare nevoie!

clickbible.org